

மறக்க முடியுமா?

வீரம்

களைத்த

ஈழம்

அருடதந்தை ஜெகத்கஸ்பர்

வீரம் விளைந்த ஈழம்!

அருட்தந்தை ஜெகத்கஸ்பர்

- தலைப்பு : வீரம் விளைந்த ஈழம் (மறக்க முடியுமா?)
- ஆசிரியர் : ஜெகத் கஸ்பர்
- முதல் பதிப்பு : 2009
- வெளியீடு : நக்கீரன் பப்ளிகேஷன்ஸ், 105, ஜானி ஜான்கான் ரோடு, சென்னை-14. தொலைபேசி : 43993000
- அச்சகம் : சாருப்ரபா பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-600 014.
- அட்டை & புத்தக வடிவமைப்பு: துரை.கணேஷ்
- உள் ஓவியங்கள் : அரஸ்
- கட்டமைப்பு : ஆர்.எஸ்.பைண்டிங் ஓர்க்ஸ், சென்னை-600014.
- பக்கங்கள் : 200
- விலை : ரூபாய் 150 (ரூபாய் நூற்றைம்பது மட்டும்)
அயல்நாடுகளில் : \$ 7.00

- **TITLE** : **VEERAM VILAINTHA EELAM (Marakka Mudlyuma?)**
- **Author** : **JEGATH GASPAR**
- **First Edition** : **2009**
- **Published by** : **Nakkheeran Publications, 105, Jani Jhankhan Road, Chennai-600 014. Phone : 43993000**
- **Wrapper & Layout by** : **Saaru Prabha Printers, Chennai-600 014.**
- **Inner illustrations** : **Aras**
- **Printed by** : **Saaru Prabha Printers, Chennai-600 014.**
- **Binding by** : **R.S.Binding Works, Chennai-600 014.**
- **Pages** : **200**
- **Price** : **Rs.150 (One Hundred and fifty rupees only)**
Other Countries : \$ 7.00

'மறக்க முடியுமா?'வில்

மறக்க முடியாதது!

-நக்கீரன்கோபால்

ஒவ்வொரு மனிதரின் மனதுக்குள்ளும் மறக்கமுடியாத சம்பவங்கள் நிறைந்திருக்கும். மக்களால் அறியப்பட்டவர்கள் தங்களால் மறக்க முடியாத நிகழ்வுகளை பகிர்ந்து கொள்ளும்போது அது படிப்பவர்களின் மனதில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும். பிரபலங்களின் வாழ்க்கை அனுபவங்களிலிருந்து தங்களுக்கானப் பாடத்தை வாசகர்கள் எடுத்துக்கொள்வார்கள். நக்கீரனில் 'மறக்க முடியுமா' தொடர் தொடங்கப்பட்டது அப்படித்தான். இணையாசிரியர் தம்பி காமராஜ் நெறிப்படுத்தலில், ஆசிரியர் குழுவில் உள்ள தம்பிகள் பல பிரபலங்களை சந்தித்து அவர்களின் வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத நிகழ்வுகளை வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளச் செய்தனர்.

ஃபாதர் ஜெகத்கஸ்பர் அவர்களை 'மறக்க முடியுமா' பகுதியில் இடம்பெறச் செய்தவர் தம்பி காமராஜ்தான். ஜெகத்கஸ்பர் என்றதும் என் நினைவில் ஓடிய தெல்லாம் சென்னை சங்கமம், தமிழ் மையம், இளையராஜாவின் திருவாசகம் சிம்பொனி உள்ளிட்டவைதான். தமிழ்நாட்டின் தலைநகரில் தமிழர்களின் பாரம்பரியமிக்க நாட்டுப்புறக்கலைகளை இடம்பெறச் செய்தார் என்பதாலும் அதனை கவிஞர் கனிமொழியின் முன் முயற்சியுடன் செயல்படுத்தினார் என்பதாலும் அவரை சிலர் வரிந்துகட்டிக்கொண்டு ஊடகங்களில் விமர்சித்தனர். அதில் அரசியல் காழ்ப்புணர்வு மிதமிஞ்சியிருந்தது. ஆனால் இயேசுவின் பாதையில் பயணிக்கிறவரல்லவா ஃபாதர் ஜெகத்கஸ்பர். பிதாவே இவர்களை மன்னியும் என்று சொல்வது போல தன் மீதான விமர்சனங்களைப் புறந்தள்ளிவிட்டு அடுத்த ஆண்டும் கனிமொழியின் முன்முயற்சியுடன் சென்னை சங்கமம் கலை நிகழ்ச்சிகளைச் சிறப்பு நடத்தினார். இந்த மன உறுதிதான் ஃபாதர் ஜெகத்கஸ்பரின் தனித்துவம்.

மிரட்டலுக்கும் விமர்சனங்களுக்கும் அஞ்சாமல் கருத்து சொல்வதுதான் நக்கீரனின் அடையாளம். ஜெகத்கஸ்பரிடமும் அதே அஞ்சாமையும் உண்மையை உரத்துச் சொல்கின்ற ஆற்றலும் இருப்பதால் அவரை தம்பி காமராஜ் நக்கீரனில் எழுத வைத்தார். தனது பின்புலம் பற்றிய எளிய அறிமுகத்துடன் 'மறக்கமுடியுமா' பகுதியைத் தொடங்கிய கஸ்பர், ஈழப்பிரச்சினை மீது தனக்கு அக்கறை ஏற்பட்டதன் பின்னணியை விவரிக்கத் தொடங்கியபோது, இவர்தானா அந்த மனிதர் என்ற ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது. காரணம், பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டிலிருந்து செயல்படும் வேரித்தாஸ் வானொலிநிலையத்தில் பணியாற்றியபோதுதான் ஈழப்பிரச்சினையின் ஆணியேரை அறிந்துகொண்டேன் என எழுதினார் ஜெகத்கஸ்பர். என் நினைவுகள், சில ஆண்டுகள் பின்னோக்கிச் சுழன்றன.

வீரப்பனை முதன் முதலில் சந்தித்தபோது, காலை வேளையில் அவனிடமிருந்து அவனுடைய சகாக்களுக்கு ஒரு உத்தரவு வெளிப்படும். "ஏய...கோயிந்தா.. மறந்துடாம காலை ஐந்தரை மணிக்கு அந்த ரேடியோவை

ஆன் பண்ணப்பா. ஜெகத் கல்பரு பேசுவாரு” என்பதுதான் அந்த உத்தரவு. காட்டில் எந்த தொடர்புமின்றி இருந்த வீரப்பனும் அவனது ஆட்களும் வைத்திருந்த சிறிய ரேடியோவில் வேரித்தாஸ் வானொலியில் ஃபாதரின் குரலைக் கேட்பதற்காகக் காத்திருப்பார்கள். நானும் எனது தம்பிகளும் காத்துக்கொண்டு இருப்போம். அவரது குரலும் தொனியும் முன்வைக்கின்ற கருத்துகளும் உலகத் தமிழர்களின் செவிகளில் மட்டுமின்றி இதயத்திலும் ரத்த ஓட்டத்திலும் சென்று சேரக்கூடிய வலிமையுடையது. அதனை அன்று காட்டில் கண்டேன். இன்று நாட்டில் காண்கிறேன். ஈழமக்களின் அவலம், அவர்களின் போராட்ட உணர்வு, உலகில் எந்த இனத்திற்கும் இல்லாத வலிமையும் துணிவும் கொண்ட செயல்பாடுகள், போர்க்களத்திலும் கசியும் மனிதாபிமானம் அனைத்தையும் தனக்கேயுரிய தனித்துவமான தமிழில் வழங்குபவர் ஃபாதர் ஜெகத் கல்பர். தான் சொல்கின்ற கருத்துகளுக்கு ஆவணமாக வேரித்தாஸ் வானொலியில் பணியாற்றிய காலத்தில் ஈழ நேயர்கள் அனுப்பிய கடிதங்களின் வரிகளை அப்படியே தந்திருந்தார்.

ஏன் இந்தப் போராட்டம் என்பதையும் அந்தப் போராட்டத்தின் வலியையும் ரத்தம் கசிய சித்தரித்திருந்த சிவசங்கரி, அங்கயற்கண்ணி ஆகிய சகோதரிகளின் கடிதங்களும் களப்பலியான போராளி மலைமகன் எழுதிய கடிதமும் ஜெகத் கல்பரால் வாசகர்களுக்கு முன்வைக்கப்பட்டன. அவற்றைப் படித்த வாசகர்களால் அன்று ஒருநாளேனும் சோற்றில் கை வைக்க முடியாத அளவுக்கு மனதை ஏதோ ஒரு வேதனை பிசைந்துகொண்டிருந்தது. அந்த அளவுக்கு உணர்ச்சிப்பூர்வமாக அந்த நிகழ்வுகள் இருந்தன.

உண்மையை உண்மையாகச் சொல்லி வாசகர்களை வசப்படுத்துவது எளிதல்ல. ஏனெனில், பொய்களுக்கும் வதந்திகளுக்கும் இருக்கும் கவர்ச்சி உண்மைகளுக்குக் கிடையாது. ஆனால், இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை உள்பட அனைத்து விஷயங்களிலும் உண்மையை தோலுரித்துக் காட்டுவதுதான் நக்கீரனின் இயல்பு. நக்கீரனில் தனது எண்ணங்களைப் பதிவு செய்த ஃபாதர் ஜெகத் கல்பர் அந்த வழியிலேயே உண்மைகளை உரக்கப் பதிவு செய்து வாசகர்களை ஓட்டுமொத்தமாகத் தன் பக்கம் ஈர்த்துவிட்டார். நக்கீரனில் வெளியான பிரபலங்களின் ‘மறக்க முடியுமா’ பகுதிகள் ஒவ்வொன்றும் சிறப்பானவை. ‘மறக்க முடியுமா’ பகுதிகளிலேயே எல்லோராலும் மறக்க முடியாத எழுத்தாக நிலைத்துவிட்டது ஃபாதரின் எண்ணங்கள்.

வாசகர்களின் எதிர்பார்ப்பினை நிறைவேற்றும் வகையில் ஃபாதர் ஜெகத் கல்பரின் ‘மறக்க முடியுமா’வின் முதல் பாகம் இப்போது வெளியிடப்படுகிறது.

உயிரும் ரத்தமும் சதையும் வேதனைக்குரல்களும் நிறைந்த வீரமிகு தியாகப் போராட்டத்தின் பதிவுகளான இந்த வரலாற்று ஆவணத்தைப் பெருமையுடன் வெளியிடுகிறது உங்கள் நக்கீரன்..!

இன் ஒரு நீத செய்கலாம்

அருடதந்தை ஜெகத்கல்பர்

நான் எழுத்தாளன் அல்லேன். உயர்நிலைப் பள்ளி வயதில் அவ்வயதுக்கேயுரிய ஆர்வமிகுதியால் புதுக்கவிதை எழுத முயற்சித்திருக்கிறேன். பின்னர் 1984-ல் எனது திருச்சபை சார்ந்த இதழொன்றில் ஓராண்டு காலம் படி திருத்துதல், வடிவமைத்தல் இவற்றோடு சில கட்டுரைகளும் எழுதியிருக்கிறேன். 1995 தொடங்கி ஏழாண்டுகாலம் அனைத்துலக ஒலிபரப்பாளனாய் கடமையாற்றிய காலத்தில் ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்கு நிறைய மொழிபெயர்ப்பு செய்திருக்கிறேன். இடையில் 'நாளை வெளியீடு' என்று தொடங்கி நண்பர்கள் சேர்ந்து சில புத்தகங்களும் எழுதிப் பதிப்பித்தோம். இவற்றையெல்லாம் விரிந்து பலர் படிக்கவுமில்லை. விரும்பிப் படிக்குமளவுக்கு விசேடமானதாய் இருக்கவுமில்லை. மின்அஞ்சல் அறிமுகமானபின் கைப்பட கடிதமெழுதும் மரபும் முடிவுக்குவர கடந்த பத்து ஆண்டுகளில் எழுதுகோலும் தாளும் எடுத்து எதுவும் எழுதியதாக நினைவில்லை.

நக்கீரனில் 29 இதழ்களில் 'மறக்க முடியுமா' கட்டுரைகள் எழுதி முடித்துவிட்ட பின்னரும் நான் எழுத்தாளன் என்ற எண்ணம் கூச்சமாகவே இருக்கிறது. நூறு புறநானூறுகளை விஞ்சும் வீரமும் தியாகமுமாய் நமது காலத்தில் எழுந்த தமிழீழ விடுதலைப் பேரியக்கம் நம் கண்ணெதிரிலேயே தகர்க்கப்பட்டதன் ரணங்களை ஆற்றுப்படுத்துமுகமாகவே எழுதினேன். ஒவ்வொரு கட்டுரையும் எழுதும்போதெல்லாம் எங்கோ முகமும் முகவரியும் தெரியாத பல்லாயிரம் உணர்வாளர்களோடு கரம் பிடித்து ஒருவர் ஒருவரது கண்ணீர் துடைத்து நடப்பதாய் மீண்டும் நமது மக்கள் எழுகின்ற நாளொன்று வரும், அந்நாள்வரைக்குமான நம்பிக்கைகளை சுவாசிப்பதாய் நினைத்துக்கொண்டேன்.

வெற்றியின் பெருமிதங்கள் நாட்பட இற்றுப்போகும். ஆனால் நொறுங்கிச் சிதறி நிர்மூலமாகிப்போன தோல்வியின் அந்தரங்க வலியில் கண்ணுக்குப் புலப்படாத பேரதிசயமாய் எழுந்த அனைத்துலக தமிழ்த் தோழமையின் அதிர்வலைகளை அகத்தில் உணர்ந்தவனாகவும், என்றேனும் ஒருநாள் ஏழு எழுபது தலைமுறைகள் காத்திருக்க நேரினும், சிங்களப் பேரினவாதம் நம் இனத்திற்கு இன்று செய்த நினைத்துப் பார்க்க முடியாத கொடுமைகளுக்குப் பழிதீர்த்து நீதி செய்வோம் என்ற சங்கற்பம் முழங்கியும்தான் எழுதினேன்.

நக்கீரனில் இப்பதிவுகளைப் படித்த பலரும் உணர்வுப்பூர்வமாக நன்றி கூறினர். ஆனால் நன்றிக்குரியவன் நானல்லேன் என்பதே உண்மை. சிங்களப் பேரினவாத வெற்றியின் நீண்ட முற்றுக்கைக்கு உள்ளாகி, சிலுவைகள் சுமந்து, செம்புனல் உகுத்து வியாகுலப்பட்ட நம் இனத்தின் தவிப்பையும் அம் மக்களது விடுதலைக்காய், சிங்களப் பேரினவாதம் மட்டுமல்லாது- பேரினவாத இன அழித்தலுக்குத் துணை நின்ற இந்தியா, சீனா, பாகிஸ்தான், அமெரிக்கா, ஐரோப்பிய நாடுகள் உலக அமைப்புகள் அனைவரது நெருக்குவாரங்களுக்கும் ஈடுகொடுத்து விடுதலை வேள்வியில் தம்மை ஆகுதியாக்கிய போராளிகளது தியாகங்களின் ஒப்பிலா பேரழகை நான் பதிவு செய்தேன், அவ்வளவுதான். எனவே உள்ளீடுகள் எதுவும் என்னுடையதல்ல, எல்லாமே அவர்களுக்குரியது. பதிவு செய்த பாங்கில் ஏதேனும் சிறப்பிருந்தால் அதுவும் என்னதல்ல, அது தமிழுக்குரியது. தமிழ் தந்த தானத்தில்தான் எனது பேனா நகர்ந்தது, உணர்வுகள் பதிந்தன.

மற்றபடி நன்றிக்குரியவர்கள் இருவர். நக்கீரன் ஆசிரியர் திரு.நக்கீரன்கோபால், இணை ஆசிரியர் நண்பர் காமராஜ். தகர்ந்துபோய் அவநம்பிக்கை கவிந்த காலத்தில் உணர்வாளர்கள் யாவரும் இளைப்பாறியீன் உறுதிபெறும் திருவரங்காய் நக்கீரனை நிறுத்திய திரு.நக்கீரன்கோபால் நன்றிக்கு மட்டுமல்ல, விடுதலைப்போராட்ட வரலாற்றின் பதிவிற்கும் உரியவர். இந்நாட்களில் பலமுறை அவருடன் உரையாடினேன். தெளிந்த நீரோடைபோல உணர்வுகளில் தூய்மை தெரிந்தது. முன்னதாய், நக்கீரனில் பணிபுரியும் எவருமே இலங்கை தூதரகம் விரித்த மது-மாது விருந்துகளில் விழவில்லை, விலைபோகவுமில்லை என்பதையும் உறுதியாக நான் அறிந்திருந்தேன். நக்கீரனின் பிறப்பிலும், வளர்ப்பிலும் இன்றைய இருப்பிலும் பிழை ஏதும் இல்லை என்பதற்கு அச்சான்று ஒன்றே போதுமானது. ஆதலினால் ஈழ விடுதலையை சுவீகரித்துப் பேசும் யோக்கியதை நக்கீரனுக்கு உண்டு, நிறையவே.

என்னை எழுத வைத்தவர் காமராஜ். அவர் இப்போது என்னை வலியுறுத்தி எழுத வைத்திருக்காவிட்டால் ஈழ விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றின் முக்கிய சில பதிவுகள் எனது கல்லறையோடு மட்டும் நின்றுருக்கும். காமராஜ் இல்லையென்றால் நான் எழுதும் பணியை இன்றோ எஞ்சிய வாழ்விலோ செய்திருக்கமாட்டேன் என்றுதான் நினைக்கிறேன். நான் தொடர்ந்து எழுதி

எதிர்காலத்தில் தமிழுக்கு நல்ல சில மொழிபெயர்ப்புகளையேனும் தர நேர்ந்தால் அதற்கான சகல பெருமைகளையும் காமராஜ் அவர்களுக்கு இப்போதே சமர்ப்பித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

விடுதலைப் போராட்டம் பெரிய பின்னடைவு கண்டிருக்கிறது. ஆனால் முடிந்து போகவில்லை. புதிய வீச்சுடன் அது மீண்டும் எழும். இதுவரை ஆயுதப் போராட்டம் முன் நின்றது, அரசியற் போராட்டம் பின் வந்தது. இனி அரசியற் போராட்டம் முன் நிற்கும், ஆயுதப் போராட்டம் பின்னதுணையாய் வரும். ஈழவிடுதலைக்கான அரசியற்போரில் தமிழகம் மிக முக்கிய பங்களிப்புகள் நல்க முடியும், நல்கவேண்டும்.

நாம் கண்ட கொடுமை சாதாரணமானதல்ல. மூன்றரை லட்சம் மக்கள் ஒரு சிறு பரப்பில் எறிகணை மழைபொழிய துரத்திக் கூட்டப்பட்டனர். உணவு, குடிநீர், மருந்து யாவும் தடுக்கப்பட்டு வறண்ட பாலைவனத்தின் சபிக்கப்பட்ட செம்மறியாடுகள்போல் ஆயினர். காயம்பட்டுக் கிடந்த சுமார் பத்தாயிரம்பேர் ஈவிரக்கமின்றி புல்டோசர்களால் ஏற்றிக் கொல்லப்பட்டனர். சரணடைய வந்த தமிழ்ப்பெண்கள் நிர்வாணமாய் கைகளை உயர்த்திக்கொண்டு வரச்செய்யப்பட்டனர். கடைசி நாளில் இருபதாயிரம் அப்பாவி மக்கள் உயிரோடு புதைக்கப்பட்டனர். இப்போது திறந்தவெளி வதை முகாம்களில் மூன்று லட்சம் பேர் செத்துப் போனவர்கள்போல் வாழ்கின்றனர்.

நாம் ஏதேனும் செய்துதான் ஆகவேண்டும். தமிழர் என்பதால் மட்டுமல்ல, மனிதர்கள் என்பதாலும். முல்லைத்தீவில் நடந்தவை மனித இனம் பெருவிலை கொடுத்து சாதித்த உன்னதங்கள் அனைத்தினதும் படுதோல்வியாகவே பார்க்கப்பட வேண்டும். ஆதலினால் நீங்களும் நானும் உணர்வுடைய எல்லோரும் ஏதேனும் செய்தே ஆகவேண்டும். நாம் யாவரும் இணைந்து அறவழியில், அதேவேளை மறம் போர்த்த உறுதியுடன் உழைத்தால் 2020-ம் ஆண்டுக்குள் தமிழ் ஈழம் மலருமென்பது என் நம்பிக்கை. இணைந்து செயற்பட நீங்கள் தயாரெனில் ஒருவரி எழுதிப்போடுங்கள்:

**"நாம்" 68, லஸ்கோயில் சாலை, மயிலாப்பூர்,
சென்னை-600 004.**

ம.ஜெகத் கஸ்பர்

மின் அஞ்சல் : jegath66@yahoo.co.uk

இணையதளம் : www.jegathgaspar.com

என் முதல் ஆதர்சம்!

மேற்குத் தொடர்ச்சி மலை, செறிந்த சிறுகாடுகள், சற்றே விரிந்த மருத வயல்கள், மூன்று கடல்கள் நித்தியமாய் முத்தமிட்டுக் கிடக்கும் நீண்ட நெய்தல் என தமிழகத்தின் வேறெந்த மாவட்டத்திலும் இல்லாத நான்கு நிலச் செழுமை கொண்ட கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தின் காஞ்சாம்புரம் என்ற சிற்றூரில் 43 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நானும் பிறந்தேன். தந்தையார் ஸ்ரீபத்மநாபன், பத்திரகாளி அம்மைக்கு கோயில் கட்டி வழிபட்ட குடும்பம். எனக்கு ஜாதகம் கூட எழுதி வைத்திருந்தார். திருவோண நட்சத்திரம், 27-ல் கண்டம், அது கடந்தால் 67 வரை ஆயுசு கெட்டி என்றெல்லாம் ஜாதக சிறு குறிப்புகள் படித்ததாக நினைவு.

எல்லாம் நலமாயிருந்த என் பிள்ளைப் பருவம் ஏழாம் வயதில் தந்தையாரின் இழப்பினை சந்தித்தது. தன்னை உருக்கி என்னை ஆளாக்கிய என் தாய் மரிய

புஷ்பம் 27 வயதில் விதவையானாள். எளிமையை மட்டுமே ஆபரணமாகக் கொண்ட அவள் இன்றுவரை என் முதல் ஆதர்சம். 'கட்டிடம் கட்டிடும் சிற்பிகளாம்... கட்டிடுவோம் கிறிஸ்து ஏசுவுக்காய்' என ஒருபுறமும் 'பழம் நீயப்பா ஞானப்பழம் நீயப்பா' என மறுபுறமும் கேட்கும் பாடல்களுடன் புலரும் என் பால்ய காலத்தின் மென்மையான விடியற்காலை பொழுதுகள் மறக்க முடியாதவை.

தொல்காப்பியர் தன் படைப்பை சமர்ப்பணம் செய்த மூத்த வித்தகன் அத்தங்கோட்டு ஆசான் பிறந்ததாகக் கருதப்படும் ஊர் எங்கள் கிராமத்திலிருந்து 7 கி.மீ. தொலை. இலங்கைக்கு கூட்டிச் செல்லுமுன் சீதையை ராவணன் சிறை வைத்து ஓய்வெடுத்து ஒப்பாரி முடிக்கச் செய்ததாகச் சொல்லப்படும் ஊர் எங்களுக்கு 3 கி.மீ. அருகில்தான் உள்ளது. அகத்திய

ஜெகத்கஸ்பர்.....9

மலையின் உச்சியில் உருவாகி மேற்காகப் பயணித்து நெல்லைச் சீமையை வளப்படுத்தும் தாயிரபரணியை தமிழும் தமிழுலகமும் அறிந்த அளவுக்கு அதே அகத்திய மலை உச்சியில் ஊற்றெடுத்து கிழக்குத் திசை பயணம் கொண்டு குழித்துறை வழி தேங்காய்ப்பட்டினத்திற்கும் இரயுமன்துறைக்கும் இடையே அரபிக்கடல் சேரும் தாயிரபரணி ஆற்றை பலர் அறிந்திருக்கமாட்டார்கள். அரபிக்கடல் சேரும் முன் இந்த கிழக்கு தாயிரபரணி பெருத்து தங்கி ஓய்வெடுக்கும் ஊரும் எங்கள் ஊர் பக்கம்தான். தசாவதாரம் திரைப்படத்தில் வராக அவதாரமாய் கண்ணியச் சீற்றம் கொண்டு வரும் பூவராகன் பேசும் தமிழ் எங்கள் பகுதிக்குரியது. 2500 ஆண்டு பழமைகொண்ட கோதேஸ்வரம் கோயில், சித்த வைத்தியம், சிறு தெய்வங்கள், சிலம்பம், களரி, வில்லுப்பாட்டு, செண்டைமேளம் என சொல்லுவதற்கு எங்கள் பகுதிக்கும் ஏராளம் விஷயங்கள் உண்டு.

எங்கள் தாயிரபரணி கடல் சேரும் இரயுமன்துறை தொடங்கி தூத்தூர் வரையான மீனவ குடியிருப்புகளின் தொடர்ச்சியாய் கொல்லாம்பழ மரக்காடுகளாலான அகன்ற கடல் மணற்பரப்பொன்று உண்டு. இரவில் பேய்கள் உலவும் பகுதியெனப் பேசிக் கொள்வார்கள்.

இப்போது அப்பகுதி கான்கிரீட் காடாகிக்கிடக்கிற தென்பது வேறு விஷயம். இம்மணல்வெளி நடுவில் நின்ற 'பரக்குடி அரசு ஆரம்ப பள்ளி' தான் என் முதல் பல்கலைக்கழகம். பகல் நேரத்தில் பேய்களுக்கு சக்தி இருப்பதில்லை என்ற திடமான நம்பிக்கையோடு கொல்லாம்பழ மரக்காடுகளில் வெள்ளெலிகளை விரட்டுவதும், விழுந்து கிடக்கும் முந்திரிக்கொட்டைகளை பொறுக்கி சுட்டுத் தின்பதும் தொடக்கப் பள்ளிக்காலத்தின் மிச்சங்களாய் இன்றுவரை நிற்கும் சுகமான நினைவுகள்.

'சாம்ராட் அசோகன்' 'சத்ரபதி சிவாஜி' 'மாவீரன் நெப்போலியன்' என்றெல்லாம் மாதம் ஒருமுறை மணல் வெளியில் நாடகம் நடத்தி என் தமிழ் காதலுக்கு கால்கோள்விழா நடத்திய எங்கள் தமிழாசிரியர் ராமச்சந்திரன் அவர்களை என்னால் மறக்க முடியாது. அவ்வப்போது என் மனத்திரையில் வந்து போகும் முகம் அந்த என் தமிழாசிரியருடையது. பின்னர் நான் படித்த ஏழுதேசப்பற்று,

நாகர்கோவில் கார்மல் மேல்நிலைப்பள்ளி, சென்னை திரு இருதய குருத்துவக் கல்லூரியில் எனக்கு தமிழ் கற்பித்த லொயோலா கல்லூரியின் அடைக்கலசாமி வரை என் தமிழாசிரியர்கள் வகுப்பில் பெரும் பகுதி நேரம் 'கதை'யாடுவார்கள். சற்று நேரம் பாடமும் நடத்துவார்கள். ஆனால் திரும்பிப் பார்க்கையில் அவர்களின் கதையாடல் கள் தான் வாழ்க்கைக்கும் சமூகத்திற்கும் என்னை தொடர்புபடுத்தி இணைத்திருக்கிறதென்பதை உணர்கிறபோது நெகிழ்வாலும் தூய நன்றியுணர்வாலும் நெஞ்சம் பணிகிறது. ஆசிரியர்கள் பொதுவாகவும் தமிழாசிரியர்கள் குறிப்பாகவும் சமூக மாற்றத்தின் கிரியா ஊக்கிகளாக இயங்க முடியுமென்ற நம்பிக்கை உறுதிப்படுகிறது. ஆசிரியர்களின், சிறப்பாக தமிழாசிரியர்களின் சமூக முதன்மையை நாம் மீட்டுத்தர வேண்டுமென்ற வேட்கை எழுகிறது.

நான் ஏழுதேசப்பற்று அரசு உயர்நிலைப்பள்ளியில் ஆறாம் வகுப்பு படித்த ஆண்டு எங்கள் ஊர் வீதி அல்லோலப்பட்டது. பள்ளி விட்டுத் திரும்பும் மாலையில் அவ்வப்போது செஞ்சட்டை அணிந்த மார்க்சிஸ்டுகளின் ஊர்வலங்களால் வீதி களை கட்டி நிற்கும். 'அவசர சட்டம் அரபிக்கடலில்' 'இன்குலாப், சிந்தாபாத்' என நரம்பு முறுக்கேறி அவர்கள் எழுப்பிய முழக்கத்தின் உணர்வெழுச்சி அவசர சட்டமும் அரபிக்கடலும் தெரியாத எனக்குள் அக்கணங்களில் எழுப்பிய மின்னல் வெட்டுக்களை இப்போதும் நினைவுக்குக் கொண்டுவர முடிகிறது. ஆறாம் வகுப்பில் மார்க்சிஸ்டுகள் மீது ஏற்பட்ட ஈர்ப்பு பின்னர் கார்ல் மார்க்ஸ்-ஐ ஆழமாகப் படிக்க உதவியது. எனது தத்துவ இயல் படிப்பின் ஆய்வுத்தாள் கூட கார்ல் மார்க்ஸ்- ஹெகெல் (HEGEL) இருவரின் பொருள் முதல்வாத இயங்கியலை ஒப்பீடு செய்து பேராசிரியர்களின் பாராட்டினைப் பெற்றது. எங்கள் பகுதியில் மார்க்சிஸ்டுகள் அமைத்த படிப்பகமும், இலக்கிய மேடைகளும் என் போன்ற பல இளைஞர்கள் பக்குவப்பட உதவின. ஈழத்தமிழ் மக்களின் பிரச்சனையில் இன்றைய மார்க்சிஸ்டுகளின் நெஞ்சறிந்த கயமையும், துரோகமும் உணர்வளவில் அக்கட்சியோடு இடைவெளி கொணர்ந்தாலும் அடித்தட்டு மக்களின் அரசியலுக்கு அவர்களின் தேவையை எவரும் நிராகரிக்க முடியாது.

மாணவ வயதினிருந்தே மதவெறி பிடித்துத் திரிவோரையும், உடவுளையும் மூட நம்பிக்கைகளையும் வைத்து வியாபாரம் செய்வோரையும் சுண்டால் அப்படியொரு ஆத்திரம் உள்ளார்க்குள் பொங்கும். கண் காண முடியாத கடவுளைப் பற்றி முழுதாகத் தெரிந்தவர்கள் போல் பேசித் திரியும் மூடர்களைக் கண்ணுற நகைப்பே மிஞ்சும். மட்டுமல்ல மனசாட்சியை முழுதாகக் கொன்றுவிட்டவனால் மட்டுமே கடவுளை விற்பனை பொருள் ஆக்க முடியுமென்பது என் எண்ணம். எல்லா மறைநெறிகளிலும் நல்லன சிதறிக் கிடக்கின்றன. எனவே இந்து மதத்திலிருந்து கிறித்துவர், இசுலாமியர்களும், கிறித்துவ மறையிலிருந்து இந்து-இஸ்லாமியர்களும், இசுலாமிய மார்க்கத்திலிருந்து கிறித்தவர்-இந்துக்களும்-இவர்கள் எல்லோருமே கார்ல் மார்க்ஸ், பெரியார், நவீன சமூக விஞ்ஞானிகள் போன்றோரிடமிருந்தும், கடவுள் மறுப்பாளர்கள் எல்லா மதங்களிடமிருந்தும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். உரையாடும் பண்பாடு நம்மிடையே வளர வேண்டும். உரையாடல் புதியனவற்றை நோக்கி நம்மை வழிநடத்தும்.

இசைஞானி இளையராஜா அவர்களை சிங்கப்பூர், ஹங்கேரி, நியூயார்க் நகரங்களுக்கெல்லாம் கூட்டிச் சென்று, ஒன்றரை கோடி ரூபாய் கடன்பட்டு மாணிக்கவாசகர் எழுதிய திருவாசகத்தை சிம்பொனி இசை பின்னணியோடு உருவாக்கிய பணியில் நான் முன் நின்றமைக்குக் காரணம் மறைகள்-நம்பிக்கைகள் -கருத்தியல்கள் ஒன்றோடொன்று உரையாட வேண்டுமென்பதில் எனக்கிருக்கும் ஆழமான நம்பிக்கை, இசைஞானி இளையராஜாவுடன் இணைந்து நாங்கள் தயாரித்த 'சிம்பொனியில் திருவாசக' அனுபவம் என் வாழ்வில் மிகவும் மறக்க முடியாத அனுபவம். காலம் முழுவதும் மறக்க முடியாத இனிமையும் கசப்பும் என இருவித அனுபவங்களுக்கும் அது தந்தது.

‘சிம்பொனியில் திருவாசகம்’ இசையில் வருகிற சில பாடல்களை சிங்கப்பூரிலுள்ள சென்டோசா தீவில் தங்கி இளையராஜா இசை அமைத்தார். அவரோடு நானும் சென்றிருந்தேன். அவர் ஏன் ‘இசை ஞானி’ என்பதை நேரில் கண்டு வியந்த நாட்கள் அவை. அதிகாலை எழுந்து இசை எழுத அமர்கிறவர் உணவு, இயற்கை இடைவேளைகள் தவிர்த்து இரவு 10 மணி வரை ஒரு தவயோகிபோல் அமர்ந்து எழுதுவார். நெறி செய்யப்பட்ட அன்றாட வாழ்வையும் இடைவிடாத உழைப்பையும் ஒவ்வொரு தமிழனும் இவரிடமிருந்து கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ‘பொல்லா வினையேன்’ என்ற பாடலில் வருகிற ‘மாசற்ற ஜோதி மலர்ந்த மலர் கடரே’ சரணத்திற்கு காலை முதல் இரவுவரை சிம்பொனி எழுதினார். அவர் முகத்தில் நிறைவு தெரிந்தது. ‘நல்லா வந்திருக்கு பால்தர்’ என்றார். பொதுவாக இசைஞானி அவர்கள் தனது இசையைப் பற்றி அதிகம் எதுவும் சொல்வதில்லை. ஆனால் அன்றைய தின இசை ஆக்கத்தில் அவருக்கே ஒரு ‘தரில்’ இருந்ததை என்னால் உணர முடிந்தது. அடுத்த நாள் காலை அவரது அறைக்கதவை நான் தட்டியபோது அவர் பின்புறமாய் நின்று மைனா, குருவிகளுக்கு உணவு தூவிக்கொண்டிருந்தார். சென்டோசா தீவில் அவர் தங்கியிருந்த நாட்களில் தினமும் நான்கைந்து மைனா குருவிகள் அவரைப் பார்க்க அதிகாலைதோறும் வந்துகொண்டிருந்தன. மைனாக்களுக்கு உணவு தூவிய பின் கொஞ்ச நேரம் அதிகாலை சூரியனையும் கடலுமாக பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர் அறைக்குள் வந்து முந்தைய நாள் “மாசற்ற ஜோதி மலர்ந்த மலர்கடரே” வரிகளுக்கு எழுதிய நீண்ட சிம்பொனி இசைக் குறிப்புகளை நிராகரித்து தூரப்போட்டார். “ஏன் சார்?” என்றேன். “இல்ல... நேத்தைக்கு எழுதினது நல்லாதான்

இருக்கு. ஆனா இன்னும் கொஞ்சம் நல்லா பண்ணலாமேன்னு இப்ப தோணுது” என்று முற்றிலும் புதிதாக எழுத ஆரம்பித்தார்.

50 ஆண்டுகள் இசையிலே மூழ்கி வாழ்ந்த பின்னரும் கூட தொடர்ந்து முழுமை தேடிக்கொண்டே இருக்கிற இடைவிடாத தேடலும் உழைப்பும் தான் இசைஞானி அவர்களை அத்தனை கலைஞர்களுக்கும் எடுத்துக்காட்டாக நிறுத்துகிறது. அதை விடவும் வியப்பும் மெய்ச்சிலிர்ப்பும் என்னவென்றால் இசைக்கருவிகளின் துணையின்றியே அவர் இசை எழுதும் லாவகம், அவரது இசை கருவிகளின் கரம் தழுவி உருவாக்கப்படுவதல்ல. அவரது மனவெளியில் இசை உலவித் திரிகிறது. கண்கள், காதுகள், கருவிகள் எதுவும் அவருக்குத் தேவையில்லை. ஆயிரம் பூக்களாய் அது ஓர் நந்தவனம்போல் அவருக்குள் பூத்துக்கிடக்கிறது. அவற்றில் சிலவற்றை அவ்வப்போது பூச்செண்டாக, மாலைகளாக ஆக்குகிறார். சிம்பொனியில் திருவாசகம் உருவானதும் அப்படித்தான். இசையைப் பொறுத்தவரை இசைஞானி வாராது வந்த மாமணி, மனித வரலாறு தந்த மகத்தான இசைமேதைகளில் ஒருவர். எனினும் அவர் அகில உலக நாயகனாய் கொண்டாடப்படாமற் போனது ஏன்?

-நக்கீரன் 11-03-09

அந்த ஈழத்துப் பிள்ளைகளா

பயங்கரவாதிகள்?

சைவப் பேருலகத்தின் உச்சாடனங்களில் எனக்கு மிகவும் பிடித்தது 'தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி! எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி!' என்ற மந்திரம். 'தென்னகத்தில் அவனை சிவன் எனப் பெயரிட்டு அழைக்கிறோம். ஏனைய உலகினர் அவனை 'இறைவன்' என்று அறிகின்றனர் என்பதாக அர்த்தப் படும் உச்சாடனம் அது. சிவபுராணத்தில் 'மாணிக்க வாசகர், ஏகன், அநேகன் இறைவனடி வாழ்க' என்பார். அதாவது "ஒருவனாக இருக்கிற இறைவன் -உலகினரால் பலராகப் பார்க்கப்படுகிறவன்!" இறைவன் ஒருவனாகத்தான் இருக்க முடியும். கலைஞர், ஜெயலலிதா, ராமதாசு, வைகோ, விஜயகாந்த், தங்கபாலு என நம்மூர் அரசியல் கட்சிகளுக்கு தலைவர்கள் போல் பரலோகத்திலும் ஏகப்பட்ட கடவுளர்களென்றால் நிலைமை எப்படியிருக்குமென கற்பனை செய்து பாருங்கள்?!

தென்னாடுடைய சிவனுக்கு சிம்பொனியில் பின்னணி இசைத்தது ஹங்கேரி நாட்டின் 'புத்த பெஸ்ட் சிம்பொனி ஆர்கெஸ்ட்ரா'. ஐரோப்பாவின் பழமையானதும் பெருமை மிக்கதுமான இசைக் குழுக்களில் ஒன்று இது. 1876-ம் ஆண்டு தொடங்கப்பட்டு, ஹிட்லரின் நாஜிப்படைகள் மேற்கு ஐரோப்பாவை துவம்சம் செய்த காலத்தில்கூட அகதி இசைக்குழுவாய் கட்டுக்கோப்பு காத்த பாரம்பரியம் கொண்டது. 146 பேர் கொண்ட இக்குழுவை லஸ்லோ கோவாக்ஸ் என்பவர் இப்போது இயக்குகிறார். 32 வாத்திய வகையோடு இவர்கள் இசை மீட்டும் நேரம்

மலர்களும், தென்றலும், மேகங்களும் மட்டுமே வாழ்கிற பூரியில் எதிர்பாராது தரைபிறங்கிய அனுபவமாக இருக்கும்.

புத்தபெஸ்ட் நகர் ஷெரட்டன் விடுதியில் நாங்கள் எல்லோரும் தங்கியிருந்தோம். புலர்ந்தால் இசைப்பதிவு. முன்தினம் முழுதும் இயக்குநர் லஸ்லோ கோவாக்கடன் அமர்ந்து இசைஞானி திட்டமிட்டிருந்தார். இரவு உணவுக்குப் பின் இசைஞானி அறையில் அமர்ந்து உரையாடிக்கொண்டிருந்தோம். கர்மவினையில் முழு நம்பிக்கை கொண்டவர் இசைஞானி. கர்மவினை உண்மையாகவே இருந்தாலும் 80 கோடி ஏழை மக்களையும், ஏகப்பட்ட மூடமைகளையும் கொண்ட நமது நாட்டிற்கு அக்கோட்பாடு சரிப்பட்டு வராதென்பது எனது நிலைப்பாடு. உரையாடல் விவாதமாகி, விவாதம் பக்குவமான வாக்குவாதமாக சூடேறிக் கொண்டிருந்தது.

‘நீங்கள் மாணிக்கவாசகருக்காக ஊர் சுற்ற வேண்டுமென்பது உங்கள் கர்மா’ என்றார். ‘மகிழ்ச்சி’ என்றேன். ‘உங்களோடு பேசி என் நேரத்தை வீணடிக்க வேண்டுமென்பது எனது கர்மா’ என்றார். ‘மிகவும் மகிழ்ச்சி’ என்றேன். இப்படியே போன வாக்குவாதம் மாணிக்கவாசகரின், பக்தி இலக்கியங்களின் ‘அருள்நெறி’ தத்துவத் தளத்திற்கு நகர்ந்தது. கிறித்துவ அருள்நெறியில் மிகவும் ஆழமான ஈர்ப்பு சுண்டு ஈடுபாடு கொண்டவன் நான். கிறித்துவ அருள்நெறியின் அடியோட்டங்களை சைவ-வைணவ பக்தி இலக்கியங்களிலும் நான் அனுபவித்திருக்கிறேன்.

வாக்குவாதத்தில் இசைஞானியை வெல்வது எளிதல்ல. அவரது வாதங்கள் யதார்த்தமாகவும் கூர்மையாகவும் இருக்கும். ஆனால் அவருக்கு நான் வைத்த ஒரு கேள்வி திடீரென நிலைமையை சூடாக்கியது. “சார்... கர்மா உண்மையென்றே கொள்வோம். ஆனால் இறையருள் விரும்பின் இக்கணமே தலைமுறைகள் சுமக்கும் அத்தனை முடிச்சுகளையும் அவிழ்த்து வினைகளிலிருந்து விடுதலை தர முடியுமல்லவா? எனில் கர்மாவை விட இறையருள்தானே பெரிது? என்றேன். “தயவு செய்து போய் தூங்குங்க ஃபாதர். இதுக்கு மேலே இருந்தீங்கன்னா நாளைக்கு ரெக்கார்டிங் கெட்டுப் போகும்” என்றார். அமைதியாக நான் எனது அறைக்கு நகர்ந்தேன்.

அன்றிரவு அறிவுத் தமிழர் பிடித்து அலை கிறது ஒன்று..’ என அழகாக என்னைத் திட்டி வெண்பா கவிதையொன்று எழுதி தன் கோபம் தீர்த்தபின்னர் தான் தூங்கச் சென்றிருக்கிறார் இசைஞானி. இசைக்கு நிகராக

வெண்பாவில் அவர் செய்யும் வித்தகங்களை தமிழலகம் அறியவில்லையே என்ற ஆதங்கம் இப்போதும் எனக்கு உண்டு. என்னை திட்டி எழுதிய கவிதையை அடுத்த

செஞ்சோலையில் பிரபாகரன்

ஜெகத் கல்பா.....17

நாள் அவர் எனக்குத் தரவில்லை. பத்திரமாகத் தன் பையில் வைத்திருந்து, இசைப்பதிவெல்லாம் முடிந்து இந்தியா திரும்பும் வழியில் ஜெர்மனி நாட்டு பிராங்க்பர்ட் விமான நிலைய 'டியூட்டி ஃப்ரீ' கடையில் இனியதொரு அன்பளிப்பை வாங்கித் தந்துவிட்டு, 'இந்தா இந்தக் கவிதையையும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று கொடுத்தார். இன்றும் அக்கவிதையை பத்திரப்படுத்தி வைத்திருக்கிறேன். அவ்வப்போது படித்து சிரித்துக்கொள்வேன்.

இசை ஆக்கம் நிறைவுற்றபின் முதற்பிரதியை அப்போதைய குடியரசுத் தலைவர் டாக்டர் அப்துல் கலாம், பிரதமர் மன்மோகன்சிங், முன்னாள் பிரதமர் திரு.வாஜ்பாய், திரு.அத்வானி ஆகியோருக்கு நேரில் சென்று கொடுத்தோம். குடியரசுத் தலைவர் மாளிகையில் ஓர் மூத்த சகோதரர்போல் இசைஞானியின் கரம் பற்றி தான் உட்கார்ந்து தமிழ் எழுதும் மர நிழலை டாக்டர் அப்துல் கலாம் காட்டியதும், தனது மேஜை கணினியில் திருவாசகம் இசைத் தகடை எங்கள் எதிரிலேயே கேட்டு ரசித்ததும் மறக்க முடியாத அனுபவங்கள்.

'சிம்பொனியில் திருவாசகம்' தமிழ் மக்களிடையே மிகப்பெரும் வரவேற்பினை பெற்றது. தொடர்ந்து இசைஞானி திருவாசகம் போன்ற ஆக்கங்களை தருவார் என்ற எதிர்பார்ப்பும், தரவேண்டுமென்ற அன்புக் கோரிக்கைகளும் பல திசைகளிலிருந்தும் எழுந்தன. ஆனால் பலரும் எதிர்பார்த்தபடி 'திருவாசகம்' அதுபோன்ற புதிய ஆக்கங்களுக்கான திருப்புமுனையாக அமையவில்லை. ஏற்கனவே இசைஞானி படைத்திருந்த பல்லாயிரம் அற்புதமான பாடல்கள் வரிசையில் மேலும் ஒரு முத்தான படைப்பாக நின்றுவிட்டது. கடந்த இதழில் ஏன் இளையராஜா அகில உலக நாயகனாக கொண்டாடப்படவில்லை என எழுப்பியிருந்த கேள்விக்கான பதிலும் அதில் உள்ளது.

இசைஞானி இளையராஜா போன்ற அதிசயப் பிறவிகளின் முழுத் திறமையும் வெளிப்பட நிதி செலவிடும் அறக்கட்டளைகளோ, வர்த்தக நிறுவனங்களோ நம்மிடையே இல்லை. தப்பித் தவறி எங்களைப் போன்ற தனிநபர்கள் முயற்சி செய்ய முன்வரும்போது அதை மதித்துப் போற்றுகிற தகைமையும் அவரிடம் இல்லை. என்னைக் கேட்டால் படைப்பாளி வர்த்தகம் தொடர்பானவற்றில் நேரத்தை

வீணடிக்காதிருப்பது நல்லது. திருவாசகத்தின் இன்னொரு பக்க கதையை ஓரிரு வரிகளில் சொல்வதானால், இத்திட்டத்தை நிறைவு செய்ய ஈராண்டு காலம் வேறெந்த வேலையும் செய்யாமல் ஒரு பிச்சைக்காரன்போல் நன்கொடை கேட்டு கேட்டு ஊரெல்லாம் அலைந்தேன். உரிய பணம் கிட்டாததால் நிறைய கடன் வாங்கினேன், அதை வெளியீடு செய்யுமுன் பரிதாபமான ஒரு மனிதனாய் நூறு முறையாவது இசைஞானியின் வீடு, பிரசாத் ஸ்டூடியோ என அலைந்தேன். அதை வெளியீடு செய்த வெல்கேட்ஸ் என்ற டுபாக்கர் நிறுவன உரிமையாளர்கள் நான்கு மாநில போலீசாரால் தேடப்பட்டு வருகிறார்கள், திருவாசகத்திற்கான வெளிநாட்டு விற்பனை உரிமை இன்றுவரை எவருக்கும் கொடுக்கப்படவில்லை. முதலீடு செய்து உழைத்த எங்களிடம் அந்த இசைக்கான எந்த உரிமையும் இன்று இல்லை”.

இசைஞானி அவர்களுக்கு கடிதமொன்று எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு பிரிந்தேன். அக்கடிதத்தின் நிறைவு வரிகள் இவை: “இசைஞானி அவர்களே, மீண்டும் என் வாழ்நாளில் உங்களை சந்திக்காதிருக்கவே விரும்புகிறேன். ஒருவேளை சந்திக்க நேரின் உங்கள் மீது வெறுப்பேதும் எமக்கு இல்லை என்பதை உணர்வீர்கள்”.

ஹங்கேரி நாட்டில் இசைப்பதிவு முடித்து இந்தியா திரும்புமுன் ஜெர்மனி நாட்டில் குடிபுகுந்து வாழும் ஈழத்தமிழ் அறிவுஜீவி அருட்திரு.எஸ்.ஜே.இம்மானுவேல் அவர்களை தரிசிக்கச் சென்றேன். 76 வயதில் இதய அறுவை சிகிச்சை செய்துகொண்டு ஓய்வில் இருந்தார். அவருடன் ஒருநாள் உரையாடுவது பத்து புத்தகங்கள் படித்தால் வருகிற அனுபவமாக இருக்கும். இன்று ஈழத்தமிழ் மக்களின் குரல்களில் ஒன்றாக உலகின் பல்வேறு அரங்குகளில் ஒலித்து வருகிறார். அவர் தனது வாழ்வு பயணத்தை மாற்றிய அனுபவமொன்றை அப்போது என்னுடன் பகிர்ந்து கொண்டார். தமிழுலகோடு நக்கீரனுடாக அவரின் அந்த அனுபவத்தை பதிவு செய்ய விரும்புகிறேன்.

இன்று ராஜபக்சேபோல் 1995-ல் சந்திரிகா குமாரதுங்கே. அதிபர்களின் பெயரும் காலமும் மாறுமேயன்றி தமிழர் அழிப்பில் சிங்களப் பேரினவாதம் கடந்த 30 ஆண்டுகளாய் இடைவிடாத அசுரத்தனத்தை கடைபிடித்து வந்துள்ளது.

1995-ல் பெரும்

எடுப்பில் முப்படைகளை யும் திரட்டி யாழ்ப்பாணத் தை பிடிக்கப் புறப்பட்டார் சந்திரிகா. குறைந்தது 50,000 மக்கள் மரபுக் கூடும் என்ற அச்சத்தில் யாழ்ப்பாண மக்களை வண்ணிக்கு நகரும்படி விடுதலைப்புலிகள் அறிவுறுத்தினர். அந்த முடிவை அன்று யாழ்ப்பாண திருச்சபையில் பெரிய பதவி வகித்த அருட்திரு. எஸ்.ஜே.இம்மானுவேல் அவர்களிடம் சொல்ல இரண்டு பெண்புலிகள், 19-20 வயதிருக்கும்... வருகிறார்கள். கபடற்ற சிறு பிள்ளைத்தனத்தோடு வந்தவர்கள், “ஃபாதர், நீங்களும் வெளிக் கிடோணும்” என்கிறார்கள். முதலில் முடியாது என்கிறார் ஃபாதர். ஆனால் பெண்புலிகளின் கள்ளமற்ற பிள்ளைத்தன மான உரையாடலில் மனம் நெகிழ்ந்து வெளியேற ஒத்துக் கொள்கிறார்.

தன் உடைமைகளையெல்லாம் மூட்டை கட்டுகிறார். விளக்குமாற்றைக் கூட விட்டு வைக்கவில்லை. மூட்டை கட்ட பெண்புலிகளும் உதவுகிறார்கள். சுமார் மூன்று மணி நேர உரையாடலில் அந்தப் புலிப்பிள்ளைகளை இவருக்கு மிகவும் பிடித்துப் போயிற்று. தன்னிடம் இருந்த இரு விலை உயர்ந்த பேனாக்களை நினைவுப் பரிசாக அப்பிள்ளைகளுக்குத் தருகிறார். பெற்றுக்கொண்ட வேகத்திலேயே ஃபாதரிடம் திருப்பிக் கொடுக்கிறார்கள் இருவரும். ஒரு பிள்ளை திருப்பிக் கொடுக்கையில் இவ்வாறு சொன்னதாம். “ஃபாதர் எங்கட வாழ்க்கை இன்றைக்கோ, நாளைக்கோ... அடுத்த வாரம் ஆமி (army) வந்திடுவான். நாங்க பெரும்பாலும் உயிரோட இருக்கமாட்டம். எங்களுக்கு எதுக்கு ஃபாதர் இந்த வடிவான பேனா? நீங்களே வச்சிருங்கோ. வேறெ ஆருக்காவது பிரயோசனப்படும்”.

ஃபாதர் இம்மானுவேல் தனியாக அறைக்குச் சென்று அழுதார். “27 ஆண்டு காலம் துறவியென்று வாழ்ந்த என்னால் ஒரு விளக்குமாற்றைக் கூட விட்டுச் செல்ல மனம் வரவில்லை. 19, 20 வயதில் ஒரு பேனாவோடு கூட பற்று வைத்துக்கொள்ள விரும்பாத இந்தப் பிள்ளைகளின் முன்னால் எனது துறவு ஒரு கபட வேடம்” என்று தனக்குத்தானே சொல்கிறார். இந்த ஈழத்து பிள்ளைகளையா உலகம் பயங்கரவாதிகள் என்று சொல்கிறது?

20..... வீரம் விளைந்த ஈழம்

என்ற கேள்வி அவரது சமூக மனசாட்சியை குத்திக் கிழித்துப்
பிறாண்டியது. அன்று அவர் உயிரில் எழுந்த ஈழ முழக்கம் இன்
றும் அணையாது உலகின் பல அரங்குகளில் ஒலித்துக்
கொண்டிருக்கிறது. ஈழத்தமிழ் மக்களின்
வாழ்வோடும் அனுபவங்களோடும்
எனக்கு எவ்வாறு நேரடி அறி
முகம் வந்ததென்பதை
உங்களுக்குச் சொல்ல
வேண்டும்.

-நக்கீரன் 14-03-09

இந்த புண்ணிய பூமியில்...!

ஈழத்தமிழ் மக்களின் வீரம், தியாகம், வலிகள் நிறைந்த சமகால வரலாற்றுடன் என்னை நேரடியாக இணைத்த 'வேரித்தாஸ் வானொலி' நிலையம் பிலிப்பின்ஸ் நாட்டுத் தலைநகர் மணிலாவில் உள்ளது. 17 ஆசிரிய மொழிகளில் ஒலிபரப்பு செய்யும் இந்த அனைத்துலக வானொலியின் தமிழ் பிரிவிற்கு 1995-ம் ஆண்டு நான் பொறுப்பேற்றேன். மணிலா நகருக்கு என்னை அனுப்பி வைத்தது குமரி மாவட்டத்திலுள்ள மணலிக்குழிவிளை என்ற கிராமம். மணிலா வாழ்வையும் ஈழத்தமிழ் மக்களோடான எனது அனுபவங்களையும் ஆரம்பிக்குமுன் மக்கள் அரசியல், நீதி அமைப்பு, மக்கள் போராட்டம் ஆகியவற்றின் உள்ளார்ந்த தன்மைகளை எனக்கு கற்றுத் தந்த மணலிக்குழிவிளையைப் பற்றி நான் சொல்லியாக வேண்டும்.

146 கிறித்துவக் குடும்பங்களையும் தூய மிக்கேல் அதிதூதர் கோயிலையும் கொண்டிருந்த மணலிக் குழிவிளை ஊருக்கு 1991-ல் நான் பொறுப்பேற்ற போது குமரி மாவட்டத்தின் 'குட்டி அயோத்தி' என்று பிரபல்யம் பெற்றிருந்தது. பாபர் மசூதியை இடித்ததுபோல் 1992 செப்டம்பர் நள்ளிரவில் தூய மிக்கேல் அதிதூதரும் தீயிட்டுக் கொளுத்தப்பட்டார்! காவல்துறையினர் வந்து சேருவதற்கு முன்னரே காலை புலர்வதற்குள் ஊரில் இருந்த செங்கற்கள், தென்னை ஓலைகள் கொண்டு தற்காலிக கோவி லொன்றை பல்லாயிரம் மக்கள் முன்னின்று எழுப்பிவிட்டதால் அது அயோத்தி போல் 'நீண்ட சர்ச்சைக்குரிய' இடமாக மாறவில்லை, மதக் கலவரமும் தவிர்க்கப்பட்டது. செங்கிஸ்கானின் படையணிபோல் மின்னல் வேகம் காட்டி மூன்று மணி நேரத்தில் தற்காலிக கோயிலை எழுப்பிய பக்கத்து

ஊரான என் அன்பிற்குரிய சகாயநகர் மக்களை நான் காலம் முழுதும் மறக்க முடியாது.

முன்னாள் மத்திய அமைச்சரும், குமரி மாவட்ட பா.ஜ.க. தலைவரும், தனிவாழ்வில் மிகுந்த பண்பொழுக்கம் பேணும் மதிப்பிற்குரியவருமான திரு.பொன்.ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் தான் எங்கள் எதிரணிக்குத் தலைவர். கோயிலில் வழிபாடுகளை நிறுத்தக்கோரி அவ்வப்போது போராட்டம் நடத்த வந்துவிடுவார். காவல்துறையும் மாவட்ட நிர்வாகமும் முற்று முழுதாய் அவர்களோடு நின்றது. திருமணம், மரணம் போன்ற உணர்வோடு தொடர்புடைய சடங்குகளைக் கூட மணலிக்குழிவினை கோயிலில் நடத்த மாவட்ட நிர்வாகம் தடைவிதித்தது. கண்டன ஊர்வலத்திற்கு அழைப்பு விடுத்தோம். திக்கணங்கோடு சந்திப்பிலிருந்து ஊர்வலம் தொடங்குவதாக ஏற்பாடு. காவல்துறை 144 தடை உத்தரவு பிறப்பித்தது. மீற முடிவு செய்தோம்.

இந்திய வரலாற்றில் கிறிஸ்தவர்கள் தடை உத்தரவை மீற முடிவெடுத்தது அதுவே முதல்முறை. தடைமீறும் துணிவெல்லாம் பொதுவாக கிறித்துவர்களுக்கு இல்லாததால் அதிகபட்சம் 500 பேர் வரக்கூடும் என எதிர்பார்த்தோம். காவல்துறையும் அவ்வாறே கணித்து கைது செய்து கொண்டு செல்வதற்காய் 10 பேருந்துகளை நிறுத்தியிருந்தது. நான்கு புறமிருந்தும் சாலைகளை மூடவும் செய்தார்கள். 4 மணிக்கு ஊர்வலம் புறப்படுவதாய் திட்டம். 4.15-க்கு திக்கணங்கோடு சந்திப்பில் ஒன்றரை லட்சம் மக்கள் திரண்டிருந்தார்கள். சாலைகள் மூடப்பட்டிருந்ததால் குளம், கால்வாய், குன்றுகள், வயற்பரப்பெல்லாம் கடந்து வந்திருந்தார்கள். அப்படியொரு ஆவேசக் கனலை மக்களிடையே உணர முடிந்தது. வெறும் 500 பேரை நாங்கள் எதிர்பார்த்திருக்க ஒன்றரை லட்சம் பேர் திரண்டதில் திக்குமுக்காடிப் போனோம். தடையை மீறினால் தடியடி, துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கான உத்தரவோடு சுமார் 1000 காவல்துறையினர் அணியவகுத்து நின்றனர். போதாக்குறைக்கு இளைஞர் கூட்டம் கையெறி குண்டுகளை உயர்த்திக் காட்டி “பயப்படாதீங்க ஃபாதர்... ரெண்டுல ஒண்ணு பார்த்துடலாம்” என்று கூக்குரலிட்டு உள்ளூக்குள் உதறலெடுக்க வைத்தார்கள். கொஞ்சம் பேரையே எதிர்பார்த்ததால் ஒலிப்பெருக்கி ஏற்பாட்டினைக் கூட நாங்கள் செய்திருக்கவில்லை.

எங்கள் நல்ல நேரம் திக்கணங்கோடு சந்திப்பி லுள்ள ஓர் கட்டிடத்தின் முதல் மாடியில் ஒலிபெருக்கி சேவை வாடகைக்

கடையொன்று

இருந்தது. அவசரமாக அம் முதல் மாடியிலேயே குழல்களை கட்டி மக்களை அமைதிப்படுத்த முயன்றோம். மக்களின் ஆவேசம் எவ்வகையிலும் அடங்குவதாக இல்லை. அன்றைய மாநில அரசு மீதும் மாவட்ட நிர்வாகம் மீதும் அந்த அளவுக்கு கோபம் மக்களிடையே இருந்ததுக்கிறது. எனக்கோ நாடி நரம்பெல்லாம் அச்சத்தின் பிடி. ஆப்பாக்கிச் சூட்டினை தவிர்க்க முடியாதோ... எத்தனை உயிர்கள் இழக்கப் போகிறோமோ... கூடி வந்திருந்தோரில் பாதிப்பேர் பெண்கள்... ஒருவருக்கு ஏதேனும் நடந்தால்கூட காலம் முழு தும் அக்குற்றப்பழி உணர்விலிருந்து விடுபட முடியாது... இயேசுவே, மாதாவே இரக்கம் கொள்வீர்... இங்கிருக்கும் எல்லோரும் பத்திரமாய் வீடு திரும்ப வேண்டும்... நான் பேச சக்தி கொடு- என்று மனம் பதறி மன்றாடியபடியே ஒலிபெருக்கி முன் நின்றேன். சற்றேறக்குறைய ஒரு மணிநேரம் பேசியிருப்பேன். என் வாழ்வின் உரை அது. 24..... வீரம் விளைந்த ஈழம்

ஏதோ ஒன்று என்னை
பேச வைத்தது. என்ன பேசி
னேன் என்று இன்றுவரை என்
னால் நினைவுக்குக் கொண்டுவர
முடியவில்லை. ஆனால் உரை
முடிந்ததும் கையெறி குண்டுகள்
காட்டிய காளைகள் உட்பட
அனைவரும் அமைதியாகக்
கலைந்தனர். தூத்துக்குடியிலி
ருந்து சிறப்பு பணிக்காக வந்தி
ருந்த காவல்துறை அதிகாரி ஒருவர்
என் கரங்களைப் பற்றி, கட்டித்
தழுவி 'குறைந்தபட்சம் 20 பேர்
இன்று சாவார்கள்' என்று நினைத்

தேன்... காப்பாற்றி விட்டீர்கள்... நீங்கள்
இருக்க வேண்டியது கோயிலில் அல்ல, அரசியலில்
என்று ஆசீர்வதித்தார்!(?). அந்த தருணத்தில் அற்பமான 'ஹீரோ'
உணர்வு வந்து போனதை மறைக்க விரும்பவில்லை.

மக்கள் கலைந்து நானும் என் இல்லம் திரும்பியபோது
மாலை 7 மணி. உடல் களைத்திருந்தது. 'தேநீர்' வேண்டும்போல்
தோன்றிற்று. ஆனால் சமையற்கட்டுக்கு சென்று அடுப்பு
மூட்டும் தெம்புகூட இல்லாததுபோல் உணர்ந்தேன். ஒரு
விதமான தனிமை என்னுள் பரவி நின்றது. உள்ளுக்குள் கேள்வி.
எது உண்மை? சற்று நேரத்திற்கு முன் ஒன்றரை லட்சம்
மக்களுக்கு முன் கதாநாயகன் போல் நின்றதா, இல்லை ஒரு
குவளை தேநீர் செய்ய சலிப்புற்று நிற்கும் இந்தத் தனிமையா?
இந்தத் தனிமைதான் மரணம்வரை என்னோடு எப்போதும்
நடந்து உடன் வருகிற உண்மை என்பதை அன்று தீர்மானமாய்
உணர்ந்தேன். அன்றைய நாளுக்குப்பின் இன்றுவரை இடையில்
16 ஆண்டுகள் ஓடிவிட்டது. ஒரு கணமேனும் பெருங்கூட்டங்
களிலோ கரவொலிகளிலோ நான் மூழ்கிப் போனதில்லை.

அதன்பின்னரும் கட்டுக்கோப்புடன் பல போராட்டங்
களை நடத்தினோம். ராஜகோபால், கந்தசாமி என்ற இரு தமிழ்
அதிகாரிகள் மாவட்ட ஆட்சி, காவல்துறை தலைவர்களாக வந்
தனர். அதுவரை இருந்து வந்த வட இந்திய அதிகாரிகளைவிட
பிரச்சனையை கவனமாகப் புரிந்து கொண்டார்கள். களத்திலும்,

அரசியல்ரீதியாகவும் அப்போதைய கிள்ளியூர் சட்டமன்ற உறுப்பினர் டாக்டர்.குமாரதாஸ் ஆற்றிய பணிகள் அளப்பரியது. மணலிக்குழிவிளைக்கு நிரந்தர தீர்வு காணவென்று மாநில அரசு அன்றைய அமைச்சர்கள் குலாரன்ஸ், நடேசன் பால்ராஜ், நாகர் மீரான் ஆகியோரைக் கொண்ட மூவர் குழு அமைத்தது. சண்டை போட்ட இருதரப்பினரும் உட்கார்ந்து பேசினோம். மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் திரு.ராஜகோபால் இதய நேர்மையுடன் செயற்பட்டார். மூன்றுகட்ட பேச்சுவார்த்தைகளைக் குப்பின் சுமுகமான ஓர் உடன்பாடு ஏற்பட்டது.

பேச்சுவார்த்தைகள் முடிந்து ஆட்சித்தலைவர் அலுவலக அறையை விட்டு வெளியே வருகையில் எதிரணியிலிருந்த ஆர்.எஸ்.எஸ். முக்கிய பிரமுகர் ஒருவர் என் கரங்களை பற்றிக்கொண்டு தனியே கூட்டிச் சென்றார். "ஃபாதர்... மூன்று வருஷமா நாம சண்டை போட்டது உண்மைதான். ஆனா நீங்க 'நம்ம' ஆளு. மூணு வருஷமா தெனம் நீங்க எங்க ஊரத் தாண்டிதான் போய்க்கிட்டிருந்தீங்க. ஒரு வார்த்தை யாராவது தரக்குறைவா பேசியிருக்காங்களா? ஏன்னா நீங்க 'நம்ம ஆளு'. ஒண்ணு ஃபாதர்... நம்ம சாதியிலே உங்கள மாதிரி அழகா 'இங்கிலீஷ்' பேசற யாரையும் இதுவரை நான் பார்க்கல. ரொம்ப பெருமையா இருக்கு ஃபாதர்' என்று ஆனந்தக் கண் கலங்கினார். இந்திய மதவாத அரசியலின் எல்லைக்கோடுகளை திட்டவாட்டமாகவும் துல்லியமாகவும் நான் புரிந்துகொண்ட நாள் அது.

முப்பத்து முக்கோடி தெய்வங்கள் பரிபாலனம் செய்யும் இந்த பூமியில் கடவுளர்களை மாற்றிக்கொள்வது சலபம். இந்து நாளை கிறித்தவராகலாம். கிறித்தவர் அடுத்த நாள் இசுலாமியராகலாம். இன்று சிவன், நாளை இயேசு, அடுத்தநாள் அல்லா என்று அணி மாற்றிக் கொள்வதில் பெரிய சிரமங்கள் இங்கு இல்லை. ஆனால் நாடார் நாடாராகவும், முதலியார் முதலியராகவும், கள்ளர் கள்ளராகவும், பள்ளர் பள்ளராகவும், பறையர் பறையராகவும், வன்னியர் வன்னியராகவும், ரெட்டியார் ரெட்டியாராகவும், செட்டியார் செட்டியராகவும்தான் வாழவும் சாகவும் முடியும். பூலோக வாழ்வில் இந்தச் சங்கிலியிலிருந்து விடுதலை இல்லை. கடவுளை விட, தெய்வங்களைவிட சாதிகள் வலுவாகவும், சாசுவதமாகவும் இருக்கும் இடம் இப்பூமிப்பந்தில் எங்கள் இந்தியா என்ற புண்ணிய பூமி மட்டும்தான்!

மணலிக்குழிவிளை தூய மிக்கேல் அதிதூதருக்கு புதிய கோயில் கட்டும் அடிக்கல் விழாவிற்கு அன்றைய மத்திய உள்துறை இணை அமைச்சர் ராஜேஷ் பைலட் வந்திருந்தார். விழா அரங்கில் அவர் பறக்க விடுவதற்காக நான்கு ஜோடி அமைதிப் புறாக்களை மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோயிலில் இருந்து ஏற்பாடு செய்து கொண்டு வந்திருந்தார் இப்போதைய தேனி தொகுதி காங்கிரஸ் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு.ஜே.எம்.ஆரூன். திருவனந்தபுரம் விமான நிலையத்திலிருந்து கறுப்பு பூனை பாதுகாப்பு படையினரை கீழிறங்கச் சொல்லி விட்டு தானே வாகனம் ஓட்டி வந்து, நீங்கமறுக்கும் புன்னகையோடு மணலிக்குழிவிளை மண்ணில் நின்று, 'நானும் பசுமாடு வளர்த்து, பால் கறந்து விற்று வாழ்க்கையோடு போராடிய ஒரு தகப்பனின் மகன்தான்' என பேசத் தொடங்கி அன்று வந்திருந்த மக்களின் மானசீக நேசத்தை வென்று, மத்திய அமைச்சராய் எனக்கு கிடைக்கும் அடுத்த மாதச் சம்பளத்தை உங்கள் ஆலயத்திற்கு அனுப்பி வைப்பேன் என வாக்களித்து, வாக்களித்தபடியே அடுத்தமாதம் இரண்டாம் வாரத்தில் 18116 ரூபாயும் அனுப்பி வைத்த ராஜேஷ் பைலட் அவர்களை நான் வாழ்நாளில் மறக்கவே முடியாது.

பொதுவாக மரணச் செய்திகள் எனக்கு கண்ணீர் தருவதில்லை. ராஜேஷ் பைலட் சாலைவிபத்தில் இறந்த செய்திகேட்டு கண்ணீர் தானாகக் கசிந்தது. இந்தியா, அரசியல் பண்பும், இதயநேர்மையும், வசீகரமும் கொண்ட ஒரு தலைவரை இழந்தது. இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் அவரது மகன், பாராளுமன்ற உறுப்பினர் சச்சின் பைலட் அவர்களை சந்தித்தபோது பழைய புகைப்படங்களை காட்டினேன். நெகிழ்ந்தார். தந்தையின் அறிவார்வமும், தன்மையாகப் பழகிடும் பாங்கும், நெஞ்சார்ந்த நேர்மையை ஒளிர்வித்துக் காட்டும் வசீகரமும் இவரிடமும் கண்டேன். இயற்கை நம்பிக்கை அடையாளங்களை அவ்வப்போது தந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. மூன்றாண்டு காலம் ஓயாத சண்டை சச்சரவாய் இருந்த மணலிக்குழிவிளை பிரச்சனை சுபமாய் முடிய, கொஞ்சம் அமைதியாகப் பணியாற்றலாம் என்றுதான் பிலிப் பின்ஸ் மணிலா நகர் "வேரித்தாஸ்" வானொலிக்குப் புறப்பட்டேன். அங்கு கிடைத்த மறக்க முடியாத நினைவுகள்?

-நக்கீரன் 18-03-09

ஜெகத் கஸ்பர்.....27

அமெரிக்காவின் நண்பன்!

“வேரித்தாஸ்” என்பது லத்தீன் மொழிச் சொல். தமிழில் “உண்மை” என்று பொருள். தரமான நிகழ்வுகளை பொதுவாகத் தரும் இந்த அனைத்துலக வானொலியின் தனிச்சிறப்பு அரசியல் உரிமைகள், ஆதார மனித உரிமைகளுக்காகவும் அடக்குமுறைகளை எதிர்த்து போராடுகிற மக்களுக்கு துணையாகவும் போர்க்குரலாகவும் நிற்கின்ற துணிவு. ஆசிய கத்தோலிக்க கிறித்துவ திருச்சபையின் பொதுச்சொத்து இந்த வானொலி நிலையம்.

பர்மாவில் நகக்கப் படும் கச்சின், கரன் மக்களது குரலாய், ஸ்ரீலங்காவில் பிரேமதாச அரசு JVP இடதுசாரிகளை குரூரமாய் அழித்தொழித்தபோது இடதுசாரிகளின் குரலாய், சீனாவில் ஜனநாயக உரிமைகளுக்காய் தலைமறைவாக இயங்கும் அரசியல் உரிமைக் குழக்களின் குரலாய் -என உண்மை, நீதியின் முழக்கமாய் இயங்கும் எடுத்துக்காட்டான ஓர் வானொலி நிலையம் இது.

1965 முதல் 86 வரை பிலி

ப்பின்ஸ் நாட்டை தன் சர்வாதிகார இரும்புப்பிடியில் வைத்திருந்த மார்க்கோஸ் -இமெல்டா மார்க்கோஸ் கும்பலின் ராணுவ கொடுங்கோல் ஆட்சியை முடிவுக்கு கொண்டு வந்த மகத்தான மக்கள் புரட்சி இந்த வேரித்தாஸ் வானொலி நிலையத்திலிருந்துதான் வழிநடத்தி நெறி செய்யப்பட்டது. 1986 பிப்ரவரி 25-ம் நாள் 20 லட்சம் பிலிப்பினோ மக்கள் மார்க்கோசுக்கெதிராய் மணிலா வீதிகளில் திரண்டார்கள். "வீதிக்கு வரும்போது பாக்கெட் வானொலிகளை உடன் எடுத்து வாருங்கள்" என மக்கள் புரட்சியை வழிநடத்தியவர்களில் ஒருவரான கர்தினால் சின் அவர்கள் அறிவுறுத்தியிருந்தார். வானொலி வழியாகத்தான் மக்களோடு புரட்சித் தலைவர்கள் பேசினார்கள். வேரித்தாஸ் வானொலி மார்க்கோஸ் ராணுவத்தின் வான்வழி குண்டு வீச்சுக்கு இலக்கானது. எனினும் கருவிகளை ரகசிய இடத்திற்கு நகர்த்தி புரட்சியை வழிநடத்திய பெருமைக்குரிய வானொலி நிலையம் இது.

புரட்சி முடிவுக்கு வந்த தருணத்தின் சில பதிவுகள் சிலி

ர்க்க வைப்பவை. குறிப்பாக மார்க்கோசுக்கும் அந்நாள் அமெரிக்க அதிபர் ரீகனுக்குமிடையே நடந்த உரையாடல். அமெரிக்காவுக்கு நிரந்தர நண்பர்கள் இல்லை -நிரந்தர சுயநலன்கள் மட்டுமே உண்டு என்பதை மீண்டும் ஒருமுறை கோடிட்டுப் பதிவு செய்த உரையாடல் அது. மார்க்கோஸ் தொலைபேசியில் அமெரிக்க அதிபர் ரீகனிடம் கேட்கிறார். “மதிப்பிற்குரிய அதிபர் அவர்களே, வீதியில் இறங்கி நிற்கும் மக்களுக்கெதிராய் ராணுவ நடவடிக்கை எடுப்பதை நீங்கள் அனுமதிப்பீர்களா?” -அதற்கு ரீகன் சொன்ன பதில் காலச்சிறப்பும், ரசனையும் கொண்டது: “மதிப்பிற்குரிய அதிபர் அவர்களே, அமெரிக்கா உங்களை தன் நிலப்பரப்பிற்கு அன்புடன் வரவேற்கிறது. Mr.President, you are welcome to the United States of America!” இந்த உரையாடலோடு மார்க்கோஸ் கும்பல் ராணுவ விமானத்தில் அமெரிக்க ஹவாய் தீவுக்குத் தப்பியோடியது. மக்கள் புரட்சி வென்றது.

இந்த ‘உண்மையின் குரல்’ வேரித்தாஸ் வானொலி எங்கள் ஈழத்து உறவுகளையும் கைவிடவில்லை. தணிக்கை திரையிடப்பட்டு எமது மக்கள் தகர்க்கப்பட்ட அந்நாட்களில் தன் வான் அலைகளால் அத்தனை தடைகளையும் தாண்டி அவர்களை அரவணைத்தது. உன்னதங்கள் புதையுண்டு, உலகத்தின் கருணையுள்ளம் மலடாகி, மரணத்தில் மட்டுமே வாழ்வின் அர்த்தத்தை தேடி நின்ற எமது மக்களுக்கு 5600 கிலோமீட்டருக்கு இப்பாலிருந்து ஆறுதலின் சிறிய நீரூற்றினை வான்வழியே சுமந்து நின்றது. யுத்தம் சிதறடித்த குடும்பங்களை இணைத்தது. அவர்களின் ஒப்பாரிகளில் இணைந்தது. அவலங்களினூடேயும் அம்மக்களின் நொறுங்கிப் போகாத நம்பிக்கைகளை பொத்திப் பொத்திக் காத்தது. 1995-2000 காலகட்டத்தின் ஈழத்து மானுடத்தை விரிவாக சொல்கிறேன்.

-நட்கீரன் 21-03-09

சீறி நின்றாள் சிவசங்கரி!

பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டின் 'வேரித்தாஸ்' வானொலியிலிருந்து ஈழத்தை அறிந்துகொண்டது போலவே பிலிப்பைன்ஸையும் நன்கறிந்திருந்தேன்.

7107 தீவுக் கூட்டங்களால் ஆன நாடு பிலிப்பின்ஸ். மக்கள் 'மலாய்' இனச் சாயல் கொண்டவர்கள். நான் பார்த்து, உலகிலேயே மகிழ்ச்சியான மக்கள். ஆண்கள் பொதுவாக சோம்பேறிகள். 'பலவீடுகள்' வைத்திருக்கும் பொறுப்பற்றதுகள். குடும்பச் சுமைகளை எங்கும்போல் அதிகம் சுமக்கிறவர்கள் பெண்கள். ஆனால் பணம், படிப்பு, பதவிகளைவிட 'அழகாக' இருப்பதை முதல் விருப்பமாக கொண்டவர்கள். பெண்களைப் பொறுத்தவரை தேசத்தின் முதல் பொழுதுபோக்கு தலை வாருவது. அரைமணி நேரத்திற்கு ஒருமுறை தலைவாரி பவுடர் பூசாமல் அவர்களால் இருக்க முடியாது. இரண்டாவது தேசிய பொழுதுபோக்கு துணிதுவைப்பது. எப்போது பார்த்தாலும் துவைத்துக் கொண்டே இருப்பார்கள்.

தனிப்பட்ட உடற்தூய்மை பேணுவதில் அப்படியொரு அக்கறையும் சிரத்தையும் காட்டுவார்கள். மூன்றாவது பொழுதுபோக்கு சாப்பிடுவது, நான்காவது பாட்டு, ஐந்தாவது நடனம். அலுவலகம், பூங்கா, வர்த்தக மால்கள் எங்கு பார்த்தாலும் பாடிக் கொண்டும், காற்றிலசையும் தீபம்போல் ஆடிக் கொண்டும் இருக்கிற மக்களை இப்பூமிப்பந்தில் வேறெங்கும் நாம் பார்க்க முடியாது.

இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்போல் பிலிப்பின்ஸ் நாட்டை நீண்ட காலம் காலனியாதிக்க கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்த ஸ்பெயின் நாடு, 1898-ஆம் ஆண்டு பிலிப்பின்ஸ் நாட்டை அமெரிக்காவுக்கு 20

மில்லியன் டாலர்களுக்கு விற்றது. ஓர் தேசிய நிலப்பரப்பையும், அதன் மக்களையும், அந்நிலத்து வளங்களையும் மொத்தமாய் விலைகுறித்து விற்க முடிந்த காலனியாதிக்க அராஜகத் திமிர்களை நினைக்க இப்போதும் எண்ணங்கள் சூடாவதை தவிர்க்க முடியவில்லை. அமெரிக்கர்கள் 1943 வரை தங்களால் முடிந்தமட்டும் இந்த நாட்டை கசக்கிப் பிழிந்து சக்கையாக்கினார்கள். இடையில் ஈராண்டு காலம் ஜப்பானியர்கள் வந்து 200 ஆண்டுகளில் செய்யவேண்டிய கொடுமைகளை செய்துமுடித்தார்கள்.

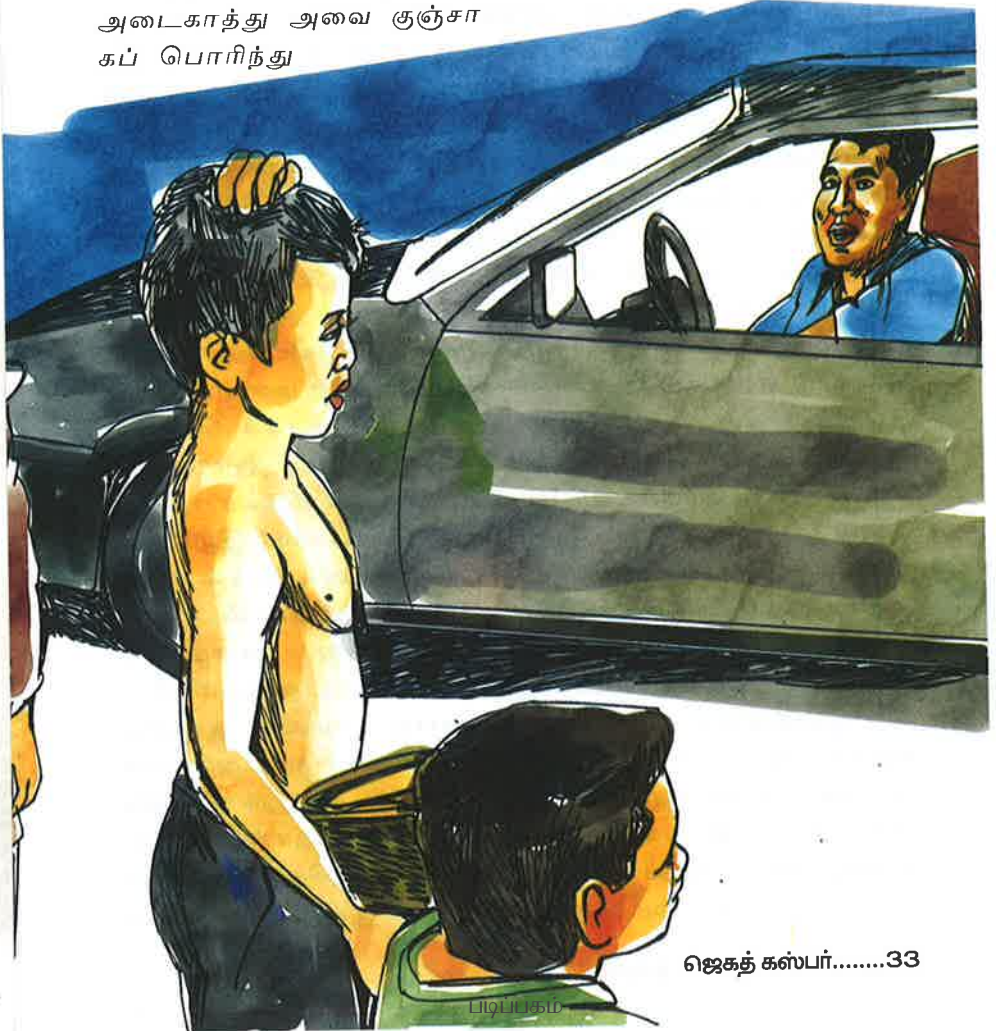
இந்தியர்களை பொதுவாக அவர்களுக்கு பிடிக்காது. காரம், மசாலா சாப்பிடுவதாலும் சிரத்தையின்மையாலும் வியர்வை நாற்றம்/ உடல் நாற்றம் கொண்டவர்கள், சரியாகப் பல் விளக்கத் தெரியாதவர்கள், பண்புடன் உரையாடத் தெரியாதவர்கள், 'எக்ஸ்யூஸ்மீ, ப்ளீஸ்..., வெரி சாரி..., தேங்க்யூ...' போன்ற குறைந்தபட்ச மரியாதைகளைகூட மதிக்காதவர்கள், பேராசை பிடித்தவர்கள், கஞ்சூஸ்கள், சுயநலமிகள், 'மீட்டர் வட்டி' தொழில் செய்கிறவர்கள் - என்பதுதான் நம்மைப் பற்றி அவர்களது பார்வை. பஞ்சாப்காரர்களும், சிறிதளவில் குஜராத்திகளும் பிலிப்பின்சில் 'மீட்டர் வட்டி, பிளேடு வட்டி' தொழில் செய்து பாரத தேசத்திற்குப் பெருமை சேர்த்து வருகிறார்கள்.

மணிலா நகர் சென்ற மூன்றாம் மாதத்தின் ஓர் வார இறுதியில் இந்த மலைநகரில் உயர் கல்வி பயிலும் தமிழ் நண்பர்களை சந்திக்க புறப்பட்டேன். எல்லோருமாக வெந்நீர் ஊற்றுக்குளம் ஒன்றில் இரவு முழுவதும் நீந்துவதாகத் திட்டம். புதிதாக வாங்கியிருந்த 'நிசான் சென்ட்ரா' வாகனத்தை நானே ஓட்டிச் சென்றேன். நெடுஞ்சாலையில் தனியாக வாகனம் ஓட்ட எனக்குப் பிடிக்கும். இடையில் ஓர் சுங்கச்சாவடி வந்தது. வரிசையில் வாகனங்கள் நீண்டு நின்றன. அப்போதுதான் எனக்கு உறைத்தது, பர்சை வீட்டில்

மறந்துவிட்டு வந்திருக்கிறேன். பத்துரூபாய்கூட (அந்த நாட்டுப் பணத்தின் பெயர் பேசோ) என்னிடமோ வாகனத்திலோ இல்லை.

வயிறு குமைந்து உடல் வியர்த்தது. லக்கரி வாகனம் ஓட்டிக் கொண்டு 40 ரூபாய் கையில் இல்லை என எப்படி விளக்கிச் சொல்வது? அவமானப்படுத்தப்படுவோம் என அடிவயிறு கலங்கியது. இந்தியர்களை அவர்களுக்கு பிடிக்காதென்பதும் எனக்குத் தெரியும். எனக்கு முன்னால் ஏழெட்டு வாகனங்கள் நின்றன. முன்னின்ற வாகனத்தினருக்கு ஏழைச் சிறுவன் ஒருவன் 'பலூத்' விற்றுக் கொண்டிருந்தான். பலூத் பிலிப்பின்ஸ் மக்களின் குறிப்பிடவேண்டிய உணவு அடையாளம். முட்டைகளை அடைகாத்து அவை குஞ்சாகப் பொரிந்து

வெளிவருவதற்கு மூன்று நாட்களுக்கு முன் கொதிநீரில் வேக வைப்பார்கள். இளஞ்சதை, மூக்கு, முடியோடு தரப்படும் அந்த கோழிக்குஞ்சுதான் 'பலூத்'. மேலாடையின்றி கந்தலான காற்சட்டையோடு நின்ற அந்தச் சிறுவனை உயிர் நண்பன் போல் குரலெடுத்துக் கூப்பிட்டேன். சிறுவன் 'மேலும் ஒரு கஸ்டமர்' என்று மகிழ்ச்சியில் ஓடிவந்தான். "நண்பா எனக்கு நீ பேருதவியொன்று செய்ய வேண்டும். பெரிய இக்கட்டில் இருக்கிறேன்" என்று அவனது தாய்மொழி, ஆங்கிலம், மானுட இயற்கை உயிர் தொடங்கிய முதலாய் தந்த 'சைகை' மொழி ஆகிய மூன்றும் இணைத்துக் கேட்டேன்.

"நான் என்ன செய்யணும் சார்..." என்றான். "நண்பா 40 பேசோ வேண்டும்" எனப் பரிதாபமாக கேட்டேன். எனது 43 ஆண்டு வாழ்வில், இதய நினைவுகளின் மிகப்புனிதமான அறையில் நான் பாதுகாத்து வைத்திருக்கும் உன்னதமான கணங்களில் ஒன்றாக இன்றுவரை இருக்கிற நிகழ்வு இது. தேவனின் காவல் தூதன் போல் நின்ற அந்தச் சிறுபிள்ளை கணப்பொழுதுகூட யோசிக்காமல் தன் கிழிந்த காற்சட்டை பைக்குள் கைவிட்டு 40 பேசோ எடுத்துத் தந்தது. இதனை எழுதுகிறபோது என் கண்கள் பனிப்பதை தவிர்க்க முடிய வில்லை. அந்த 40 பேசோ அவனது 'லாபம்' அல்ல- அடுத்த நாள் வாழ்வுக்கான ஆதாரமும், முதலீடும். கண்களை மூடிக் கொண்டு எனக்குள் இன்னமும் எஞ்சியிருக்கிற மனசாட்சியின் பீடத்தில் நின்று கொண்டு ஆனமட்டும் உரக்க சொல்ல விரும்புகிறேன் : "உலகெங்கிலும் ஏழைகளே அதிக தாராள உள்ளம் கொண்டவர்கள். எதிர்பார்ப்புகள் எதுவுமில்லா புனிதத் தோடு தங்களிடம் இருப்பதை பகிர்ந்து கொள்ளவும் இழக்கவும் தயாராக இருக்கிற உன்னதத்தை ஏழைகளிடம்தான் நான் அதிகமாகத் தரிசித்திருக்கிறேன்". இயேசுநாதர் தன் சீடர்களுக்குச் சொன்னது எத்துணை உண்மையானது : 'ஏழைகளை நம்புங்கள். அவர்கள் எப்போதும் உங்களோடி ரூப்பார்கள்.'

இன்றுவரை நான் மறக்கமுடியாத மாமனித ஆளுமை, கிழிந்த காற்சட்டையோடு எனக்கு 40 பேசோ தந்த அந்த பிலிப்பின்ஸ் நாட்டுச் சிறுபிள்ளைதான். வெந்நீர் ஊற்றுக் குளத்தில் அந்த நாள் இரவைத் தின்றுவிட்டு அடுத்தநாள் மணிலா திரும்புகையில் அந்தச் சிறுவனை காத்திருக்கச் சொல்லி ஆயிரம் பேசோவும் புத்தாடைகளும் பரிசளித்து இல்லம் சேர்ந்தேன்.

அந்த தேவதூதனின் பெயர் ரமோஸ்.

வேரித்தாஸ் வானொலி தமிழ் ஒலிபரப்பில் வியாழன்தோறும் மாலை வரும் கேள்வி - பதில் - நிகழ்ச்சி நேயர்களின் வரவேற்பினை பெற்ற ஒன்று. 1996 ஆகஸ்ட் மாத ஓர் வியாழக்கிழமையன்று முன்னாள் இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி படுகொலை தொடர்பாக கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கு நான் வழங்கிய பதில் என் வாழ்வின் மறக்க முடியாத முக்கிய திருப்புமுனைகளில் ஒன்றாக அமைந்தது.

கேள்வி கேட்ட நேயரின் பெயர் நினைவில் இல்லை. அக்கேள்விக்கு பதில் சொன்ன அந்த வியாழக்கிழமைவரை விடுதலைப்புலிகள் பற்றின நல்லெண்ணம் பெரிதாக எனக்கு இருந்ததில்லை. நான் மாணவனாய் மார்க்சீய ஈர்ப்போடு வளர்ந்தபோதும் எங்கள் குடும்பம் பாரம்பரிய காங்கிரஸ் ஈடுபாடு கொண்டது. 'காமராஜ் அப்பச்சி' எங்களுக்கெல்லாம் சிறு தெய்வம் போல. 'அவசர சட்டம் அரபிக்கடலில்' கோஷம் சிலிர்ப்பு தந்தாலும் இந்திரா அம்மையாரை பெண்கடவுள் போல கண்ட மாணவக் காலம் என்னுடையது. அவரது கம்பீர நடையும், ஆங்கில உரைகளின்போது அவர் காட்டும் முக உறுதியும் காண 'தூர்தர்சன்' இரவுச் செய்திக்காக அந்த நாட்களில் காத்துக் கிடப்போம். அவர் சுட்டுக் கொல்லப் பட்டபோது சக மாணவர்களோடு பூந்தமல்லி கரையான் சாவடியில் கண்ணீர் ஊர்வலம் நடத்தினோம். தாங்கமுடியாத துயரத்தின் அக்கணத்தில் நெஞ்சுறுதியோடு தாயின் உடலுக்கு இறுதி நெருப்பு எழுப்பிய ராஜீவ் காந்தியை நாட்டின் நம்பிக்கையாகக் கருதி அவருக்காகவும் குடும்பத்திற்காகவும் பிரார்த்தனை செய்த நாட்கள் உண்டு. எனில், நேயரின் கேள்விக்கு எனது பதில் எப்படி இருந்திருக்குமென நீங்களே கற்பனை செய்து கொள்ளலாம்.

விடுதலைப்புலிகளை என் பதிலில் வெளுத்து விளாசினேன். நாட்டுக்கு நேரு- காந்தி குடும்பத்தின் பங்களிப்பு, தியாகங்களை எடுத்துச் சொன்னேன். ராஜீவ் காந்தி அவர்களின் படுகொலை மனித வரலாறு மன்னிக்க முடியாத குற்றங்களில் ஒன்று என்பதாக எனது பதில் நிறைவுற்றது. அதே வேளை வழமையான ஒரு நிகழ்ச்சியாகத்தான் அந்த ஒலிபரப்பும் நடந்தது. ஆனால் இரண்டு வாரங்களுக்குள் அப்பதிலுக்கு எதிர் பதிலாக 626 நேயர் கடிதங்கள் வந்தன. அவற்றில் 614 தமிழீழ

இனிய இதயங்கள் எழுதியவை. உண்மையின் மற்றொரு பக்கத்தை வெளிட்டிலறைந்து எவர்க்குக் காட்டியவை.

அவற்றில் பருத்தித்துறையிலிருந்து சிவசங்கரி என்ற மாணவி எழுதிய கடிதம் மறக்க முடியாதது. 'சீறி நின்றாள் சிவசங்கரி' என்று தலைப்பிட்டு 15 நிமிட முழு நிகழ்ச்சியாய் நான் ஒலிபரப்பிய கடிதம். சிவசங்கரி இன்று இருக்கிறாரா, இல்லை தினம் நூறு தமிழ் உயிர் தின்னும் சிங்களப் பேரினவாதப் பசிக்கு அவரும் இரையானாரா? -தெரியவில்லை. ஆனால் மரணம் என்னைத் தேடி வருமுன் ஒருமுறை பருத்தித்துறை சிவசங்கரியின் முகம் காண வேண்டும் என்பது என் ஆசை, வேண்டுகல்.

சிவசங்கரியின் கடிதத்தை இந்த தருணத்தில் தமிழ்ச் சமூகத்துடன் பகிர்ந்துகொள்ள காரணம் உண்டு. கொடுங்கோல் ராஜபக்சே சகோதரர்கள் அரங்கேற்றும் தமிழின அழிப்பு யுத்தம் வரலாறு கண்டிராத கொடூர மூர்க்கத்தனத்துடன் நடந்துவரும் நாட்கள் இவை. இந்தியாவும் இந்த இன அழிப்பு யுத்தத்தில் மறைமுகமாகப் பங்கேற்கிறது என்ற குற்றச்சாட்டு வலுவாக எழுந்து வருகிறது. ராஜீவ் காந்தி அவர்களின் படுகொலை ஈழமக்கள் தொடர்பான இந்தியாவின் கொள்கை நிலைப்பாடுகளில் முக்கிய பங்காற்றுவதால் அது குறித்த மிகுந்த பொறுப்புணர்வுடனானதொரு விவாதம் இன்று அவசியமாகிறது.

ராஜீவ் காந்தி படுகொலை ஏற்றுக்கொள்ளவோ, நியாயப்படுத்தவோ முடியாத குற்றச் செயல். அக்குற்றத்திற்கான நீதியை தேடும் உரிமை அவரை இழந்த குடும்பத்திற்கும், இறையாண்மை கொண்ட இந்த தேசத்திற்கும் உண்டு. அப்படுகொலையை நியாயப்படுத்துகிறவர்கள் மிகுந்த சிக்கலுக்கும் நெருக்கடிக்கும் உள்ளாகி நிற்கும் ஈழத்தமிழ் மக்களின் அரசியற் பிரச்சினையை மேலும் சிக்கலுக்குள்ளாக்குகிறார்கள். அதேவேளை அப்படுகொலை நடந்த சூழல், படுகொலையை சுற்றின சதி, படுகொலையை காரணமாகக் காட்டி ஒட்டுமொத்த தமிழின அழிப்பிற்கே துணைபோகும் இந்திய அரசின் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத அணுகுமுறை ஆகியவைப்பற்றி கேள்விகள் எழுப்புவதும், விவாதிப்பதும், நீதி கோருவதும் நமது ஜனநாயக உரிமைகள், கடமைகள். தெளிவான இப்புரிதலோடு முதலில் சிவசங்கரியின் கடிதம் பேசுவதை கேட்போம்:

-நக்கீரன் 25-03-09

36..... வீரம் விளைந்த ஈழம்

மனிதநேயம் உள்ளோரே!

சிவசங்கரியின் கடிதம்
பேசுவதை கேட்போம்.

“1987-89 காலப்பகுதியில் எமது

மண்ணில் இந்தியப் படைகளால்
நடத்தப்பட்ட பாலியல் வல்லுறவுகளின்
கணக்கு தெரியுமா உங்களுக்கு? அப்படை
களால் சிதைக்கப்பட்ட பெண்களின்
உயிர்களை மீட்டுத்தர உங்களால் முடியுமா?

வீட்டுக்கொரு பிள்ளையாக இருந்த எத்தனை
இளைஞர்கள் கொன்று குவிக்கப்பட்டு, பெற்றோர்கள்
மலடாக்கப்பட்டனரே, ஏன்? உங்களது பிரதேச
வல்லாண்மையைக் காட்டுவதற்கு, சுதந்திரத்திற்காக ஏங்கும்
இந்தச் சிட்டுக்குருவியின் சின்ன இறகுகளை ஏன்
சிதைத்துக் கொன்றார்கள்? மொழியால் ஒன்றானவர்கள்
என்பதால் தமிழர்களிடம் தார்மீக ஆதரவை வேண்டி
நின்றதற்குத் தண்டனையா இது? எதற்காக எம்மை நாசம்
செய்தார்கள்? நம்பிக்கை துரோகம் என்றால் என்ன? மனித
நேயம் உள்ளோரே, தயவு செய்து பதில் தாருங்கள்.

“எனது கடைக்குட்டியையாவது விட்டுவைத்தார்களில்லை”
என்று இன்னமும் அழுது புலம்பும் எனது சின்னம்மாவின்
வேதனைக்கு காரணமானவர்கள் யார்? அவளது சொத்தாக
விருந்த மூன்று முத்துக்களையும் பலியெடுத்தவர்கள் யார்? ஏன்
அவள் வம்சமழிக்கப்பட்டு மலடாக்கப்பட வேண்டும்? 1987-ல்
இந்தியப் படைகள் ஆடிய கோரத்தாண்டவத்தில் தனது மூன்று
பிள்ளைகளையுமே பலி கொடுத்துவிட்டுப் பைத்தியமாகிப்
பிதற்றுகிறானே! அது உங்களுக்கு கேட்கிறதா? பாவிகள். மூன்று
பிள்ளைகளையும் சுடுவதற்காக வரிசையில் நிறுத்திவிட்டுத்
துப்பாக்கிகளை உயர்த்தியபோது ‘என்னைக் கொன்றுவிட்டு

எனது குழந்தைகளை விட்டுவிடுங்கள்' என்று அவர்களின் அழுக்குப்படிந்த அந்த பூட்ஸ் கால்களில் விழுந்து அவற்றின் உதைகளுக்கூடாக கெஞ்சினாளே! கேட்கவில்லையா உங்களுக்கு? எங்கோ இருக்கும் இந்தச் சிறிய மண்ணின் உயிர், அந்த இராட்சதப் படைகளுக்குப் பெறுமதியானதாகத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. அவளை சுட்டார்கள். சுருண்டு விழுந்தாள். மூர்ச்சையாகிப் போனாள். இதற்குள் குழந்தைகளை சுட்டுவிட்டு அவர்கள் சென்றுவிட்டார்கள். மூர்ச்சையானவள் விழித்துக்கொண்டபோது குருதி வெள்ளத்தில் குழந்தைகள் கிடந்தார்கள். உடம்பால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. ஆனால் எழுந்திருக்க முடியாமல் இருக்க அவளால் எப்படி முடியும்? உருண்டாள்; தவழ்ந்தாள்; குழந்தைகளின் உடலில் உயிரை தேடினாள். அவளது எதிர்பார்ப்பு வீண் போகவில்லை. அவளது பெண்குழந்தையின் உடலில் உயிர் இருப்பதை உணர்ந்து கொண்டாள். எங்கேயோ இருந்து வந்த தெம்பில் எழுந்து குழந்தையைச் சுமந்தாள். சடுகாடாக்கப்பட்டு நிசப்தம் நிறுவப்பட்ட அந்த பாதை வழியில், தனது தோள் பட்டையிலிருந்து வழியும் குருதியையும் பொருட்படுத்தாது சுமந்து சென்றாள். ஆனால், அவளது உள்ளத்தின் உறுதியுடன் உடம்பின் குருதி ஒத்துழைக்கவில்லை. அது தொடர்ந்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்ததால் மீண்டும் விழுந்தாள். குழந்தையை நகர்த்தி நகர்த்தி ஊர்ந்து சென்றாள். எங்கிருந்தோ வந்த இரு புண்ணியவான்கள் உதவிக்காக மாட்டு வண்டியை கொண்டு வந்தார்கள். இருவரையும் மாட்டு வண்டியில் ஏற்றினார்கள். இருந்தும் என்ன பயன்? அதற்கு முன்பே குழந்தை இறந்துவிட்டது.

இப்போது இந்த இடத்தில் நின்று கொண்டு, அந்த மாட்டு வண்டியோடு கிடக்கும் அதே தாயருகில் நின்று கொண்டு சொல்லுங்கள். ஏன்? எதற்காக அவளது வம்சத்தையே அழித்தார்கள்?

வீதிவலம் வந்த இந்தியப்படைகளில் ஒருவர் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டதற்குப் பழிவாங்கும் முகமாக, எனது தெருவிலுள்ள ஒவ்வொரு வீட்டிலும் இருந்த ஆண்கள் இழுத்துச் சுடப்பட்ட ஞாபகங்கள் இன்னும் நெஞ்சுக்குள் கனக்கின்றனவே! 15 அப்பாவி இளைஞர்களை அன்று கொன்றுவிட்டு, 15 எல்.டி.டி.ஈ பயங்கரவாதிகள் இன்று

பருத்தித்துறைப் பகுதியில் கொல்லப்பட்டனர் என்று சொன்னதை கேட்டதோடு நிறுத்திக்கொண்டோம், இந்திய வானொலி செய்தியைக் கேட்பதை புரிந்துகொண்டோம், இந்தியப் படைகளுக்கும் ஸ்ரீலங்காவின் படைகளுக்கு மிடையிலான ஒரேயொரு வித்தியாசம் எண்ணிக்கை மட்டுமே என்பதை! இத்தனை நாட்களாக மனிதனாக பிறந்ததற்காகவல்ல, பெண்களாகப் பிறந்துவிட்டோமே என்பதற்காக எமக்குள் ளேயே எம்மை வெறுத்துக்கொண்டிருந்தோம். அந்த அளவுக்கு நாம் இம்சைகளை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தோம் என்பதை உங்களுக்கு நாம் எப்படி விளங்கப்படுத்துவது?

1987-ல் உலோகப் பறவைகள் உணவுப் பொட்டலங்களை வீசியபோது உதவுகிறார்கள் என்று உவகை கொண்டோம். ஆனால், அதே உலோகப்பறவைகளே எமது உறவுகளின் உயிரை வன்னிக்காடுகளில் குடித்தபோது உணர்ந்துகொண்டோம் - அவர்கள் தமது வல்லாதிக்கத்தை ஆய்வு செய்து கொள்கிறார்கள் -கொண்டார்கள் என்பதை!

எடுத்து தீவு சிறியது என்பதற்காகவோ, இல்லை இச்சிறிய நிலத்தில் பிறந்துவிட்டோம் என்பதற்காகவோ என்றும் நாம் வேதனைப்பட்டதில்லை; வேதனைப்படவும் மாட்டோம். ஆனால், ஓர் இராட்சச நாட்டுக்கருகில் எமது மண் அமைந்துவிட்டதே என்பதற்காக இப்போதெல்லாம் அடிக்கடி வருந்திக்கொள்கிறோம். அது எடுத்து வைக்கும் ஒவ்வொரு காலடிக்குள்ளும் அகப்பட்டு நசிந்துவிடாமல் தப்புவதற்கு நாம் படும்பாடு - புழுக்களுக்கு மட்டுமே புரியும்! தாங்கள் வாழ்வதற்காக வாழ்பவர்களை வதைத்துக் கொல்லும் அமெரிக்காவிற்கும் இவர்களுக்கும் என்ன வேறுபாடுள்ளது? அமெரிக்கர்கள் தமது ஏகாதிபத்தியத்தை வெளிப்படையாகவே காட்டிக்கொள்கிறார்கள். இவர்கள்...? உள்ளுக்குள்ளே அடங்காது செட்டைக்குள்ளே சின்னதாய் தெரிகிறது 'அகிம்சைவாதம்'. இந்த உன்னதக் கோட்பாட்டிற்குள் தலையை புதைத்துக்கொள்ளும் தீக்கோழிகள் இவர்கள்.... எனினும், முழு உடலும் அம்மணமாய்த் தெரிகிறது.

மேலே நான் எழுதியவை எல்லாம் உங்களுக்கு தவறாகத் தெரியலாம். ஆனால் எம்மைப் பொறுத்தவரை இது எமது வாழ்க்கையில் என்றுமே காய்ந்துபோகாத - இன்னமுமே சீழ்வழிந்து கொண்டிருக்கிற இரணம். இதைச் செய்தவர்களிடம்

- செய்யக் காரணமானவர்களிடம்
எங்காவது மனிதாபிமானம் ஒளிந்திருந்த
தாக நீங்கள் தேடிக்கண்டு பிடிக்க
முயலலாம்; அது உங்களால் முடியலாம்.

ஆனால் நாம் ஏழை மக்கள்; எமக்காக எம்மை வருத்தி
உழைப்பவர்கள். எமது வஞ்சிக்கப்பட்ட வாழ்விற்காக,
பறிக்கப்பட்ட உரிமைக்காக எமது இரத்தத்தைச் சிந்தி நாமே
போராடிக் கொண்டிருப்பவர்கள். இதற்கு குறுக்கே தமது
சுயநல விளையாட்டை விளையாடி, எம்மை வதைத்தவர்களை

- வஞ்சித்தவர்களை மறப்பதற்கும், மன்னிப்பதற்கும் நாம்
மகாத்மாக்களல்ல - மனிதம் மறுக்கப்பட்ட மனிதர்கள்! நாம்
வங்காள தேசத்துச் சுதந்திரத்தையா - வாங்கித் தருமாறு
யாசித்தோம். எதற்காக இங்கு வந்து தர்பார் நடத்தினார்கள்?

எம்மை பொறுத்தவரை எமக்கு எமது பத்தாயிரம்
உறவுகளின் உயிர்களைவிடவும், முடமாக்கப்பட்ட எமது
சகோதரர்களின் கால்களைவிடவும், பறிக்கப்பட்ட எமது
சகோதரர்களின் சந்தோஷங்களைவிடவும், தெருவோர வீடு
களில் தொலைக்கப்பட்ட சிரிப்புகளைவிடவும், அழிக்கப்பட்ட
எமது தாய்மார்களின் வாரிசுகளைவிடவும், இராமலி
ங்கத்தினதும், இராசையாவினதும் குடும்பங்களிலிருந்து
பிடுங்கப்பட்ட நிறைவான வாழ்வைவிடவும், எல்லாவற்றுக்கும்
40..... வீரம் விளைந்த சூழம்

மேலாக விடுதலை வேள்விக்கு தம்மையே ஆகுதியாக்கிக் கொண்டிருந்த அந்த அத்தனைப் போராளிகளின் உயிர்களை விடவும் பெறுமதியானது, இந்த உலகில் எதுவும் கிடையாது. ஏனய்யா...? உரிமைகள் மறுக்கப்படுகிறபோது அதை எதிர்த்து போராடுபவன் பயங்கரவாதி. அவனது உரிமைகளை பறிப்பதற்கு ஆயுதங்களை கொடுத்துப் படைகளை ஏவிவிடுபவன் தியாகியா?

இவ்வாறு எழுதியதையிட்டு நீங்கள் எம்மை கொலைவெறியர்கள் என்று நினைக்கக்கூடும். உண்மையில் அதற்காக நாம் வேதனைப்பட முடியாதவர்களாகவேயுள்ளோம். ஏனென்றால் நடந்துவிட்ட நிகழ்வுகளின் தாக்கங்கள் இன்னும் எம்மை தாக்கிக்கொண்டேதான் இருக்கின்றன. எம்மைச் சூழவும் இழப்புகளும், இறப்புகளும் நிரந்தரமாகிவிட்டதைக் காணும்போதெல்லாம், அதை எம்மீது திணித்தவர்கள்மீது எமது உணர்வு எப்படி இருக்கும் என்பதே இக்கடிதம்.

தேசங்களையும், அவர்களின் பரம்பரைகளையும் கருதி

அவர்கள் செய்த கொடுமைகளை எம்மால் அங்கீகரிக்க முடியவில்லை. ஆனால் நாம் வன்முறைக்கு வாடிக்கையாளர்களல்ல. தமிழகத்தின் 6 கோடித் தமிழர்களை நினைக்கும்போதெல்லாம் ஏற்படும் பயத்தில், சிங்களவர்கள் எம்மை தாக்கி அழித்தார்கள் - அழிக்கிறார்கள்; சந்தேகம், அவர்களை துரத்த அவர்கள் எம்மை துரத்துகிறார்கள். ஆனால் தமிழகத்திலோ எம்மை ஈழத்தமிழர்கள் என்று தெரியுமே ஒழிய, தமிழர்கள் என்று புரிவதில்லை. எனவே, புரிந்துணர்வுகள் நிராகரிக்கப்பட்ட நிலையில் எங்கள் இருப்பை உறுதி செய்திடும் அடிப்படை அவாவுடன் நாம் போராடிக் கொண்டிருக்கிறோம். இதில் யாரும் உதவ வருகிறார்களோ இல்லையோ உபத்திரவம் தராமல் இருக்க வேண்டுமென்பதே எமது உயர்ந்தபட்ச எதிர்பார்ப்பு.

**மதிப்புடன்
சிவசங்கரி.**

சீறி நின்ற சிவசங்கரிக்கு ஆதரவாய் 1000-த்திற்கும் மேலான கடிதங்கள் வந்தன. அவற்றுள் நான் நுழைய விரும்பவில்லை. ஆனால், ஒரு தலைவனை இழந்த தேசமும், இரண்டு தலைமுறைகளை இழந்து எதிர்கால நம்பிக்கைகளும் தளர்ந்து நிற்கிற தமிழீழ தேசியமும் பரஸ்பர மன்னிப்பு, உள்ளார்ந்த ஒப்புரவு, புதிய நட்புறவு என்ற திசையில் தேடல்களை கட்டமைத்தாக வேண்டிய காலக்கட்டம் இது. ராஜீவ்காந்தி படுகொலை தொடர்பான முழு உண்மைகளையும் அறிய முற்படுவது அத்தேடலுக்கு உதவும். சீறி நின்ற சிவசங்கரி ஓர் சிறு பொறியை உரசி, சிமிழ் வெளிச்சம் தந்திருக்கிறார். அப்படுகொலையின் சதிவலைப் பின்னல்களை முழுதாக அறிவது சாத்தியமில்லை என்றாலும் வெளிப்படையாக பலரும் கேட்க அஞ்சும் சில கேள்விகளையேனும் எழுப்பினால் உண்மைக்கு அருகில் ஒருவேளை நம்மால் வர முடியும். அத்தகு கேள்விகளை அனைத்துலகப் புலனாய்வுப் பத்திரிகையாளர்கள், அரசியல் ஆய்வாளர்கள், உயரதிகாரிகள் ஊடாக நான் கேட்டிருக்கிறேன். மறுக்கவும் மறைக்கவும் முடியாத அக்கேள்விகள் உங்களை அதிரவைக்கும். காத்திருங்கள்.

-நக்கீரன் 28-03-09

அந்த யாக மர்மம்!

ராஜீவ்காந்தி நல்லவர். தொழில் முறை அரசியல்வாதியாக வளர்ந்தவரல்ல. டூன் பள்ளி, லண்டன் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகம் என மென்மையாக வளர்ந்தவர். குடும்பம், விமானங்கள், மாலைநேர நண்பர்கள் என இயல்பான ப்ரியங்கள், சந்தோஷங்களால் தன் வாழ்வை அர்த்தப்படுத்தி வாழ்ந்தவர். விமான ஓட்டிகளின் கனவான 'போயிங் விமானம் ஓட்டும் உரிமம்' பெற்றதை பாராடும் பதவியைவிட பெரிதாகக் கருதியவர். அதிகார ஆசை தன்னை அணுக விடாது வளர்ந்தவர். தம்பி சஞ்சய்காந்தியின் அகால மரணத்தில் தகர்ந்துபோன தன் தாயின் உலகறியா தனிமையில் துணை நிற்க வேண்டி அரசியலுக்கு வந்த அன்பு மகன் அவர். தாத்தா நேருவின் புன்னகையைவிட மாசில்லா மலர்ந்த புன்னகைக்குச் சொந்தக்காரர் ராஜீவ்காந்தி. அரசியல் சதிகள், சதிர்கள் அறியாதவர். அருகிருந்த அரசியல் கயவர்களையும், அகங்கார அதிகாரிகளையும் வெள்ளந்தியாக நம்பியவர்.

அன்னை இந்திராகாந்தியின் படுகொலை ராஜீவ்காந்தியை நாட்டுக்குத் தலைவராக்கியது. ஆன நாள்முதல் நல்லவை செய்ய வேண்டுமென அவசரம் காட்டினார். இன்று உலக அரங்கில் அறிவு வளம் கொண்ட நாடாகவும், வருங்கால வல்லரசாகவும் இந்தியா மதிக்கப்படுகிறதென்றால் அதற்கான நுழைவாயில் திறந்து, கால்கோள்விழா நடத்தி, இலக்கினைக் காட்டி, கட்டுமானப் பணிகளையும் தொடங்கியவர் ராஜீவ்காந்தி. தொலைத்தொடர்பு, செயற்கைக்கோள், அறிவுப் பொருளாதாரம் என

இந்தியா இன்று
பெருமையுடன்
மார்தட்டிக் கொள்
ளும் அத்தனை
சாதனைகளுக்கும் வித்
திட்ட புதுயுகச் சிற்பி
அவர்.

வாக்களிக்கும்
வயதை 21-லிருந்து 18
என ஆக்கி ஜனநாயக
இந்தியா இளைஞர்
களின் ஆடுகளமாக
மாறும் வாய்ப்பினை
உருவாக்கியது, தேர்தல்
ஆணைய சீர்திருத்தம், புரட்சிகர
பஞ்சாயத் ராஜ் மசோதா என குறுகிய காலத்தில்
அவர் நாட்டுக்குச் செய்த நற்பணிகள் மிகவும்
காத்திரமானவை. அவரது இழப்பு நாட்டுக்கும்,
ஆசியாவின் எழுச்சிக்கும், உலகிற்கும் பேரிழப்பாக
அமைந்தது. அப்படுகொலையின் பழி முற்றாக
விடுதலைப்புலிகள் மீது சுமத்தப்பட்டது.

கடந்த இதழில் சிவசங்கரி சில கேள்விகளை கேட்டிருந்
தாள். அக்கேள்விகள் கூர்மையானவை. உண்மையை முழுமை
யாகப் பார்த்திட சிவசங்கரி நமக்கொரு அறைகூவல் விடுத்தாள்.
இந்தியா வெறும் ஒரு நாடல்ல; நாம் மகத்தானதோர் நாகரீகம்.
ஆதிக்க வெள்ளத்தில் சுமார் 500 ஆண்டுகள் அமிழ்ந்து
கிடந்தபோதும் பண்பாட்டு நெறிகளை பாதிப்பின்றிப்
பாதுகாத்த நிலம் இது. நீண்ட விடுதலைப் போராட்டத்தில்
நாம் ஆயிரம்பேரைக்கூட இழக்கவில்லை. அறவழியில்
போராடினோம் என்பது மட்டுமல்ல அதற்கு காரணம். நம்மை
அடிமைப்படுத்தியவர்கள் கொலைவெறியர்களாகவும், இன
அழிப்பு செய்யும் ராஜபக்சே போன்ற மாபாதகர்களாகவும்
இருக்கவில்லை. ஆயிரம்பேரைக்கூட விடுதலைப் போராட்
டத்தில் இழக்காத நாம் ஒன்றரை லட்சம் ஈழத்தமிழர்களின்
படுகொலைக்கும், 20 லட்சம் பேரின் இடப்பெயர்வுக்கும்,

ஒட்டுமொத்த இன அழித்த
லுக்கும் கூட்டாளிகளாக
நிற்கிறோம். மனித குலத்
திற்கெதிரான இக்குற்றச்
செயலை நியாயப்படுத்த
ராஜீவ்காந்தி படு
கொலையை இழுத்து
நிறுத்துகிறோம்.

ராஜீவ்காந்தி
படுகொலையை
விடுதலைப்புலிகள்
செய்யவில்லை
என வாதிடுகிற
வர்கள் உண்டு. நாம்
அவர்களோடு சேர
வில்லை. விடுதலைப்
புலிகள் செய்தார்கள்
என்றே ஏற்றுக்
கொள்வோம்.
ஆனால், படுகொலை
சதியில் பங்கேற்றவர்கள்
யார் யார் என கடந்த
சுமார் 18 ஆண்டுகளாய் எழுப்
பப்பட்டு வரும் கேள்விகளுக்கு
இன்றுவரை விடை இல்லை. விடை

தேடும் நேர்மையான முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்
படவில்லை யென்பதுதான் நமது ஐயங்களை மேலும்
வலுப்படுத்துகிறது. உண்மை நம்மை விடுவிக்கும். உண்மை
தேடும் புதிய முயற்சிகளை அறிவார்ந்த தமிழ்ச் சமூகம்
அக்கறையுடன் இன்று மீண்டும் மேற்கொள்ள வேண்டும்.
ஒட்டுமொத்த இன அழித்தலுக்கு ஆளாகி நிற்கும் ஈழத்
தமிழ் மக்களுக்கு ஒரு சில பரிகாரங்களையேனும் காலங்
கடந்தாவது நாம் செய்திட அந்த உண்மை உதவும்.

ராஜீவ்காந்தி படுகொலையில் அனைத்துலக சதி

உள்ளது என்பது ஓர் ஐயம். உள்நாட்டு முக்கியஸ்தர்கள் சிலருக்கு படுகொலை சதியில் தொடர்பு உண்டு என்பது இரண்டாவது ஐயம். படுகொலை நடக்கப்போவதை சிலர்/பலர் அறிந்திருந்தனர். ஆனால் அதை தடுக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்காதது மட்டுமல்ல - தடுக்க முயன்றவர்களுக்கும் முட்டுக்கட்டை போட்டார்கள் என்பது மூன்றாவது ஐயம். இம்மூன்று ஐயங்கள் தொடர்பாக நான் பல்வேறு தருணங்களில் கேட்ட உரையாடல்களை உங்களுக்கு முன் பதிவு செய்கிறேன். இவை ஐயங்களையென்றி தீர்ப்புகள் அல்ல. தீர்ப்புகளை நோக்கிய திசையில் புதிய வழக்குகளை பரிசீலிப்பது நம் அனைவருடையவும் பொறுப்பு.

ஐயம்: 1

ராஜீவ்காந்தி படுகொலை சதியில் மிகுந்த சந்தேகத்திற்கு உள்ளானவர் சந்திரசாமி. இவரை ஜெயின் கமிஷன் விசாரித்தது. அனைத்துலக கள்ளச்சந்தை ஆயுத வியாபாரிகளோடும் மாஃபியாக்களோடும் தொடர்பு வைத்திருந்தவர். முன்னாள் பிரதமர் நரசிம்மாராவின் பணத்தேவைகளையும் அரசியல் தகிடுதத்த வேலைகளையும் பின்னால் இருந்து பார்த்துக் கொண்டவர் என இவரைப் பற்றி கூறப்படுவதுண்டு. இவரும் சுப்பிரமணியசாமியும் நெருங்கிய நண்பர்கள் என பொதுவாக ஊடகங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. ராஜீவ்காந்தி படுகொலையில் சந்திரசாமியும் சுப்பிரமணியசாமியும் இணைந்து செயல்பட்டார்கள் என்ற ஐயமும் குற்றச்சாட்டும் கூர்த்த மதியுடைய பலராலும் முன்வைக்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீபெரும்புதூரில் ராஜீவ்காந்தி படுகொலை செய்யப்பட்டது 1991 மே மாதம் இரவு சரியாக 10.20 மணிக்கு. 10.25க்கு சுப்பிரமணியசாமியின் கட்சிப் பிரமுகர் திருச்சி வேலுச்சாமி தொலைபேசியில் அவரை தொடர்புகொள்கிறார். "என்ன, ராஜீவ்காந்தி செத்துப்போனதை சொல்லத்தானே கூப்பிடுறே..." என்று சர்வ சாதாரணமாக வேலுச்சாமியிடம் சுப்பிரமணியசாமி கேட்கிறார். இதனை படுகொலை சதி பின்னணியை விசாரிக்க மத்திய அரசு அமைத்த ஜெயின் கமிஷன், பன்னோக்கு கண்காணிப்பு ஆணையம் இரண்டுமே பதிவு செய்துள்ளன. படுகொலை நடந்த 5 நிமிடங்களுக்குள் படுகொலையின் முழு விபரங்களும் சுப்பிரமணியசாமிக்கு தெரிகிறதென்றால் ஒன்று, படுகொலை நடக்கப்போகிற விபரம்

முன்னதாகவே தெரிந்திருக்க வேண்டும், அல்லது படுகொலையை நேரடியாகக் கண்காணித்து உடனடி தகவல் தெரிவிக்கும்படி யாரையேனும் அவர் ஸ்ரீபெரும்புதூரில் நிறுத்தியிருக்கவேண்டும், அல்லது உளவுத்துறையில் யாருடனோ 'ரன்னிங் கமெண்ட்ரி' போல அவர் தொடர்பில் இருந்திருக்க வேண்டும்.

நடுவண் அரசின் பன்னோக்கு கண்காணிப்பு ஆணையம் அதிர்ச்சியூட்டும் இன்னொரு தகவலையும் பதிவு செய்துள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது. ராஜீவ்காந்தி படுகொலை செய்யப்பட்டதற்கு சில நாட்களுக்குப் பின் காஞ்சிபுரத்துக்கு அருகிலுள்ள ஏனாத்தூர் கோயிலில் சுப்பிரமணியசாமியும் சந்திரசாமியும் இணைந்து யாகம் ஒன்று நடத்தியுள்ளார்கள். ராஜீவ்காந்தி ஓர் பிராமணர். பிராமணனை கொல்லும் பழி மாபாதகம் என்பது இந்து தர்ம ஐதீகம். அப்பழியின் விளைகளிலிருந்து விடுபட செய்யப்படவேண்டிய யாகம் குறித்தும் ஐதீக விபரங்கள் உள்ளனவாம். அப்படியானதோர் யாகம் செய்யவே சுப்பிரமணியசாமியும் சந்திரசாமியும் படுகொலை நடந்த இடத்திற்கு அருகிலேயே உள்ள கோயிலுக்கு வந்து யாகம் செய்தார்கள் என்று கூறப்படுகிறது.

படுகொலை நடந்த அன்று சுப்பிரமணியசாமி சென்னையில் இருந்திருக்கிறார். கட்சிக்காரர்கள் யாருக்கும் தெரியாமல் விமானநிலையம் அருகிலுள்ள ட்ரைடெண்ட் ஹோட்டலில் ரகசியமாகத் தங்கியிருந்திருக்கிறார். அப்போது அவர் மத்திய அமைச்சர். ஆனால் அன்றைய தினம் காலை முறைப்படியான தகவல்கள் எவருக்கும் சொல்லாமல் பெங்களூர் சென்று திரும்பியிருக்கிறார். ராஜீவ்காந்தி படுகொலையை நிறைவேற்றிய சிவராசன் அணியினர் பெங்களூரில் தலைமறைவானதன் பின்னணியில் சதிவலை மையம் பெங்களூரில் இருந்ததா, அவர்களை சுப்பிரமணியசாமி அன்று காலை சந்தித்தாரா என்று கேள்விகள் எழுவது குற்றவியல் முறைப்படி இயல்பானது. "உண்மையை கண்டறியும் எந்தக் கேள்விகளுக்கும் சுப்பிரமணியசாமி ஒத்துழைப்பு தரவில்லை" என ஜெயின் கமிஷன் தன் அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறது.

சதியில் சந்திரசாமி, சுப்பிரமணியசாமி ஆகியோரின் பங்கு தொடர்பான கேள்விகள் வலுவாக எழுத்தொடங்கிய காலத்தில், பிரதமர் அலுவலகத்திலிருந்த இப்படுகொலை தொடர்பான

அதிபலி

கோப்புகள் சில மாய

மாய் மறைந்துவிட்டதை 24-11-1997

அவுட்லுக் பத்திரிகை ஆதாரபூர்வமாக வெளியிட்டது. கோப்புகள் மாயமானபோது பிரதமராக இருந்தவர் டி.வி.நரசிம்மராவ். நரசிம்மராவின் நிழல் அதிகார மையங்களாக சந்திரசாமி, சுப்பிரமணியசாமி இருவரும் செயல்பட்டு வந்தார்கள் என்று பொதுவாக சொல்லப்படுவதுண்டு.

ஈழத்தமிழ் மக்கள் மீது நடத்தப்படும் இன அழித்தலை எதிர்த்து இருபெரும் எழுச்சிகள் தமிழகத்தில் இதய நேர்மையுடன் நடந்தன. முதலாவது, தமிழக வழக்கறிஞர்களின் தோழமை முன்னெடுத்தது, மற்றது மாணவர் சமுதாயம் முன்னெடுத்தது. கனன்றெரிந்த வழக்கறிஞர் நீதி எழுச்சியை நீதித்துறைக்கும் காவல்துறைக்குமிடையேயான கலவரமாக திசை திருப்பியதில் சுப்பிரமணியசாமியின் பங்கை நாம் இன்று அறிவோம். முட்டை எறிகின்ற சிறுபிள்ளை வேலைகளை விட்டுவிட்டு சுப்பிரமணியசாமியையும் சந்திரசாமியையும் ராஜீவ்காந்தி படுகொலையில் சந்தேகத்திற்குரியவர்களாக விசாரணைக்கு மீண்டும் உட்படுத்தும் முயற்சியை தமிழக வழக்கறிஞர்களின் தோழமை செய்யுமேயானால் இந்தியா அவர்களுக்கு நன்றிக்கடன் படும்.

ராஜீவ்காந்தி படுகொலை தொடர்பாக அடுத்து வரப்போகிற ஐயம் மேலும் உங்களை அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாக்கும், காத்திருங்கள்.

-நக்கீரன் 01-04-09

எந்த வல்லரசு கொம்பனாலும் முடியாது!

ராஜீவ்காந்தி படுகொலையின் நாட்களில் சந்திரசாமி தங்கியிருந்தது சென்னை அப்பல்லோ மருத்துவமனையில். பிராமணரான ராஜீவ்காந்தி படுகொலை சதியில் பங்கேற்ற பழி பாவத்தினின்றி சாபல்யம் பெற வேண்டி காஞ்சிபுரத்தில் அவர் நடத்தியதாக சொல்லப்படுவது 'பிரம்மஹஸ்தி' யாகம். இந்த யாகச் செலவுகளுக்காய் சந்திரசாமி கைப்பட பைசல் செய்த பணம் ரூ.5 லட்சம்.

நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபோஸ் அவர்களுக்கு ஆனதுபோல் ராஜீவ்காந்தி படுகொலையின் சதிவலை மர்மம் நூற்றாண்டுத் தொடராய் ஆகிவிடாமல் சாட்சிகள் உயிரோடிருக்கும் காலத்திலேயே விடுபட வேண்டும். படுகொலையின் இறுதிக்கண்ணி விடுதலைப் புலிகள் என்றே கொள்வோம். அவ்வாறே சதியின் முழுமையான சங்கிலியை இணைத்துக் காட்டுதல் இத்தேசத்திற்கும், உண்மைக்கும், நீதிக்கும், நாம் செய்ய வேண்டிய கடமை. அரசியல்வாதிகள் அப்பணியை செய்யமாட்டார்கள். அறிவும், மனசாட்சியும் கொண்டவர்களால் அது கூடும், கூட வேண்டும்.

அனைத்துலக சதி முதற் கண்ணி, தேசிய சதி இரண்டாவது கண்ணி, ஸ்ரீலங்கா அரசு மூன்றாவது கண்ணி, விடுதலைப்புலிகள் இறுதிக் கண்ணி என்பதாக அமைந்த சதிச் சங்கிலிதான் ராஜீவ்காந்தி படுகொலையை நடத்தியுள்ளது. இவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து சதித் திட்டம் தீட்டியிருக்க வாய்ப்பில்லை. ஆனால்

ராஜீவ்காந்தியை அழிக்க நான்கு தரப்பினருக்கும் வெவ்வேறு காரணங்கள் இருந்தன. அக்காரணங்கள் சில/பல புள்ளிகளில் சங்கமித்து இயங்கியதை அனுமானிக்க முடிகிறது.

ராஜீவ்காந்தியை படுகொலை செய்யும் அனைத்துலக சதி பற்றி முதல் எச்சரிக்கை மணி எழுப்பியவர் பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத் தலைவர் யாசர் அராபத். அராபத் உலகின் பல்வேறு ஆயுதம் தாங்கிய குழுக்களோடு தொடர்புகள் கொண்டிருந்தவர். அவ்வாறே ... முக்கிய உளவு அமைப்புகளின் எண்ண ஓட்டங்களை யூகித்தறியும் ஆற்றலும் கொண்டிருந்தவர். அவரது ஐயம் அமெரிக்காவின் சி.ஐ.ஏ. மற்றும் இஸ்ரேலின் 'மொசாத்' அமைப்புகளைச் சுற்றியிருந்தது.

இன்று அமெரிக்காவும் இஸ்ரேலும் நமக்கு நட்பு நாடுகள். ஆனால் ராஜீவ்காந்தி அவர்களின் காலத்தில் அவ்வாறு இல்லை. பனிப்போர் காலம் முழுதாக முடிந்திருக்கவில்லை. அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிர்குரலாய் முழுங்கிய இந்திராகாந்தி போன்றதொரு வலுவான தலைவர் மீண்டும் இந்தியாவிற்குத் தலைமையேற்று விடக்கூடாதென்ற வெளியுறவு விருப்பம் அமெரிக்காவுக்கு நிச்சயமாக இருந்திருக்கும். உள்ளபடியே விடுதலைப் புலிகள் உட்பட ஈழத்தமிழ் போராளிக் குழுக்களுக்கு இந்தியா தொடக்கத்தில் ஆயுதப்பயிற்சி வழங்கக் காரணமே இந்தியப் பெருங்கடல் பிராந்தியத்தில் அமெரிக்க ஆதிக்கத்தின் விரிவாக்கமும் அவ்விரிவாக்கத்திற்கான எடுபிடையாய் முன்னாள் ஸ்ரீலங்கா அதிபர் ஜூனியஸ் ஜெயவர்த்தனே செயற்பட்டதும் தான்.

இந்திரா அம்மையார் பாலஸ்தீன மக்களின் விடுதலையை வெளிப்படையாகவும் துணிவுடனும் ஆதரித்தவர். இஸ்ரேல் நாட்டின் 'மொசாத்' உளவு அமைப்பு அவரை வெறுத்த கதையை அரசியல் விஞ்ஞானமும் வரலாறும் ஊன்றிப் படித்தவர்கள் அறிவர். இந்திராவைப் போல் மகன் ராஜீவும் இந்தியாவின் கனவு நாயகனாகவும் ஆசியாவின் வலுவான அரசியல் ஆளுமையாகவும் வளரக்கூடாதென்ற விருப்பம் சி.ஐ.ஏ. மொசாத் அமைப்புகளுக்கு இருந்திருக்க வாய்ப்புண்டு.

நவீன இந்தியாவிற்கான அடிப்படைகளை ராஜீவ்காந்தி உருவாக்கிய வேகம் கண்டு கவலைப்பட்ட பலரில் முக்கியமான ஒருவர் முன்னாள் மலேசியப் பிரதமர் மகதீர் முகம்மது. ஆசியப் பொருளாதார எழுச்சிக்கு முதற்தடம் அமைந்த தென் கிழக் காசிய நாடுகளின் பொருளாதார மறுமலர்ச்சிக்குத் தலைமை

யேற்றது மகதீர் முகம்மது தலைமையிலான மலேசியா.. இந்தியா வின் பொருளாதார எழுச்சி ஆசியாவில் தனது பொருளாதார முதன்மையை பலவீனப்படுத்தும் என அவர் அஞ்சினார். 1990-களில் ஆசியப் பிராந்தியத்தில் அமெரிக்காவின் முக்கிய பொருளாதாரத் தோழராகவும் மகதீர் முகம்மது இருந்தார். ராஜீவ்காந்தி படுகொலைக்கு சன்மானமாக பெருமளவு ஆயுதங்கள் மகதீர் முகம்மது அல்லது அவருடாக விடுதலைப்புலிகளுக்கு வழங்கப்பட்டதாய் அனைத்துலக புலனாய்வு பத்திரிகையாளர்கள் உரையாடுவதை சில தருணங்களில் நான் கேட்டிருக்கிறேன். இவையெல்லாம் உண்மையென்று நிரூபிப்பது இயலாத வேலை. ஆயினும் அத்திசையிலான கருதுகோள்களுக்கு வாய்ப்புள்ளதால் வாதிடத் தேவையான அடிப்படைகள் இருப்பதாக நாம் கருத நிச்சயம் இடமுண்டு.

யாசர் அராபத் ராஜீவ்காந்தி அவர்களுக்கு அனுப்பிய எச்சரிக்கை செய்தி பற்றி விரிவாக விவாதிக்க வேண்டி புதுடில்லியிலிருந்த அவரின் தூதுவரை 1991 பிப்ரவரி மாதம் அப்போதைய வெளியுறவுச் செயலர் முக்குந்த் தூபே சந்தித்தார். தொடர்ச்சியாக படுகொலை நடப்பதற்கும் ஒரு மாதத்திற்கு முன்னும் ஏப்ரல் மாதத்தில் சந்தித்தார். இதனை ஜெயின் கமிஷன் அறிக்கை பதிவு செய்துள்ளது. படுகொலை நடப்பதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்னர்கூட யாசர் அராபத் தன் புது டில்லி தூதரை தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு ராஜீவ் காந்தி உயிருக்கு ஆபத்து வரலாம் என எச்சரித்துள்ளார். தேர்தல் பிரச்சாரங்களின்போது மக்கள் கூட்டத்திற்கு அருகில் செல்ல வேண்டாம் என குறிப்பிட்டே கூறியிருக்கிறார். யாசர் அராபத் அவர்கள் அவ்வப்போது இத்தகு அறிவுறுத்தல்கள் வழங்கியது உண்மைதான் என்பதை சோனியாகாந்தி அவர்களும் உறுதி செய்துள்ளார்கள்.

ஆக, ராஜீவ்காந்தி அவர்களை படுகொலை செய்யும் எண்ணம் சில சர்வதேச சக்திகளுக்கு இருந்ததும் அதுபற்றி யாசர் அராபத் போன்றோர் அஞ்சியதும் தெரிய வருகிறது. இந்த அனைத்துலகச் சதியுடன் முற்றிலும் வேறு பட்ட நோக்கங்களோடு தேசிய அளவிலான சதியுடன் இணைகிறது. முதலில் தேசிய அளவில் சதி இருந்ததற்கான வாய்ப்புகளை அறிய முயல்வோம்.

சந்திரசாமி-சுப்ரமணியசாமி மீதான ஐயங்களை கடந்த இதழில் எழுப்பியிருந்தோம். ஒற்றைக் கண் சிவராசன்-

சந்திரசாமி
தொடர்புகள்
கோடியக்கரை
மிராசுதார் சண்முகத்தின்

மர்ம மரணம் என பலவற்றை நாம் பேசமுடியும். ஆனால் இங்கு நாம் பேசப்போவது படுகொலை யை தடுத்து நிறுத்த ஒரு நல்ல மனிதர் மேற்கொண்ட கடைசி முயற்சிகள் பற்றினது. ஆனால் சம்பந்தப்பட்ட அந்த நல்ல மனிதர் வாய்திறந்து பேசாதவரை நிரூபிக்க முடியாத கற்பனையாகவே நிற்கும்.

அந்த நல்ல மனிதர் தமிழ் தேசியப் பற்றாளர். தனி வாழ்வில் அப்பழுக்கற்ற தூய்மை பேணுகிறவர். ராஜீவ்காந்தி உயிருக்கு ஆபத்து நிகழப் போகிற அறிகுறிகள் அவருக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. அது நிகழ்ந்துவிடக்கூடாது என அவர் நினைக்கிறார். ராஜீவ்காந்தி அவர்களையோ, குறைந்தபட்சம் ஜே.என்.தீட்சித் அவர்களையோ உடனடியாகச் சந்திக்க ஏற்பாடு

52..... வீரம் விளைந்த ஈழம்

செய்யும்படி முன்னாள் வெளியுறவுச் செயலர் ஜி.பார்த்தசாரதியிடம் சென்று மன்றாடுகிறார். அவசரத் திற்கான காரணத்தையும் சொல்கிறார். ஆனால் சந்திக்கிற வாய்ப்பை ஜி.பார்த்தசாரதி அவருக்கு ஏற்படுத்தித் தரவில்லை; செய்தியையும் சொன்னதாகத் தெரியவில்லை. தேசத் தலைவனின் உயிர், நூறு கோடி மக்களது பிரதமரின் உயிர் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமென்ற அக்கறை ஜி.பார்த்தசாரதிக்கு இருக்கவில்லையா, இல்லை ராஜீவ் காந்தி

இல்லாது போவது நல்லது என இவரும் நினைத்தாரா என்ற கேள்விகளுக்கு விடை கிடைக்கப்போவது இல்லை. ஆனால் ராஜீவ்

காந்தி காங்கிரஸ் கட்சியின் பழைய அதிகார மையங்களை பலவீனமாக்கினார். பழைய அதிகார மையத்தை சார்ந்த பெருமுதலாளிகளை அணுக விடவில்லை. பழைய அதிகார மையத்தின் உயர் அதிகாரிகளை கண்டுகொள்ளவில்லை. இவர்கள் அனைவரும் ராஜீவ்காந்தி இல்லாமல் போகிற அரசியல் அதிகாரக் களத்தை விரும்பினார்கள். இவர்களில் பலர் நரசிம்மராவ் அவர்களுக்கு நெருக்கமாக இருந்தார்கள் என்பது மட்டும் உண்மை. நமது ஏக்கமெல்லாம் ஏன் அந்த தமிழ் தேசிய பற்றாளர் கனத்த மௌனம் காக்கிறார் என்பதுதான்.

ஈழத்தமிழ் மக்களின் அழிவு, அம்மக்களது வரலாற்றின் முடிவு அல்ல. அழிவுகளின் எல்லையில் நின்று நினைவுகளால் உயிரேற்றப்படும் புதிய ஆர்ப்பரிப்புகள் எழும். அது வரலாற்று இயங்கியல். எந்த வல்லரசுக் கொம்பனாலும் அதனை தடுத்து நிறுத்த முடியாது. ஆனால் தமிழர்கள் நமக்கு உண்மையான துயரம் எதுவெனில் தமிழருக்கான அரசியல் எத்துணை பலவீனமானதாகவும் போலித்தனம் கொண்டதாகவும் கயமை நிறைந்ததாகவும் இன்று இருக்கிறதென்ற புரிதல்தான். பல ஆண்டுகளாக மனதை அழுத்திக்கொண்டிருந்த இந்த விஷயங்களை இப்போது சொல்லாமல் எப்போது எங்குபோய் நான் சொல்ல முடியும்?

-நக்கீரன் 08-04-09

வன்னியின் அக்னிக் குஞ்சுகள்!

பொய்மை, வெயில் வீசும் வேகத்தில் விரிந்து பரவும். உண்மையின் பயணமோ மெதுவானது, ஆனால் உருண்டு புரண்டு போராடி நிச்சயம் வந்து சேரும். பத்திரிகைகளும், பலரும் விவாதித்து சலித்துப்போன ராஜீவ்காந்தி படுகொலையின் சதிவலைப் பின்னணி பற்றி மீண்டும் மீண்டும் நாம் பேசுவது அதனால்தான். அது மட்டுமல்ல. முழுப்பழியினையும் விடுதலைப் புலிகள்மீது சுமத்தி, அந்த அரைக்கால் உண்மையின் முதுகில் ஏறிநின்று தமிழ் மொழி பேசும் நான் சார்ந்த ஓர் இனத்தையே வக்கிர வெறியுடன் அழித்து முடித்திருக்கிறார்கள். படுகொலை சதியில் எந்தெந்த அனைத்துலக சக்திகளையும், தேசிய சக்திகளையும் நாம் சந்தேகிக்கிறோமோ அதே சக்திகள் தான் தமிழர் இன அழித்தலுக்கும் மனசாட்சியின்றி துணை நின்றன - நிற்கின்றன.

கொலைவெறி ராஜபக்சே அரசுக்கு ராணுவ, அரசியல், பொருளாதார உதவிகள் வழங்கும் முடிவுகளை எடுக்கிறவர்களின் மூலஸ்தான முகவரிகளையும் அந்த நெஞ்சிரக்கமில்லா வஞ்சக முடிவுகளுக்கு அறிவுக்களத்தில் ஏற்புமை நியாயத்துவம் ஏற்படுத்தித் தரும் ஆங்கில ஊடகக்காரர்களின் ஊர் விலாசங்களையும் பார்க்கையில் இந்த தேசத்தின் சகல மக்களும் என் சகோதரர்கள் என்ற நம்பிக்கை தகர்கிறது.

ராஜீவ்காந்தி படுகொலையில் கேட்கப்பட வேண்டிய கேள்விகள் இன்னும் பல உண்டு. ஆனால் உண்மையின் முடிச்சவிழ்க்கும் சில கேள்விகளை ஒருவரிடம் கேட்கும் வாய்ப்பினை நான் தவறவிட்டேன். அவர் வேறு யாருமல்ல தமிழீழ தேசியத்

தலைவர் என ஈழத்தமிழ் மக்கள் வணங்கும் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் அவர்கள்.

வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் அவர்கள் உலக ஊடகங்களை கிளிநொச்சியில் சந்தித்த பின்னணியில் அனைத்துலக ஒலி பரப்பாளன் என்ற கோதாவிலும், அப்போது வெளிநாட்டில் வாழ்ந்த இந்தியன் (Non Resident Indian) என்ற வசதியிலும் அவரை தனித்து நேர்காணும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. 67 கேள்விகள் எழுதிச் சென்றிருந்தேன். அவற்றில் 7 கேள்விகள் ராஜீவ் காந்தி படுகொலை பற்றியது. சுமார் 8 மணிநேரம் தொடர்ந்து நிகழ்ந்த அந்த நேர்காணல் என் வாழ்வில் மறக்க முடியாத அனுபவம். அந்த அனுபவப் பகிர்வுக்கு நீங்கள் கொஞ்சம் காத்திருக்க வேண்டும். ஓர் உலகம் பயங்கரவாதி யென்று தீர்ப்பெழுத, தமிழுலகம் ஒப்பிலா வரலாற்று எவ்வாறு தரிசித்தேன் என்பதை பதிவு செய்யுமுன் கிளிநொச்சிக்கு என்னை கூட்டிச்சென்ற பாதையை முதலில் நான் வெளிச்சமிட்டுக் காட்ட வேண்டும்.

'வேரித்தாஸ் வானொலி'தான் எனக்கு ஈழத்தமிழ் மக்களின் உலகினது வாயில் திறப்பு. வன்னிக்காடுகளில் உள்நாட்டு அகதிகளாய் வாழ்ந்த மக்களுக்கு இந்த வானொலி கடவுளின் சிறியதோர் உறவு இழை. வன்னிப் பகுதியில் அன்றும் இன்றும் எரிபொருட்களை ஸ்ரீலங்கா அரசு அனுமதிப்பதில்லை. பெட்ரோல், மண்ணெண்ணெய், பாட்டரிகள், மெழுகுவர்த்தி எதற்குமே அனுமதி இல்லை. அப்பகுதி மின்சாரம் கண்டு கால்நூற்றாண்டுக்கு மேல் ஆயிற்று. அந்தியும், சந்தியா நேரமும் வந்துற்றபின் அதிகாலைவரை இருள் மட்டுமே அங்கு குடியிருக்கும். மிதிவண்டியை நிறுத்தி வைத்து சக்கரங்களை வேகமாகச் சுழற்றி, டைனமோவிலிருந்து ஒரு மின்கம்பியை இழுத்து வானொலிப் பெட்டியில் இணைத்துத்தான் எங்கள் ஒலிபரப்பினை பாம்பு, பல்லி, பூரான், தேள், நட்டுவாக்கலி இவை சூழ்ந்த காடுகளுக்குள்ளின்றும், பதுங்கு குழிகளுக்குள் ளிருந்தும் தமிழ்த்தாயின் பிள்ளைகள் கேட்டார்கள்.

"அண்ணா, நீங்கள் உலகச்செய்தி படிக்கையில் எங்கட நாட்டுச் செய்தியை முதலில் படியுங்கோ. ஏனென்தா, முதல் பத்துநிமிடம் எண்ட தம்பி சைக்கிள் சுத்துவான், அடுத்த பத்துநிமிடம் நான் சுத்தோணும். முதல்லெ படிச்சிங்கென்தா

எங்கட

நாட்டுச் செய்தி

கேக்கிற பாக்கியம் எனக்கு கிட்டும்" என்று வன்னி - மல்லாவியிருந்து எனக்குக் கடிதம் எழுதிய பத்தாம் வகுப்புப் பிள்ளையை நான் மறக்க முடியாது.

சங்கவை, தேம்பா என்று சகோதரிகள். சங்கவை எட்டாம் வகுப்பு, தேம்பா பத்தாம் வகுப்பு. இணைந்து கடிதம் எழுதியிருந்தார்கள். "அண்ணா, இங்கெ சனத்துக்கெல்லாம் தமிழ் ஈழம்தான் விருப்பம். ஆனா என்னெண்டா, உங்ககூட எம்.ஜி.ஆர். சினிமாவில அடிச்சுப்பிடிச்ச ஜெயிக்கிற போக்கிலெ தமிழ் ஈழமும் வருமெண்டு கொஞ்ச சனம் நினைக்குது. விடுதலைக்கு கொடுக்கவேண்டிய விலை இவையளுக்கு 56..... வீரம் விளைந்த ஈழம்

விளங்காது.” படித்து நான்

சிலிர்த்த கடிதங்களில் இதுவும்

ஒன்று. எட்டாம், பத்தாம் வகுப்புப்

பிள்ளை களுக்கு என்னே தெளிவு அந்த

வீர நிலத்தில்!

சங்கவையும் தேம்பாவும் பின்குறிப்போடு கடிதத்தை நிறைவு செய்திருந்தனர். வவுனியாவுக்கு முன்னர் தாண்டிக்குளம் என்ற இடத்தில் ராணுவ சோதனைச் சாவடி உண்டு. வன்னியிலிருந்து வரும் அனைத்துக் கடிதங்களும் இங்கு ராணுவத்தினரால் படிக்கப்படும். ஒருசில கடிதங்கள்தான் உயிர் பிழைத்து உரியவர்களைச் சேரும். தமிழீழக் கடிதங்கள்கூட கற்புடன் உரியவர்களைச் சேருவ தில்லை. இது அப்பிள்ளைகளுக்குத் தெரிந்திருக் கிறது. எனக்கு பின்குறிப்பு எழுதியிருந்தார்கள்: “இந்தக்கடிதம் உங்களை வந்து சேருமா- சேராதா என எங்களுக்குத் தெரியாது. பெரும்பாலும் இதன்

ஆயுள் தாண்டிக்குளத்தில் முடிந்து போகலாம். அதையும் தாண்டி வந்ததென்றால் முறிகண்டி

முருகனின் துணையென்று நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்!

மிதிவண்டி சற்றி வேரித்தாஸ் வானொலி கேட்ட வசீகரன், முறிகண்டி முருகனை துணைநிற்கும் மூத்தவனாய் கண்ட சங்கவை தேம்பா- இவர்கள் போல் வன்னியின் பலநூறு அக்னிக்குஞ்சுகள் எழுதிய கடிதங்கள் எனக்கு சொல்லித் தந்த மாறாத சேதி இதுதான்: “எந்த அழிவும், துன்பமும், அடக்கு முறைகளும் விடுதலைக்கு ஏங்கும் மானுடத் திமிறலை அடக்கிவிட முடியாது. ஆயுதங்களுக்கும், ஆயுதங்களுக்கு மிடையேயான மோதல் என்றால், இந்தியாவும், இஸ்ரேலும், பாகிஸ்தானும், சீனாவும், அமெரிக்காவும், ரஷ்யாவும், ஈரானும்- எல்லோரும் கொடுத்த ஆயுதங்களைக் கொண்டு தமிழீழ விடுதலையை முற்றாக அழித்திருக்க சிங்கள ராணுவத்தால் முடிந்திருக்கும். இன்றுகூட பெருந்தோல்வியை அம்மக்கள் சந்திக்கலாம். ஆனால் விடுதலைக்கான ஏக்கம் அடங்காது. வசீகரன், சங்கவை, தேம்பா, அங்கையற்கண்ணி இவர்களின் உயிர்வீச்சு இன்று கோடானுகோடி உலகத் தமிழர்களையும்

வசீகரித்து வியாபித்து நிற்கிறது. இறுதிப்போர் இனிமேல்தான் தொடங்கும். உலகெங்கும் அது நடத்தப்படும்.

உலகத்தமிழர்களை நான் சந்திக்கப் புறப்பட்டதும் வேரித்தாஸ் வானொலி சார்பில் மணிலாவில் இருந்துதான். முதற்பயணம் இங்கிலாந்து, கனடா, அமெரிக்கா நாடுகளுக்கு. அமெரிக்காவிற்கு 'விசா' வாங்கச் சென்ற அனுபவத்தை நான் மறக்கவே முடியாது.

எனக்கு முன்னர் 'விசா' நேர்காணலுக்காக நின்றவர் ஏதோ கிராமத்திலிருந்து வந்திருந்த பிலிப்பைன்ஸ் பாட்டி. வயது 70-க்கு மேல் இருக்கும். ஆங்கிலம் தெரியாது. ஆதலால் மொழிபெயர்ப்பு உதவிக்கென தூதரக இளம்பெண் ஒருவர் நிறுத்தப்பட்டிருந்தார். அமெரிக்காவில் வாழும் தன் மகளைப் பார்க்கச் செல்லவேண்டி 'விசா'வுக்காக வந்திருக்கிறார். திமிர் பிடித்த 'விசா' அதிகாரியின் முதற் கேள்வி : "ஆங்கிலம் பேசத் தெரியாத நீ எதற்கு அமெரிக்கா செல்லவேண்டும்? எப்படி அங்கு சமாளிக்க முடியும்?" - பாட்டி சலனமின்றி பதில் சொன்னாள். ஆனால் மொழிபெயர்ப்பாளினி அப்பதிவை அமெரிக்க அதிகாரிக்கு சொல்லத் தயங்கினாள். பதிலில் ஏதோ ரசாபாசம் என்பது அதிகாரிக்குப் புரிந்தது. "கிழவியின் பதில் அப்படியே எனக்கு மொழிபெயர்த்து வேண்டும்" என்று குரல் உயர்த்திக் கூறினார். அந்த சுயமரியாதைப் பாட்டியின் பதில் இதுதான்: "எனது நாட்டில் மேஜை நாற்காலி போட்டு உட்கார்ந்து என்னிடம் கேள்வி கேட்கும் அந்த வேசிமகனிடம் கேள்... என் நாட்டில் அவன் உட்கார்ந்திருக்க என் தாய்மொழியாம் தகாலோக் அவனுக்குத் தெரியுமா? என்று." -அதிகாரி சிவந்து குனிந்தான். பாட்டியை பழி வாங்கவில்லை. அடுத்த கேள்வி கேட்காமல் 'விசா' முத்திரை பதித்துக் கொடுத்தான். அவ்வகையில் அமெரிக்கர்களை பாராட்டித்தான் ஆகவேண்டும். நேருக்கு நேர் வாதாடுவதை பொதுவாக ஏற்கிற பக்குவம் உண்டு! பாட்டி அதே வார்த்தைகளை நம்மூர் அதிகாரி யாரிடமாவது சொல்லியிருந்தால் நாலு ஜென்மங்களுக்குப் பிறகுதான் 'விசா' வந்து சேர்ந்திருக்கும்.

வடதுருவ முனை அருகே சுமார் 600 தமிழர்களை சந்தித்த அனுபவம் இருக்கிறதே?

பிரபாகரனை சந்தித்தபோது...!

வ சந்தம், வறட்சி இரண்டுமின்றி வருடம் முழுதும் வெள்ளைப் பனி மட்டும் போர்த்தி நிற்கும் பூமிப்பந்தின் வடதுருவ முனை கண்ட மனிதர்களில் அடியேனும் ஒருவன். நார்வே நாடு ரஷ்யாவுடன் எல்லையை பகிர்ந்துகொள்ளும் அணு ஆயுதம் தாங்கிய நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களின் பெரும் படுக்கையான வடகடல், பெர்ரிங் வளைகுடா பகுதியில் வார்டோ, வாட்சோ என்று இரண்டு சிறு நகர்கள். வருடத்தில் மூன்று மாதம் பகல் மட்டுமே உள்ள பகுதி இது.

சுமார் 1000 கி.மீ. சுற்றளவிற்குள் ஒரே ஒரு பச்சை தாவரச் செடிதான் உள்ளது. அதனை தேசியப் பொக்கிஷமாகப் பாதுகாத்து வருகிறது நார்வே நாட்டு அரசு. திரும்பிய திசையெங்கும் பனிவெளிகளையும், பனிமலைகளையும் மட்டுமே பார்க்க முடியும். ரஷ்யாவின் ஆழ்கடல் அணுகுண்டு சோதனைகள் பல இப்பகுதியில்தான் நடந்தது. பச்சைத் தாவரங்கள் துளிர்விட முடியா இப்பனிவெளிப் பரப்பில் விரைந்து பரவும் வெயில் அலைபோல் பல்லாயிரம் மழை மான்கள் மதர்த்த கொம்புகளுடன் கூட்டம் கூட்டமாய் ஒரு வது கண்டு "இறைவா உமது படைப்புகள் எத்துணை அதிசயமானவை" என்று வியந்து கண்கள் மூடி நின்ற 1998-ம் ஆண்டின் அக்டோபர் மாத நாட்களை இப்போது நினைத்தாலும் மனம் சிலிரிக்கிறது.

சிங்களப் பேரினவாதம் வார்டோ, வாட்சோ பகுதிகளுக்கு அகதிகளாய் கொண்டு வந்து சேர்த்த சுமார் 3000 தமிழர்களை சந்தித்து அவர்களது துன்பங்களைப் பதிவு செய்யத்தான் நான் வடதுருவ முனை வரைக்கும் வந்தது. புடைத்து விரிந்த புஜங்களும் பெருஞ்சதை தேகமும் கொண்ட கிராமத்து ரஷ்ய படிப்பகம்

மீனவர்களே வெட்டச் சிரமப்படும் பெரிய வகை மீன்களை இடுப்பளவு பனியில் நின்றனுகொண்டு வெட்டுவதுதான் அங்கே அகதித் தமிழர்களுக்குத் தரப்பட்டிருந்த வேலை. ஓராண்டுகூட தாக்குப்பிடிக்க முடியாமல் முதுகெலும்பு மரத்து நிரந்தரமாய் படுக்கையோடான பல தமிழர்களின் துயரக் கதைகளை நான் பதிவு செய்தேன். எனினும் மாலை நேரமானால் கந்தப்புராணம், தேவாரம், மாவீரர் நினைவுப் பாடல்கள், இளையராஜாவின் இன்னிசை என அங்கும் சிறு வானொலிபரப்பு நடத்திய அம்மக்களின் தமிழ் வாழ்க்கை கண்டு எனக்குள் தலை வணங்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

“ஓ சிங்கள இனவெறியே, உனக்கு நன்றி! என் தமிழை, கந்தனை, சிவ புரணை, இளையராஜாவை வடதுருவ நிலப்பரப்பு வரைக்கும் கொண்டு வந்து

சேர்த்த சிங்களப் பேரினவாதமே, உனக்கு நன்றி!” என என் நாட்டுறிப்பில் எழுதி வைத்திருந்ததை இதனை சொல்லுமுன் ஒருமுறை தேடிப் பிடித்து மீண்டும் ஒருமுறை சிலிர்த்தேன். எனது எளிய வாழ்க்கை இன்றுவரைக்குமாய் என்னை சுமார் 42 நாடுகளுக்குக் கூட்டிச் சென்றிருக்கிறது. அங்கெலாம் எனக்கு கிடைத்த மஹக்க முடியாத அனுபவங்கள் பல. அவற்றையெல்லாம் சொல்லியபின் கிளிநொச்சிக்கு வந்து சேரலாம், தேசியத் தலைவர் என ஈழத்தமிழ் மக்கள் வணங்கும் வேலுப் பிள்ளை பிரபாகரன் அவர்களை நேர் கண்டு 67 கேள்விகள் கேட்ட அனுபவத்தை சொல்லலாம் எனத்திட்டமிட்டிருந்தேன். ஆயினும் சொல்கின்ற இந்த காலத்தின் முக்கியத்துவத்தினை கருத்திற்கொண்டு இவ்விதழிலேயே கிளிநொச்சிப் பயணத்தை சொல்லப்போகிறேன்.

ஈழத்தமிழ் மக்களின் விடுதலையினையும், அந்த விடுதலையினூடாக உலகத் தமிழினத்தின் புத்தெழுச்சியையும் ஆசித்திருந்த தமிழர்கள் நாம், வலிகளும் உன்னதங்களும் ஒருங்கே சுமக்கும் நமது நெடிய வரலாற்றின் மிக நெருக்கடியானதோர் தருணத்தில் நிற்கிறோம்.

உணர்வுடைய தமிழர்கள் அனைவருமே இன்று தோற்கடிக்கப்பட்டவர்களாய் நிற்கிறோம். நிராகரிக்கப்பட்டவர்களாய், கண்ணீரும், செந்நீரும் கணக்கிலா தியாகங்களுமாய் ஈழத் தமிழ் மக்கள் வளர்த்த விடுதலை வேள்வி எப்பயனும் தராது வீணாயிற்றோ என்ற வேதனையும் அங்கலாய்ப்பும் ஆட்கொள்ள, அடுத்த அடி எடுத்து வைக்கக்கூட இடமில்லா அதலபாதாள எல்லைக்கு வந்துவிட்ட நிரக்கதியில் நிற்கிறோம். 25 ஆண்டுகளில் ஒன்றரை லட்சம் தமிழர்களை கொண்டு 20 லட்சம் பேரை ஊர் ஊராய் உலகெங்கும் அடித்து விரட்டி அகதிகளாக்கிய சிங்களப் பேரினவாதம் நம்மைப் பார்த்து இன்று ஏளனமாய் நகைக்கின்றது. தமிழர் விடுதலைப் போராட்டத்தை அழித்து விட்ட வெற்றியை மதுக்கிண்ணங்கள் உரசி அவர்கள் கொண்டாடுகின்றனர். உண்மையில் உணர்வுடைய தமிழர்கள் நாம் நொறுங்கிப்போன மக்களாய் நிற்கிறோம்.

பேரழிவின் விளிம்பில் நிற்கும் அம்மக்களுக்காகப்

பரிந்து பேசுவோ, நெஞ்சருகி நேர்மையுடன் நான்குவார்த்தை ஆறுதல் கூறவோ உலகில் அதிகம்பேர் இல்லை. உலகின் வலுவானவர்கள் அத்தனைபேரும் அம்மக்களை அழித்து முடிக்க அணிவகுத்து நிற்கின்றனர். மனிதநேயம், மனித உரிமைகள் பற்றி உலகிற்கு நிறைய உபதேசம் புரியும் மேற்குலகின் கிறித்துவ நாடுகள், ஏகாதிபத்திய வல்லாதிக்கத்திற்கெதிராய் நெம்பித் திமிறும் இசுலாமிய நாடுகள், பாட்டாளி வர்க்க அதிகாரத்தின் மிச்சமிருக்கிற ஒரே முகமென மார்க்சீய பவுடர் பூசிக்கொண்டு உலா வரும் சீனா, வேதங்களின் சோபித நிலம் -இந்து மதத்தின் தர்மசுர்த்தாவான இந்தியா -என உலகில், ஆசியப் பிராந்தியத்தில் வலுவான அத்தனைபேரும் அம்மக்களை வேரோடும் வேரடி மண்ணோடும் அழித்திட வரிந்துகட்டி நிற்கும் சிங்களப் பேரினவாதத்திற்கு ஆயுதங்கள்

தந்தார்கள், அரசியல் தாங்கு தூண்களாக நின்றார்கள்- நிற்கிறார்கள், பொருளாதாரப் பேருதவிகள் செய்தார்கள். பல்லாயிரம் தமிழ் மக்களது மண்டை ஓடுகளின்மேல் நின்று சமாதானக் கல்லறைகள் கட்ட சிங்கள பேரினவாதத்திற்கு பெருநிதியும் திரைமறைவில் வாக்களித்த

துள்ளார்கள்.

விண்ணதிரக் குண்டு மழை. விடாத எறிகணை வீச்சு. வீதியெங்கும் பிணக்குவியல். உணவு, மருந்து, மனிதநேயம் ஏதுமில்லை. கண்ணெதிரே பெருங்கொடுமை நடந்தேறுகிறது. கடந்த 40 நாட்களாய் பூவாகவும், பிஞ்சாகவும் நாளொன்றுக்கு சராசரி 100 தமிழ் பிள்ளைகளை சுசாப்புக்கடைகளில் ஆடு, கோழிகள் சிதைக்கப்படுவதுபோல் சிங்கள ராணுவம் சிதைத்து வருகிறது. முல்லைத்தீவில் கூடிநிற்கும் இரண்டேகால் லட்சம் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை இன்றோ, நாளையோ என்ற நிலையில்தான்

62..... வீரம் விளைந்த ஈழம்

பிரபாகரன் அவர்களோடு எனது நேர்காணலின் முக்கிய சில பகுதிகளை, சில புரிந்துகொள்ளல் களுக்கு உதவுமென்ற அடிப்படையில் பதிவு செய்ய விழைகிறேன்.

நார்வே நாட்டின் ஏற்பாட்டில் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இலங்கை அரசுக்கும் சமாதான ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டபின் உலகப் பத்திரிகை -ஊடகங்களை பிரபாகரன் அவர்கள் சந்தித்த பின்னணியில்தான் எனது நேர்காணலும் நடந்தது. அப்

போது நான் வெளிநாடுவாழ் இந்தியன் என்பதால் சட்ட சிக்கல்கள் இருக்கவில்லை. அனைத்துலக ஒலிபரப்பாளனாகவே அவரை சந்தித்தேன். கொழும்பில் வாகனமேறி வவுனியாவில் மதிய உணவு முடித்துக்கொண்டு கிளிநொச்சி புறப்பட்டோம். வழியெங்கும் யுத்தத்தின் வடுக்களாய் இருபுறமும் இடிந்து கிடந்த கட்டிடங்கள், கல்விக்கூடங்கள். வாகன ஓட்டுநர் மட்டக்களப்பு தமிழர். தமிழீழ ஆதரவாளர். நீண்ட பயணத்தில் அவர் இட்டு வந்த தமிழீழப் பாடல்கள் வித்தியாசமாயிருந்தன. “வெள்ளிநிலா விளக்கேற்றும் நேரம்... வீசுகின்ற காற்றில் உப்பின் ஈரம்” என்ற பாடல் இன்னும் நினைவில் நிற்கிறது. நெஞ்சில் பதிந்த பிறிதொரு பாடல், “தலையை குனியும் நிலையில் இங்கே புலிகள் இல்லையடா, எவனும் விலைகள் பேசும் நிலையில் எங்கள் தலைவன் இல்லையடா’ என்ற பாடல்.

எண்ணிப் பார்க்கையில் பிரபாகரன் அவர்கள் மீது வேறு பல விமர்சனங்களை வைக்கலாம். ஆனால் நிலை மாறாத மனிதன், விலை போகாத தலைவன், விரும்பியிருந்தால் சமரசம் செய்துகொண்டு சுகபோக அதிகார வாழ்வொன்று தேடிக் கொண்டு இருக்கலாம். ஆனால் தனக்கென வங்கிக் கணக்குகூட வைக்காத ஒரு தலைவன். நேரில் சந்தித்த வேளை வார்த்தைகள் வராத

பிரமிப்பில் நின்றிருந்தேன். தேசியத்தலைவர் என்று போற்றப் படும் அவர் மிகவும் இயல்பானவராயிருந்தார். படாடோபம், பந்தா எதுவும் இருக்கவில்லை. அவர் வந்திறங்கியபோது போராளிகள் நிலையெடுத்து நின்று மரியாதை செய்யும் பொதுவான ராணுவச் சடங்குகள்கூட இருக்கவில்லை. பாதுகாப்பிற்காய் நின்ற இளவயது போராளிகள்கூட 'களத்தில் இணைந்து நிற்கும் சக தோழர்' என்ற உணர்வோடே தங்கள் தலைவனிடம் பழகுவது காண வியப்பாயிருந்தது.

'வணக்கம்' என்பதற்கு மேல் எனக்கு வார்த்தைகள் வரவில்லை. அவர்தான் முதலில் பேசினார். "வானொலியில் உங்கட குரலுக்கும் நேராக பார்க்கும் உருவத்துக்கும் தொடர்பில்லையே. சின்ன பொடியன்போல் இருக்கிறீர்கள்" என்றார். அரைமணி நேர அளவளாவலுக்குப்பின் நேர்காணலுக்கு அமர்ந்தோம். காலை 10 மணி இருக்கும்.

முக்கியமாக நான் கேட்ட கேள்வி... 'இந்தியாவை ஏன் நீங்கள் பகைத்துக்கொண்டீர்கள்?' இக்கேள்விக்கு அவர் சொன்ன பதிலை வரலாற்றிற்காக நான் இங்கு பதிவு செய்தாக வேண்டும்.

"இந்தியாவை என்றுமே நாங்கள் பகை நாடாகக் கருதவில்லை, கருதவும் முடியாது. எங்கள் மக்களைப் பொறுத்தவரை அவர்களின் உளவியல் தாய்நாடு இந்தியாதான். இன்னும் நீங்கள் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்து பாருங்கள். எங்கள் மக்களின் வீடுகளில் நடுப்படமாய் மகாத்மா காந்தி அவர்களின் படங்கள் இருப்பதை பார்ப்பீர்கள். இந்திய-இலங்கை கிரிக்கெட் போட்டிகளில் இந்திய அணிக்குத்தான் எங்கள் இளைஞர்கள் கைதட்டுகிறார்கள். எங்கள் விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு முதற்களம் அமைத்துத் தந்தது இந்தியாதான். இந்தியாவின் உதவியோடுதான் எங்கள் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டம் இறுதியாக வென்றெடுக்கப்பட முடியும். உண்மையில் நாங்கள் இந்தியாவின் நட்புறவை வேண்டுகிறோம். கசப்பான அனுபவங்கள் சில நடந்தது உண்மைதான். அதற்குக் காரணம் சில அதிகாரிகள்தான். உண்மையில் இன்னும் சொல்லப் போனால் அமெரிக்காவுக்கு மத்திய கிழக்கு பகுதியில் இஸ்ரேல் நாடு எவ்வாறு இருக்கிறதோ, அவ்வாறு இந்தியாவிற்கு தென் ஆசியாவில் நாங்கள் இருக்க விரும்புகிறோம்" என்றார்.

-நக்கீரன் 12-04-09

“கலைஞரின் பேச்சு”

பிரபாகரன் பேட்டி!

வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் அவர்களின் அலட்டல் இல்லாத இயல்பான ஆளுமையும், எளிமையும் மனதில் ஆழப்பதிந்து நினைவினின்று அகல மறுக்கிறது. குளிர்வசதி, மின்விசிறி இல்லாத அறையில்தான் நேர்காணல் நடந்தது. எட்டுமணி நேரம் வியர்த்துக்கொண்டே இருந்தது.

துடைப்பதற்கு டவல்கூட தேடவில்லை. மேஜையில் இருந்த வெள்ளை டிஷ்யூ தாள்களை எடுத்து அவ்வப்போது நெற்றியில், கழுத்துப் பகுதியில் வழிந்து கொண்டிருந்த வியர்வையை துடைத்துக் கொண்டார். அவரது தேவைகளை பார்த்துக்கொள்ள வென்று “சேவைப்பணி அணி” ஏதும் இருக்கவில்லை. அறை மூலையில் மண்பானையில் தண்ணீர் இருந்தது. தாகம் ஏற்பட்டபோது தானே எழுந்து சென்று எவர்சில்வர் குவளையில் தண்ணீர் எடுத்துக் குடித்தார்.

இவையெல்லாம் சின்ன விஷயங்கள்தான். ஆனால் போர்க்கள வெற்றிகளும்,

உலகத் தமிழரின் உள்ளங்களில் உயர்ந்து நின்ற தகைமையும், தன் கீழ் பல படையணிகள் -என ஆர்ப்பாட்டம் காட்டுவதற்கு அனைத்துமிருந்தும் அவர் இயல்பாயிருந்தார் என்பது மிகவும் பிடித்திருந்தது.

மிகவும் நகைச்சுவையான மனிதர்கூட. 60 நிமிடம் பேசினால் 50 நிமிடம் கலகலப்பாக நகைச்சுவை ததும்பிடப் பேசும் ஆற்றல் லட்சத்தில் ஒருவருக்குத்தான் இருக்கும். அத்தகையோரை நமக்கு மனதாரப் பிடித்துவிடும். வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் அவர்களும் அப்படியொரு கதையாடி. தமிழ் சினிமா பற்றி பேச்சு வந்தபோது, “எங்ககூட போராளிகளுக்கு ஹாலிவுட் சினிமா காட்டுவோம். ஆனா அந்த வெள்ளைக்கார பெட்டையளுக்கு மட்டும் கிராஃபிக்ஸ்ல தமிழ் உடுப்பு போட்டு விடுவோம்” என்றார்.

பல்கலைக்கழகம் சென்று படிக்காத அவர், தன் முயற்சியால் ஆங்கிலம் படித்திருக்கிறார். நான் அவரை சந்தித்த காலத்தில் வெளிவந்து உலக அளவில் பேசப்பட்ட புத்தகங்களைப் பற்றி தன் உரையாடலில் மேற்கோள் காட்டிக் குறிப்பிட்டது எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. ‘புத்தகங்களெல்லாம் படிக்க எப்படி உங்களுக்கு நேரம் கிடைக்கிறது?’ என்று கேட்டேன். “வேலைகளையெல்லாம் எல்லோருக்குமாய் பகிர்ந்து கொடுத்துவிட்டேன். எனக்கு பெரிய வேலை, காயம்பட்டு நிரந்தரமாய் படுக்கையிலாகிவிட்ட போராளிகளை அவ்வப்போது பார்த்துக் கொள்வதும் புத்தகங்கள் படிப்பதும் தான்” என்றார். என்னால் நம்ப முடியவில்லை. தலைசிறந்த நிர்வாகி தானே மாங்கு மாங்கென்று எல்லா வேலைகளையும் செய்து களைத்துப் போகிறவனல்ல. தகுதியானவர்களை அடையாளம் கண்டு -வள்ளுவர் சொன்னது போல் - ‘இதனை இதனால் இவன் முடிப்பான் என்றறிந்து அதனை அவன் கண் விடும் ‘ஒப்பிலா நிர்வாகியாய் அவரை நான் கண்டேன். உண்மையில் “தலைவன் என்கிறவன் இலட்சியத்தை மேலாண்மை செய்கிறவன், தினசரி வேலைகளை நிர்வகிக்கிறவனல்ல” என்ற புகழ்பெற்ற மேலாண்மை விதியை (Management Principle) அவரிடத்தில் நிதர்சனமாய் பார்க்க முடிந்தது.

உணவு இடைவேளையின்போது பாட்டி ஒருவர் திடுமென உரிமையோடு உள்ளே வந்தார். பாதி பற்கள் போயிருந்த பாட்டி

ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியராம். சொத சொதவென வெற்றிலை பாக்கு சொதப்பிக்கொண்டே வந்தார். தலைவரிடம் வன்னி விளாங்குளம் பகுதி மக்களின் பிரச்சனைகள் சிலவற்றை எடுத்துக் கூறினார். தலைவன்-மக்கள் உரையாடலாய் அவர்களின் பேச்சு இருக்கவில்லை. தாய்-மகன் போல், அக்கா-தம்பிபோல், குடும்பத்தில் ஒருவர்போல் உரிமையும், நேசங்களும் தோய்ந்த அந்த உரையாடலை இப்போது நினைக்க நெஞ்சம் நிறைந்து ஒரு வகையான ஏக்க உணர்வில் அடைக்கிறது.

உரையாடல் போக்கில் பாட்டியிடம் பிரபாகரன், “பாட்டி, உங்களிடம் எனக்கு எல்லாம் பிடிச்சிருக்கு. இந்த வெத்திலை பாக்கு பழக்கம் தவிர” என்றார். பாட்டி பதிலெல்லாம் யோசிக்கவில்லை. பேசிக்கொண்டிருந்த அதேபோக்கில் பொலபொலவென பொரிந்தார். “தம்பி... இஞ்செ பாருங்கோ... உம்மகிட்டேயும் எனக்கு பல விஷயங்கள் பிடிச்சிருக்கு. ஆனா இந்த வெத்திலை பாக்கு விஷயத்திலெல்லாம் நீர் தலையிடறது எனக்கும் துப்புரவா பிடிக்கலெ”. “வாழ்ந்தவர் கோடி, தாழ்ந்தவர் கோடி மக்களின் மனங்களில் நிற்பவர் யார்?” என்ற புரட்சித் தலைவரின் பாடல் நினைவுக்கு வருகிறது. சாமான்ய மக்கள் எவரும் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரனை சர்வாதிகாரி யாகவோ, ஏன் போராளி இயக்கத் தலைவராகவோ கூட பார்க்கவில்லையென்பதையும், தங்கள் தம்பியாக -அண்ண னாகவே பார்த்தார்கள் என்பதையும் வன்னியில் நான் சுற்றித் திரிந்த அந்நாட்களில் அறிய முடிந்தது.

புகழ்ச்சி எல்லோருக்கும் பிடிக்கும். தலைவர்களுக்கு ரொம்பவே பிடிக்கும். வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் அவர்கள் எந்த அளவுக்கு புகழ் போதைக்கு அடிமையென்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இதுவரை நான் நேர் கண்ட முக்கியமானவர்களில் மிகவும் நேர்மையான எளிமையோடு, தன்னுணர்வு சுயபிரக்ஞை இல்லாமல் அப்பட்டமான நேர்மையோடு பதிலளித்த ஒரே மனிதர் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் அவர்கள்தான். “தமிழீழ தேசியத் தலைவர் என்ற தகைமையை எவ்வாறு நீங்கள் உணர்கிறீர்கள்?” என்ற எனது கேள்விக்கு அவர் தந்த பதில் காவியங்களைக் கடந்த வரலாற்றுப் பதிவாக நிற்குமென நினைக்கிறேன்.

இதோ பிரபாகரன் பேசுகிறார். “பாருங்க ஃபாதர். இப்போ

கனபேர் என்
னைப் பற்றி
கதை எழுது
றாங்கள். 'பிரபாகரன்
பிறப்பிலேயே வீரன்,
பதினைந்தாம் வயதி
லேயே அவனுக்கு தமிழீழ கனவு
பிறந்தது. பறவைகளை குறி
தவறாது அவன் கொண்டு வீழ்த்துவான். இப்படியெல்லாம்
கதை எழுதுறாங்கள். உண்மையை சொல்லப்போனால் ஃபாதர்
எனக்கு அந்த வயதில் தமிழீழமும் தெரியாது, வடக்கு-கிழக்கும்
தெரியாது. ஒண்ணும் பெரிதாகத் தெரியாது. வல்வெட்டித்
துறை நூலகத்தில் நாளிதழ்களும் புத்தகங்களும் படிக்கிற
மாணவர்கள் நாங்கள். ஒவ்வொரு நாளும் நாளிதழ்களில் "தமிழ்
பெண்கள் கற்பழிப்பு", 'சிங்கள காவல்துறை அப்பாவி தமிழர்
மீது தாக்குதல், சித்ரவதை என்றெல்லாம் செய்திகள்
படிக்கும்போது ரத்தம் கொதிக்கும். மனம் கிடந்து தவிக்கும்.
எதாவது செய்யவேண்டும் என்று துடிக்கும். "சாகிறதுக்கு

68..... வீரம் விளைந்த ஈழம்

படிப்பகம்

முன்னம் ரெண்டு சிங்கள ஆர்மிக்காரனையோ போலீசையோ சுட்டுப்போட்டு சாகணும்” என்றுதான் வீட்டை விட்டு, ஊரைவிட்டு நாங்கள் புறப்பட்டோம்.

எங்கள் இலட்சியம் அன்றைக்கு மிகச்சின்னது. தமிழர் படும் துன்பங்களுக்கெல்லாம் எங்களாலான சிறிய பதில் - ஓரிரண்டு பேரை பழிதீர்ப்பது. அப்படித்தான் புறப்பட்டோம். ஆனால் பயணமும் பாதையும் பலவற்றை எங்களுக்குக் கற்றுத் தந்தது. முக்கியமாக தமிழீழம் என்ற கனவினைத் தந்தது. தமிழருக்கென தனியொரு நாடுதான் கொடுமைகள், துன்பங்கள், யாவிற்கும் தீர்வு என்ற புரிதலைத் தந்தது.

எங்கள் மக்களின் பாசத்தாலும் போராளிகளின் தியாகத்தாலும் எமது மக்களுக்கான போராட்ட இயக்கமொன்றை, தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தை நாங்கள் கட்டி எழுப்பினோம்.

‘பிறப்பால் போராளிகள் என்பதால் நாங்கள் போராட வரவில்லை. போராடினாலும் அழிவோம், போராடாவிட்டாலும் அழிவோம். ஆனால் போராடினால் பிழைத்துக் கொள்ள வாய்ப்பிருக்கிறது’ என்ற புரிதலில் நின்றுதான் எங்கள் போராட்டத்தை மக்கள் போராட்டமாக வளர்த்தெடுத்து வருகிறோம்.

“இன்னும் ஒருபடி தெளிவாகச் சொல்வதானால், தமிழீழம் அமைத்து, அதற்குத் தலைவனாக வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலெல்லாம் நான் போராடவில்லை. உண்மையில் எனது காலத்தில் தமிழீழம் வரும் என்று கருதிக்கூட நான் போராட்ட களத்தில் நிற்கவில்லை. எனக்குப் பின்னரும் மேலும் ஓர் நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு இந்தப் போராட்டம் தொடர்ந்து நடப்பதற்குத் தேவையான ஒழுங்குகளையும் ஏற்பாடுகளையும் நான் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். அந்த உணர்வோடே நான் இயங்கிக்

கொண்டிருக்கிறேன்.”

அவரது பதிவை இன்று 7 ஆண்டுகளுக்குப்பின் நினைக்கிறபோதும் சிந்தை சிலிர்க்கிறது. விடுதலைப் போராட்டம் பற்றி அவர் கொண்டிருந்த யதார்த்தமான புரிதல் தெளிவு காண வியப்புணர்வொன்று விரிகிறது. அம் மாமனிதன் இன்று களமாடி நிற்கும் முல்லைத்தீவு காடுகள் நோக்கி மனக்கண்கள் திரும்புகின்றன.

கடந்த இதழைப் படித்துவிட்டு நண்பர்கள் சிலர் கவலையோடு கேட்டனர். இவற்றையெல்லாம் இப்போது சொல்வதால் உங்களுக்கு நாளை பிரச்சனைகள் வராதா என்று. நானோ, காலங்கடந்து எழுதுகிறேன் என்ற குற்ற உணர்வில் தவிக்கிறேன். எதைப்பற்றிய அச்சமும் எனக்கு இன்று இல்லை. நான் தமிழன், எனது இனம் உலகின் மிகப்பழமையான, உயர்ந்த பண்புகளையும் விழுமியங்களையும் கொண்ட ஒப்பிலா இலக்கியங்கள் படைத்த, சுயமரியாதை கொண்ட, எட்டுகோடி உயிர்களைக்கொண்ட ஒரு மிகப்பெரிய தேசிய மக்கள் இனம் என் இனம். என் இனத்தில் ஒன்றரை லட்சம் பேரை கொன்றழித்து, இன்று மேலும் அதே எண்ணிக்கையிலான மக்களை முல்லைத்தீவில் உயிரோடு புதைத்துவரும் கிராதக சிங்கள பேரினவாதிகளோடு சேர்ந்துகொண்டு இந்திய ஆளும் வர்க்கத்தில் ஒரு பகுதியினரும், பெரும் உலக சக்திகளும் என் இனம் சார்ந்த அம்மக்களின் போராட்டத்தை 'பயங்கரவாதம்' என முத்திரை குத்துவது என் இனத்தையே சிறுமைப்படுத்தும் செயலாகும். குறைந்தபட்சம் என்னால் ஆனது அச்சமில்லா எதிர்குரல். ஒலிக்கும், எது வரினும்.

'இந்தியாவை ஏன் நீங்கள் பகைத்துக்கொண்டீர்கள்?' என்ற கேள்வியைத் தொடர்ந்து 'கலைஞரையும் பல தருணங்களில் நீங்கள் காயப்படுத்தினீர்களே...' என்றேன்.

“இரண்டு தலைமுறை இளைஞர்களுக்கு தமிழ் உணர்வை ஊட்டி வளர்த்தவர் கலைஞர். நாங்கள் எல்லோரும் கலைஞரின் உரைகள் கேட்டு தமிழுணர்வில் ஊறியவர்கள். யாழ்ப்பாணம் சென்று பாருங்கள் கலைஞரின் உரைகள் அடங்கிய கேசட்டுகள் இல்லாத கடைகளை நீங்கள் பார்க்க முடியாது. சில சூழ்நிலைகள் அவர் மனம் வருந்தும்படி அமைந்திருக்கலாம். ஆனால் அவர் மிகப்பெரிய தலைவர். நான் சொல்ல விரும்புவது ஒன்றுதான்...

-நக்கீரன் 13-04-09

70..... வீரம் விளைந்த ஈழம்

2 கோடி துந்து எம்.ஜி.ஆர்.!

வெற்றிகளின் பெருமிதம் நாட்பட இற்றுப் போகும். துயரத்தின் வலிகள் அங்ஙனமல்ல. தலைமுறைகளை இணைக்கும் தேசிய உறவு இழைகளை அது உற்பவிக்கும். முல்லைத்தீவில் லட்சம் தமிழர் வாழ்க்கை முடிந்து போகலாம், ஆயிரம் புலிகள் மடிந்து போகலாம். பேரழிவின் ஓலங்கள் ஒருவருக்கும் கேட்காமல் அடங்கிப்போகிற அந்நிலத்தின் மௌனத்திலிருந்து

ஆயிரம் ஆண்டு களுக்கான போர் முழக்கமும், முற்றிலும் புதிய பரிமாணங்கள் கொண்ட தோர் தோழமையும் எழும், எழுகிறது. தேசங்களின் எல்லைகள் கடந்து நெருப்பாகிச் சுடர் விட்டெழும் உலகத் தமிழர் தோழமை அது.

தஞ்சையிலிருந்து ஆண்டசோழ மகராஜன் இலங்கையை

வென்று அத்தீவிலிருந்தும் இந்தியப் பெருங்கடலின் அனைத்து தீவுகளிலிருந்தும் பெறப்படுகிற வரிகளை தஞ்சை பெரிய கோயில் பராமரிப்பிற்கென எழுதி வைத்த வரலாறு நாம் அறியாததல்ல. ஆனால் இனி எழும் உலகத் தமிழர் தோழமை

இலங்கை நிலத்தை ஆக்கிரமிக்கப் போவதில்லை. புதிய களங்களில் ஜனநாயக நெறிமுறை நின்று போர் நடக்கும். பல்கலைக் கழகங்களில், பட்ட மேற்படிப்பு ஆய்வுகளில், உலக வங்கியில், பன்னாட்டு நிதியத்தில், நீதிமன்றங்களில், ஐ.நா. அமைப்புகளில் என போர் விரிவடையும். சிங்கள பேரின வாதத்தை ஒருநாள் மண்டியிட்டு மன்னிப்பு கேட்க வைக்கும், தமிழீழம் தரவைக்கும். அறிவாயுதம் தரித்து களமாட வருவீர் தமிழர்கள்!

கிளிநொச்சி செல்லுமுன் நார்வே தலைநகர் ஓஸ்லோவில் அமைதிப் பேச்சுவார்த்தை முயற்சிகளில் முக்கிய பங்காற்றிய உயர் அதிகாரி ஒருவரை நேர் கண்டேன். அந்நேரத்தில் அவர் குறிப்பிட்ட ஒரு விஷயம் என்னவென்று அப்போது எனக்குப் புரியவில்லை. இப்போது ஓரளவுக்குப் புரிகிறது. இந்திய-அமெரிக்க அணு ஆயுத ஒப்பந்தம் கடந்த ஆண்டு மத்திய அரசியலை வெப்பமுறச் செய்த தும், பொதுவாக அடக்கியே வாசிக்கும் பிரதமர் மன்மோகன் சிங்

ஆக்ரோஷமாக அரசியல் போர் நடத்தியதும், இடதுசாரிகள் கூட்டணியை விட்டு வெளியேறியதும் நமக்குத் தெரியும். ஆனால் இந்திய-அமெரிக்க அணு ஆயுத ஒப்பந்தம் என்ன, அதன் பிராந்திய - உலக ராஜதந்திர முக்கியத்துவங்கள் என்னென்ன என்பன பற்றி நாம் சிந்தித்திருக்கவேமாட்டாத 2001-ம் ஆண்டு அந்த நார்வே நாட்டு அதிகாரி எனது நேர்காணலில் குறிப்பிட்டார். “இலங்கை இன பிரச்சனைக்கு எத்தீர்வானாலும் அது இந்திய-அமெரிக்க அணு ஆயுத ஒப்பந்தம் கையெழுத்தாகும் முன் காணப்படுவது நல்லது” என்றார். ஏன் என்பதை அவர் விளக்கவில்லை. ஆனால் இன்று என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. “அணு ஆயுத ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானபின் தென் ஆசியப் பிராந்திய பிரச்சனைகளில் அமெரிக்க, நேட்டோ-ஐரோப்பிய நாடுகள் இந்தியாவின் நிலைப்பாடுகளுக்கு ஒத்திசைவான நிலை எடுக்க வேண்டியிருக்கும்”

என்பதாகத்தான் அந்த அதிகாரி சொன்னதை இன்று புரிந்து கொள்கிறேன். இன்றுவரைக்கும் இலங்கை நாட்டை அப்பட்டமான இன

அழித்தல்

குற்றச்சாட்டு

களிலிருந்து

பாதுகாக்கும்

பணியில் இந்தியாவின்

வெளியுறவு வளங்கள் முழுமை

யாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வரு

வதை அறிவுடையோர் அறிவர்.

எண்ணிப்பார்க்கையில் உண்மையான

அதிகார அரசியல் எங்கோ நடப்பதும்,

ஜெகத் கல்பர்.....73

அத்தளத்தில் தமிழருக்கான அரசியலுக்கு கடுகளவுதானும் இன்று இடமில்லை என்பதும், நாம் இங்கு நடத்திக் கொண்டிருக்கிற ஊர்வலங்களும், உண்ணாவிரதங்களும், மனிதச் சங்கிலிகளும் உயர்ந்தபட்சம் உணர்வுகளின் வெளிப்பாடு - குறைந்தபட்சம் உண்மையான அரசியல் பொறுப்புகளை தட்டிக் கழித்தல் என்பதாகத்தான் பார்க்க வேண்டியுள்ளதென்பதும் தெரிகிறது.

ஈழத்தமிழர் மீது இன்று நடப்பது பெரும் எடுப்பிலான மூன்றுமுனை யுத்தம். முதலாவது இந்தியப் பெருங்கடல் ஆதிக்கத்தை மையமாகக் கொண்டு அமெரிக்கா, சீனா, ஜப்பான், நேட்டோ-ஐரோப்பிய நாடுகள் தமிழர் மீது நடத்தும் கண்ணுக்கு நேரடியாகப் புலப்படாத மிகப்பெரிய யுத்தம். இந்தியப் பெருங்கடலை கட்டுப்படுத்தும் நாடுதான் 21-ம் நூற்றாண்டின் உலக வல்லரசாக நிலைக்க முடியும். அதுபற்றி விரிவாக பிறிதொரு தருணத்தில் விவாதிப்போம். இரண்டாவது யுத்தம் சமூக நீதி அரசியலுக்கெதிரான இந்தியாவின் உயர்ஜாதி அதிகார வர்க்கமும் ஊடகங்களும் இணைந்து தமிழருக்கெதிராய் ஒட்டுமொத்த இந்திய அரசமைப்பை நிறுத்தி வைத்து நடத்தும் யுத்தம். ஈழத்தமிழ் மக்களின் அரசியல் வெற்றியை தந்தை பெரியாரது சமூகநீதி இயக்கத்தின் தொடர்ச்சியாகக் காணும் இவர்கள் தமிழ் ஈழம் அமைந்தால் அது சமூகநீதி அரசியல் சக்திகளுக்கு பெரும் முன்னோக்கித் தாவலாக அமையும் என்று கருதுகிறார்கள். மூன்றாவது யுத்தம் ஸ்ரீலங்காவுக்கும் விடுதலைப்புலிகளுக்கும் இடையே நடக்கும் யுத்தம். உண்மையில் முதல் இரு சக்திகளும் முன் நிற்கவில்லையென்றால் ஸ்ரீலங்கா படைகளை முறியடித்து நிர்மூலமாக்குவது விடுதலைப்புலிகளுக்கு பெரிய வேலையாக இருந்திருக்காது.

கலைஞர் அவர்களை தருணங்களில் நீங்கள் மனவருத்தப்படுத்தியுள்ளீர்களே? என்ற எனது கேள்விக்கு பிரபாகரன் அவர்கள் தந்த பதிலின் தொடர்ச்சி இது:

"இலங்கையில் தமிழ் மக்களது பிரச்சனைகள் பற்றின புரிதலும் அக்கறையும் இந்திராகாந்தி அம்மையாருக்கு இருந்தது. எங்கள் போராட்ட இயக்கம் வளர்ச்சியடைய பேருதவிகள் செய்தவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள். எமது மக்களின் போராட்டத்தை தமிழக மக்களின் உணர்வுபூர்வமான

பிரச்சனையாக அரசியல்மயப்படுத்தியவர் கலைஞர் அவர்கள். மூவருக்குமே நாங்கள் மிகுந்த நன்றிக்கடன் பட்டுள்ளோம். அதேவேளை தமிழகத்திற்குள் இயங்குகிறபோது தமிழகத்தின் அரசியல் யதார்த்தங்களால் நாங்கள் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறோம் என்பதை புரிந்துகொள்ளுமாறு வேண்டுகிறோம். இன்னொன்று... நாங்கள் வானிலிருந்து நேராக வந்தவர்களல்ல. மனிதக் குறைபாடுகள் எங்களிடமும் இல்லாமலில்லை. ஆனால் படிப்படியாக பக்குவப்பட்டு நாங்கள் வளர்ந்திருப்பதை பலரும் பார்க்கத் தவறிவிடுகிறார்கள்.”

கலைஞர், எம்.ஜி.ஆர்., இந்திராகாந்தி மூவர்மீதும் மூத்த போராளிகள் பலரும் இணையான மதிப்பு வைத்திருந்ததை உரையாடல்களின்போது உணர முடிந்தது.

புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களை சந்திக்கிற வாய்ப்பு ஒருமுறை எனக்கும் கூடியது. ஆண்டு நினைவில் இல்லை. கூடங்குளம் அணுமின் நிலைய திட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட நாட்கள் அவை. அத்திட்டத்திற்கெதிராகப் போராடிய கல்லூரி மாணவர்கள் கூட்டத்தில் நானும் ஒருவன். ஒருமுறை மாணவர் பிரதிநிதிகளை இது தொடர்பாக புரட்சித் தலைவர் சந்தித்தார். எங்களிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தபோதே கோப்பு ஒன்றில் அவசர கையெழுத்து வேண்டி உயர் அதிகாரி ஒருவர் வந்தார். கோப்பினை எம்.ஜி.ஆர் படிக்கவுமில்லை, விபரங்கள் கேட்கவுமில்லை. “இத்திட்டத்தால் சாதாரண மக்களுக்கு பாதிப்பு ஏதேனும் ஏற்படுமா?” என்று கேட்டார். ‘இல்லை ஐயா’ என்றார் உயர் அதிகாரி. உடனே எம்.ஜி.ஆர். கையெழுத்திட்டார். எனது நினைவில் நிற்கும் தருணங்களில் இதுவும் ஒன்று. எம்.ஜி.ஆர். அவர்களின் மனிதாபிமானம் பற்றி அவரோடு பழகிய பலரும் சிலாகித்துப் புகழ்வதை படித்திருந்ததால், அந்த நேரடி அனுபவம் கலைஞரின் தமிழை ரசித்தும் சுவாசித்தும் வாழ்ந்திருந்த எனக்கு எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் மீது தயக்கத்துடன் கூடியதோர் உளமதிப்பினை உருவாக்கியதை மறக்க முடியவில்லை.

கிளிநொச்சியில் நான் பிரபாகரன் அவர்களின் சந்திப்பிற்காக காத்திருந்தபோது எம்.ஜி.ஆர். அவர்களைப் பற்றி மூத்த போராளி ஒருவர் சொன்னது நினைவுக்கு வருகிறது. அன்டன் பாலசிங்கம் தலைமையில் அப்போது தமிழகத்தில் தங்கியிருந்த மூத்த போராளிகள் குழு எம்.ஜி.ஆர். அவர்களை

சந்திக்கச் செல்கிறது. அன்றைய நாளிதழ் செய்தியில் பாலஸ்தீன போராளிகள் இஸ்ரேல் ராணுவம் மீது 'ராக்கெட் லான்சர்' தாக்குதல் நடத்தி கணிசமான இழப்பினை ஏற்படுத்தியமை இடம் பெற்றிருந்தது. "நீங்களும் இதுபோன்ற தாக்குதல்கள் நடத்தக்கூடாதா?" என்கிறார் எம்.ஜி.ஆர். பாலசிங்கம் உள்ளிட்ட மூத்தவர்கள் எதுவும் சொல்லாது அமைதி காக்கின்றனர். ஓரத்தில் நின்ற குறும்புக்கார குட்டிப்போராளி ஒருவர், "அந்த மாதிரி அடிக்கணுமென்டா ரெண்டு கோடி ரூபாயாவது வேணும்" என்கிறார். மெல்லிசாய் முறைத்துவிட்டு உரையாடலை முடித்துக்கொண்ட எம்.ஜி.ஆர். அன்று மாலை மீண்டும் அவர்களை சந்திப்பதாக கூறுகிறார். அவையடக்கம் தெரியாத குட்டிப்போராளியை மூத்தவர்கள் அடிக்காத குறைதான். மாலையில் மீண்டும் சந்திக்க வந்தபோது அதிகம் பேசவில்லை எம்.ஜி.ஆர். "உங்க ஜீப்லெ சின்னதம்பி கேட்ட ரெண்டு கோடி ரூபா வைக்கச் சொல்லியிருக்கேன். பாலஸ்தீனர்களைப்போல அடியுங்கள்" என்கிறார். அன்றைய ரெண்டுகோடி ரூபாய் இன்று 50 கோடிக்குச் சமம். எம்.ஜி.ஆர். அவர்களின் காவியத்தன்மை கொண்ட தாராள உள்ளம்பற்றி எத்தனையோ பேர் சொல்லிக் கேட்டிருக்கிறேன். உயிர்விட்டகன்று இரு தசாப்தங்கள் ஆகிவிட்ட பின்னரும் மக்கள் மனங்களில் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களை நீங்காது வாழ வைத்துக்கொண்டிருப்பது அவரது தாராள உள்ளம்தான் என்று

தமிழ்செல்வன், அடேல், ஆண்டன், பிரபாகரன்

நினைக்கிறேன்.

கலைஞரும் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களும் எதிரெதிர் முனையில் நின்றுதான் ஈழத்தமிழ் மக்கள் சார்ந்த அரசியலை நடத்தினார்கள். ஆனால் அது அம்மக்களின் போராட்டத்தையும் தமிழருக்கான பொது அரசியலையும் வலுப்படுத்தியதேயன்றி பலவீனப்படுத்தவில்லை. இன்று அவ்வாறு இல்லை என்பது அவலமென்றால், ஒருவரையொருவர் அரசியல் ரீதியாக வீழ்த்த ஈழத்து மக்களின் துன்பம் பயன்படுபொருளாகியிருக்கிறதென்பது வரலாறு மன்னிக்க முடியாத துரோகம்.

மிகுந்த அவநம்பிக்கைகளினூடேயும் ஒரேயொரு நம்பிக்கையாய் நிற்பது கட்சி சாராத தமிழகத்து இளைஞர்களின் உணர்வெழுச்சி. அத்தகையோரில் சிலரான மருத்துவர் எழிலன், செந்தில், வெங்கடாச்சலம், மித்ரன் போன்றோர் கடந்த வாரம் “யுத்த நிறுத்தம்” என்ற ஒரே கோரிக்கையை முன்வைத்து கூட்டமொன்று ஏற்பாடு செய்தனர். தி.மு.க. தலைவர் டாக்டர் கலைஞர், கனிமொழியை அனுப்பி வைத்தார். அ.தி.மு.க. சார்பில் புரட்சித்தலைவி செல்வி ஜெயலலிதா, முன்னாள் அமைச்சரும் மூத்தவருமான

முத்துசாமி அவர்களை அனுப்பி வைத்தார். பா.ம.க., விடுதலை
சிறுத்தைகள், சமத்துவ மக்கள் கட்சி, பகுஜன் சமாஜ் கட்சி,
இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆகியவை உணர்வுடன் பங்கேற்றன.
பா.ஜ.க. ஆதரித்தது. தகைமைசால் இருவரை அனுப்பிவைத்து
தி.மு.க.-அ.தி.மு.க. இரு கட்சிகளின் தலைமைகளும் காட்டிய
பொறுப்புணர்வு போற்றுதற்குரியது. இதே உணர்வுடன் 'யுத்த
நிறுத்தம்' என்ற கோரிக்கையுடன் அனைத்துக் கட்சியின்
தலைவர்களும் இணைந்தார்களென்றால் நிச்சயம் நடக்கும்.
இறையருளையும் தலைவர்களையும் மன்றாடுகிறோம்.

பிரபாகரன் எங்கு இருக்கிறார்? ராணுவ முற்றுகையிலி
ருந்து அவர் தப்பிக்க முடியுமா?

-நக்கீரன் 20-04-09

பெண் போராளிகளுடன் பிரபாகரன்
78..... வீரம் விளைந்த ஈழம்

படிப்பகம்

மரணத்துக்கு வெகுஅருகில்...

நான் செய்ய வேண்டிய கடமைகள்!

புத்தகங்கள், காய
முற்ற போராளிகள், செஞ்
சோலை சிறுபிள்ளைகள்
இவர்களோடே அதிக நேரம்
செலவிடுவதாய் பிரபாகரன்
அவர்கள் நேர்காணலில்
கூறியிருந்ததால் காயமுற்ற
போராளிகள் இல்லத்தையும்,
யுத்தத்தில் பெற்றோரை இழந்த
பிஞ்சுகளுக்கு
தானே தகப்ப
னாகி, அவர்
களைத்தாலாட்
டும் தாய்மடி
யாய் அவர்
உருவாக்கிய
செஞ்சோலை
இல்லத்தையும்
தரிசிக்க
விரும்பினேன்.
அடுத்தநாள்
காலை காய
முற்ற பெண்
போராளிகள்
இல்லத்திற்கு
கூட்டிச்

சென்றார்கள்.

முல்லைக்கொடி படர்த்திய புற வேலி. வெயில் நிறுத்தும் செழித்த தென்னை மரங்கள். நீர் தெளித்த முற்றம். நாற்புறமும் பூச்செடிகள். என் தெய்வம் வாழும் இடமொன்று கண்டேன். இருபது படுக்கைகள் இருந்திருக்குமென நினைக்கிறேன். அனைவருமே இருபதிலிருந்து இருபத்தைந்து வயதுக்குள்ளான பெண் போராளிகள். பாதிப்பேர் முதுகெலும்பில் காயம்பட்டு கழுத்துக்குக் கீழ் முழுதாக அசைவும், உணர்வும் இழந்தவர்கள். மீதிப்பேர் இடுப்புக்குக் கீழே செயல்திறன் இழந்தவர்கள். கட்டிலில் உடலும் களத்திலே உணர்வுமாய் படுத்திருந்த அப்பிள்ளைகளின் புன்னகைபோல் பூமியில் வேறு எவரிடத்தும் நான் பார்த்ததில்லை. உணராத உணர்வொன்று ஈர்த்தென்னை ஆட்கொண்டு விழிநீராய் வெளிப்பட்ட இரண்டாவது திருக்கோயிலில் நின்றிருந்தேன். முதற்கோயில் பிராண்க நாட்டிலுள்ள லார்து மாதா திருத்தலம்.

களமாட முடியாத கவலையின்றி நிரந்தரமாய் படுக்கையிலாகிவிட்ட துயரம் கடுகளவும் அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு இருக்கவில்லை. உடல் செயலற்று செத்ததுபோல் ஆனாலும் வெம்பகை முடித்து தமிழீழம் வெல்லும் வேகம் மட்டும் குறையவில்லை. வார்த்தைக்கு வார்த்தை 'தமிழீழம் வெல்லும்' என்றார்கள். "இஞ்செ வாங்கோ ஃபாதர்" என்று உரிமையோடு

அருகில் அழைத்தார் மதி என்ற போராளி. 'நானும் கேத்தலிக் (CATHOLIC)தான் ஃபாதர். அரியாலை சர்ச், சிஸ்டர் (கன்னியாஸ்திரி) ஆக

வேண்டி கான்வென்ட்லெ படிச்சக் கொண்டிருந்தப்பதான் ஒருத்தருக்கும் சொல்லாத இயக்கத்துக்குப் போனேன். எங்கட நாட்டு நிலையிலெ கான்வென்ட்லெ இருக்கிறதும புலிகள் இயக்கத்திலெ இருக்கிறதும ஒன்றுதானே ஃபாதர். கஷ்டப்படற சனத்துக்காகவும், நீதிக்காகவும்தானே இயேசுப்பா சிலுவையிலெ மரிச்சார்? சரிதானே, சொல்லுங்க ஃபாதர்" என்றார். வரலாற்றில் வந்துபோன தேவகுமாரர்களை நமது காலத்திற்கேற்றபடி மீள்கண்டெடுத்தல் செய்யும் கடமை மதங்களுக்கு உண்டு என கருதியும் எழுதியும் வரும் எனக்கு தனது கடவுளை தமிழீழப் போர்க்களத்திற்கு கொண்டுவந்து நிறுத்திய மதி, மிகுந்த மனநிறைவு தந்தார்.

அப்போல்லோ மருத்துவமனை உயர் பராமரிப்பு பார்த்திருக்கிறேன். ஸ்ரீ ராமச்சந்திராவில் நானே அனுபவித்திருக்கிறேன். தேர்ந்த மருத்துவர்கள், தூய்மை, சரியான மருந்து, நல் உணவு, நேசம் தோய்ந்த கண்காணிப்பு இவைதான் உயர்தர பராமரிப்பின் வரையறையெனக் கொண்டால் அப்போராளிகள் பராமரிக்கப்பட்ட விதம் அப்போல்லாவைவிட ஸ்ரீராமச்சந்திராவை விட மேல்.

உக்கிர போர் நடக்கும் காலத்தில்கூட வாரம் ஒரு

மாலைப்பொழுது இவர்களோடுதான் இருப்பாராம் பிரபாகரன். சாக்லெட் கொண்டு வருவார், அவர்களோடு உணவருந்துவார், களத்தின் கதைகள் பேசிக்கொண்டிருப்பார் என்றார்கள்.

இடுப்புக்கு கீழே செயலிழந்து ஆனால் இரு கைகளும் நன்றாயிருந்த போராளிகளுக்கு கம்ப்யூட்டர் கல்வி கற்றுக்கொடுக்கும் ஏற்பாடுகளை பிரபாகரன் செய்திருந்தார். ஒரு கை இழந்த போராளி ஒருவருக்கு ஜெர்மனியில் எலக்ட்ரானிக் கை விற்கப்படுவதை அறிந்து 46 லட்ச ரூபாய் செலவில் வாங்கிப் பொருத்தியிருக்கிறார்.

உடல் வலி தவிர்த்தலும், உயிரைக் காத்தலும் பொதுவாக சராசரி மனித வாழ்வின் முதன்மையான அக்கறைகள். அதற்காகவே நமது முயற்சிகள், போராட்டங்கள், சமரசங்கள், சரணடைதல்கள், பொய்கள், அடிபணிதல்கள் அனைத்தும் அமைகின்றன. இங்கே ஈழ நிலத்தில் அச்சமில்லா புன்னகையோடு மரணத்தை எதிர்கொண்டு உயிரினை ஈகை செய்ய ஆயிரமாயிரம் இளையர்கள் அணிவகுத்து நிற்பதை எண்ணி காரணங்களும் விடைகளும் தேடிய நாட்கள் உண்டு. தங்களது தமிழ் இனத்தின் நீண்ட துன்ப வரலாற்றை முடிவுக்குக் கொண்டுவரும் தமிழ் ஈழக் கனவு மட்டுமே அத்தியாகத்திற்குக் காரணம் என அதுவரை நான் எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் பிரபாகரன் என்ற தலைவனின் நேசமும் அதற்குக் காரணம் என்பதை காயமுற்று அசைவின்றிக் கிடந்த இப்போராளிகளின் திருக்கோயிலில் நின்று அறிந்தேன், அகம் நிறைந்தேன்.

அப்போது தாரணி என்ற போராளி. “ஃபாதர்... நீங்க சிவசங்கரியின்டெ கடிதம் வானொலியிலெ படிச்சிளிங்களே... சிவசங்கரியின்டெ பருத்தித்துறைதான் என்டெ ஊரும். பள்ளிக்கூடத்திலேர்ந்து நேரா இயக்கத்துக்கு ஓடி வந்திட்டேன். மூண்டு மாசத்துக்குப் பிறகுதான் கேட்டு கேட்டு அம்மா வந்து அழுதது. எனக்கும் அண்டு ரா முழுக்க அழுகையாத்தான் இருந்தது. என்னெண்டு செய்ய ஃபாதர்... சிங்கள ஆமிக்காரன் பள்ளிக்குப்போற எங்கட பிள்ளையள தினமும் சோதனையிடுற காலம் முடியணும். எங்கட தலைவர் காலத்திலேயே முடியணும்”.

அரை நாள் அப் பரிசுத்த தேவதைகளின் கதைகள் கேட்டேன். ஒவ்வொருவரோடும் தனித்தனியாகப் புகைப்படம்

எடுக்க வற்புறுத்தினார்கள். ஒரு வாரத்திற்குள் புகைப்பட பிரதிகள் அனுப்ப வேண்டுமென்றும் உத்தரவிட்டார்கள். அவர்களுடனான உரையாடலில் அறிந்து உறைந்து போன முக்கியமான உண்மையொன்று என்னவென்றால் அங்கிருந்தவர்களில் முக்கால்வாசிப் பேர் படுகாயமுற்றது. சிங்கள ராணுவத்துடனான சண்டைக்களத்தில் அல்ல, சமருக்குத் தங்களையே ஆயத்தம் செய்த பயிற்சி முகாமில் என்ற விபரம். நிஜமாகவே ஆடிப்போனேன். பயிற்சி முகாம் பார்க்க ஆசைப்பட்டேன். அனுமதி கடினம். சாத்தியமில்லை என்றார்கள். அப்போதைய அரசியற்பிரிவு பொறுப்பாளர் தமிழ்ச்செல்வன் அவர்களின் கால் பிடிக்காத குறையாய் கெஞ்சினேன். ஒருவாரகால போராட்டத்திற்குப்பின் பயிற்சிப் பிரிவிற்குப் பொறுப்பான... இரு வாரங்களுக்கு முன் தலைவரைப் பாதுகாத்து வீரமரணமடைந்த கடாஃபி அவர்களோடு தொடர்பு ஏற்படுத்தித் தந்தார். மெய்சிலிர்க்கும் பயிற்சி முகாம் அனுபவத்தை பின்னர் உங்களோடு பகிர்ந்துகொள்கிறேன். பிரபாகரன் அவர்களுடன் நேர்காணல் எளிதாய் நடந்துவிட பயிற்சி முகாம் பார்க்க ஒருவார போராட்டமென்றால் அதன் முக்கியத்துவத்தை நீங்கள் கற்பனை செய்துகொள்ளுங்கள், காத்திருங்கள்.

விடைபெறுமுன் அத்தனை பிள்ளைகளும் சேர்ந்து என்னைக் கேட்டது... "ஏன் ஃபாதர் இந்தியா எங்கட போராட்டத்தை அழிக்க நினைக்குது? எங்கட சனத்தையும் இந்தியாவையும் விட்டா உலகத்துல எங்களுக்கு வேற யார் ஃபாதர் இருக்கிறாங்கள்? இந்தியா மனசு வெச்சா எங்களுக்கு கெதியிலெ தமிழ் ஈழம் கிடைக்கும்." இன்றும் அவ்வப்போது என்னைப் பிராண்டும் அப்பிள்ளைகளின் கேள்வி : "எங்கட சனத்தையும் இந்தியாவையும் விட்டா உலகத்துல எங்களுக்கு வேற யார் இருக்கிறார்கள்?"

விடுதலைப்புலிகளின் நுண்கலைப் பிரிவிற்குப் பொறுப்பாளராயிருந்த சேரலாதன்தான் என்னை தன் வாகனத்தில் கூட்டிச் சென்றிருந்தார். "மீண்டும் உங்களை சந்திக்க வருவேன்" என்று கூறி வணங்கிப் புறப்பட்டேன். அடர்ந்து கனத்த கனவெளிபோல் மனது நிறைந்திருந்தது. எவருக்கும் தெரியாமல் பூத்துச் சிரிக்கும் காட்டுப்பூக்கள் பல்லாயிரமாய் என்னுள் கண்சிமிட்டி மலர்ந்திருந்தன. என் லூர்து மாதா

திருத்தலம்போல் இங்கும் நான் கழுவப்பட்டிருந்தேன். சமீபத்தில் கிளிநொச்சி நகர் சிங்கள ராணுவத்திடம் விழுந்தபோது என் நினைவுக்கு வந்து என்னை தவிக்க விட்டது காயமுற்ற இத்தேவதைகள்தான். “கடவுளே, மாதாவே இப்பிள்ளைகளை காத்தருள்வீர்” என்று அதிகாலை வரை ஓரிரவு மன்றாடினேன். நக்கீரன் வாசகர்களே, காட்டுக்குள் இப்பிள்ளைகள் எத்திங்கும் நேராமல் நல்ல செய்திகள் பிறக்கும் பிறிதொரு நாளுக்காய் உயிர்வாழ வேண்டுமென நீங்களும் உங்கள் விருப்ப தெய்வங்களை மன்றாடுங்கள்.

இன்று உணர்வாளர்கள் அனைவரது மனதிலும் எழுகின்ற கேள்வி, “பிரபாகரன் எங்கிருக்கிறார்?” இதனை நான் எழுதுகையில் சிங்கள ராணுவம் முல்லைத்தீவில் தமிழ் மக்கள் மீது இறுதி யுத்தம் தொடங்கிவிட்டது. ஞாயிறு இரவு தொடங்கி திங்கள் நண்பகலுக்குள் 1100 தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டு 1700-க்கும் மேல் படுகாயமடைந்துள்ளனர். பிரபாகரன் சரணடைய 24 மணிநேரம் சிங்களம் கெடு விதித்துள்ளது. களநிலையை உள்ளூணர்வோடு யூகிக்க மட்டுமே முடிகிறது. பிரபாகரன் முல்லைத்தீவில் இல்லை என்பதே என் கணிப்பு. படையணிகளும் எதிர்காலப் போராட்டத்திற்காய் பல திசைகளிலும் பிரிந்து

அரக்கர்களின் கோரத் தாண்டவத்தால்...

சென்றுள்ளார்கள். "எனது சாம்பல்கூட எதிரிகள் கையில் கிடைக்கக்கூடாது" என தன்னுடன் நிற்கும் தோழர்களுக்குக் கட்டளையிட்டுள்ளார் பிரபாகரன். எனது நேர்காணலின் போது மரணத்திற்கு வெகு அருகில் தான் சென்று வந்த அனுபவங்களை பகிர்ந்துகொண்டார். இயற்கை உங்களை ஏதோ ஒன்றிற்காய் காத்து வருகிறதெனக் கருதலாமா?" என்று கேட்டேன். "நான் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் இன்னும் இருப்பதாக இயற்கை நினைக்கிறதுபோலும்" என சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார். மனித தர்மங்கள் முழுவதுமாய் தோற்கிறபோது இயற்கை இறங்கி வரும். காடுகளுக்குள் துன்புறும் அப்பாவி மக்களைப்போல் வேட மிட்டு சிங்கள சிறப்பு அதிரடிப்படை பிரிவுகள் பிரபாகரன் வருகைக்காக காத்திருப்பதாய் செய்திகள் வருகின்றன. ஈழத்து எல்லைகளின் காவலன் நல்லூர் முருகன் துணையிருப்பான்!

நான் தத்துவ இயல், இறையியல் இவற்றோடு அரசியல் விஞ்ஞானமும் கற்றவன். அப்புலத்திலேயே ஆய்வும் செய்வதால் அரசியல் விஞ்ஞான மாணவன் என அறிமுகம் செய்யும் சிறிய தகுதி எனக்குண்டு. அரசியல் விஞ்ஞான மாணவனாய் நவீன தமிழக அரசியல் வரலாற்றில் சிந்தித்து சிந்தித்து சிலிர்த்து நிற்கும் காலகட்டங்கள்

மூன்று உண்டு. முதலில் தந்தை பெரியார். கடவுளைத் தேடிச்
களைத்தபின் சமூகநீதிப் போராளியாய், தலைவனாய் களம்
நின்ற காலகட்டம். இரண்டாவது, அன்பினால் உந்தப்பட்ட
அவசரக்காரராய் தமிழ்நாடெங்கும் நீர்நிலைகளும், வாய்க்
கால்களும், அறிவோடு அன்னமும் இட்ட கல்விக் கூடங்களும்
கட்டிய பெருந்தலைவர் காமராஜர் அவர்களின் காலகட்டம்.
மூன்றாவது புரட்சித் தலைவர் முதல்வராகவும் டாக்டர்
கலைஞர் எதிர்க்கட்சித் தலைவராகவும் இருக்க, தமிழகத்தில்
அனல் பறக்கும் அரசியல் நடந்த சுமார் 13 ஆண்டு காலகட்டம்.
இரண்டு வியத்தகு ஆளுமைகள் அரசியல் நடத்திய விறுவிறுப்
பான, வண்ணமயமான, செறிவான, கலகலப்பான காலகட்டம்.
உள்ளுக்குள் பரஸ்பர மதிப்போடு உக்கிர அரசியல் நடந்த
காலம். உலக ஜனநாயக அரசியலின் வரலாற்றில் இத்துணை
உயிர்த் துடிப்போடு எதிர்க்கட்சி அரசியல் வேறெங்கும்
நடந்திருக்காது. அத்தனை பெருமையும் கலைஞருக்கே.

'உடன்பிறப்பே...' என்ற ஒரு சொல்லில் கோடி இளைஞர்
களை கண்ணுக்குப் புலப்படா உறவு இழையில் கலைஞர்
கட்டிப் போட்ட அந்தக் காலம் திராவிட முன்னேற்றக்
கழகத்தின் திரு வசந்த காலம். நடைபெறும் பாராளுமன்ற
தேர்தல் ஆய்வு முடித்து வந்திருக்கிறேன். 'லட்சமாய்
தரவில்லையென்றால் தேர்தல் வேலையை வேட்பாளர்களே
பார்த்துக் கொள்ளட்டும்' என்று ஒன்றியச் செயலாளர்கள்
வெளிப்படையாகவே பேசுவதை பதிவு செய்துள்ளோம். காலம்
வேகமாகவே மாறிவிட்டிருக்கிறது.

அரசியல்-சமூக இயக்கங்களைப் பொறுத்தவரை பணம்
தேவை, நல்லது. இலட்சியங்களுக்கும், கொள்கைகளுக்கும்
வழித்துணையாய், பக்கபலமாய் இருக்கின்றவரை பணம்
உண்மையில் மிக நல்லது. ஆனால் பணத்தை மட்டுமே
நம்பினால், ஒருவேளை வெற்றிகளை ஈட்டலாம். ஆனால்
இலட்சியங்களை வெல்ல முடியாதென்பதை காலம் ஒருநாள்
கற்றுத் தரும்.

கிளிநொச்சியிலிருந்து திசை மாறி தேர்தல் களத்திற்கு
வந்துவிட்டோம். மீண்டும் காயமுற்ற கண்மணிகளின்
திருத்தலத்திற்கே செல்வோம்.

-நக்கீரன் 25-04-09

துப்பிப்பதா? சரணடைவதா?

இறுதிவரை யுத்தமா?

துளபதிகளிடம் பிரபாகரன் வீரஉரை!

கூடந்தவாரம் களமுனையில் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் அவர்கள் தன் தளபதிகளை அழைத்து பின்வருமாறு கூறியதாய் தெரிய வருகிறது. “ஆயுதங்களை ஒப்படைக்க ஒப்புக்கொண்டால் சண்டை நிறுத்தம் ஏற்படுத்தலாம் என முக்கியமான நாடுகள் கூறுகின்றன. ஆயுதங்களை ஒப்படைப்பதும் சரணடைவதும் தமிழீழக் கனவுக்காக நமக்கு முன் தம்முயிரை ஈகம் செய்த எல்லா போராளிகளுக்கும் நாம் செய்கிற துரோகம் ஆகும். ஓர் இயக்கமாக நாம் நமக்கென சில நியதிகளையும், ஒழுங்குமுறைகளையும், கட்டுப்பாடுகளையும் விதித்துக் கொண்டு அவற்றின்படியே நம்மை நடத்தி வந்தோம். அவ்வாறே இப்போதும் நடப்போம்.

நம்மை நம்பி, நமது வெற்றி தோல்விகள் யாவற்றிலும் நம்மோடு நடந்து வந்த இம்மக்களை எதிரியிடம் ஒப்படைக்க வேண்டிய நிலை வந்துவிட்டதே என்ற கவலை மட்டும்தான் எனக்கு. நிறையவே நமது மக்கள் துன்பப்பட்டுவிட்டார்கள். போராளிகள் என்ற வகையில் நாம் கௌரவமாக சண்டையிட்டு மடிவோம். இன்றைய வாழ்க்கை நமக்குரியதாய் இல்லாதுபோயினும் வரலாறு நம்முடையதாகவே இருக்கும். எத்தகைய உறுதியோடும், வீரத்தோடும், நேர்மையோடும் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம் இறுதிவரை போராடியது என்ற உண்மை இன்னும் பல்லாண்டுகளுக்கு நம் மக்களுக்கான

போராட்டத்தை முன் நகர்த்திச் செல்லும்"... -இவ்வாறு பிரபாகரன் பேசியுள்ளார். மிகவும் நம்பகமான வழியில் இத்தகவல் பெறப்பட்டது.

நெஞ்செரிந்து, நம்பிக்கைகள் தகர்ந்துபோய் வெப்பியாரத்திலும் ஆற்றாமையிலும் சொல்கிறேன் -எந்த அரசியல் கட்சியும் ஈழத்தமிழர் அழியவேண்டுமென நினைக்கவில்லைதான். ஆனால் கண்ணெதிரே நடக்கும் இன அழித்தலை தடுத்து நிறுத்துவது முக்கியமா- தேர்தல் மற்றும் அதிகார அரசியல் முக்கியமா? என்ற நிலை வந்தபோது தேர்தல் அதிகார அரசியலையே அத்தனை கட்சிகளும் தேர்வு செய்தன. அதனை விவாதித்து ஏற்கனவே இருக்கிற முரண்பாடுகளை மேலும் கூர்மையூட்ட நான் விரும்பவில்லை. ஆனால் வாழ்வில் நான் மறக்க விரும்பும் அனுபவங்களில் ஒன்று விடுதலைப்புலிகளுக்கும் இலங்கை ராணுவத்திற்கு மிடையே சண்டை நிறுத்தம் ஏற்படுத்த கடந்த மாதம் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒரு முயற்சியை. நானும்

அம்முயற்சியின் ஓர் சிறு அங்கமாக இருந்தேன், இரவெல்லாம் விழித்திருந்து கடமையாற்றினோம்

என்பதால் எழுதுகிறேன்.

தமிழருக்கு கயமை செய்துவிட்டதாக பழி சுமத்தப்படும் காங்கிரஸ் கட்சியின் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த சில முக்கிய மானவர்கள்தான் அந்த முயற்சியை முன்னெடுத்தார்கள். பெரும் மனித அழிவு நேருமுன் எப்படியாவது சண்டை நிறுத்தம் ஏற்படுத்திவிடவேண்டும் என்ற அவர்களின் பதற்றத்தையும் படபடப்பையும் அருகிலிருந்து பார்த்ததால் இதனைக் கூறுகிறேன். அதேவேளை மேடைகளில் ஈழத்தமிழருக்காய் கண்ணீர் வடித்துவிட்டு திரைமறைவில் இந்த அமைதி முயற்சி வெற்றிபெறக்கூடாது என்ற நோக்குடன் புலிகளுக்கு ஆலோசனை வழங்கிய தலைவர்களையும் நான் அறிவேன். 'புலிகள் எக்கேடு கெட்டால் நமக்கென்ன' என்று அவர்கள் தனியே பேசியதையும், பேரழிவு நிகழ்ந்தால் அரசியல் லாபம் ஜோராயிருக்கும் என அவர்கள் கருதியதையும் நான் அறிவேன். ஒருநாள் காலம் வரும். மறக்க விரும்பும் அனுபவங்களாய் அவற்றை பதிவு செய்வேன்.

நல்லவர்களும், நயவஞ்சகர்களும் ஒருசேர எல்லா கட்சிகளிலுமே இருக்கிறார்கள். சாமான்யனாகவும், ஏழையாகவும் இருக்கிற அக்கட்சிகளின் தொண்டர்களும் நல்லவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். தலைவர்கள்தான் நமக்குத் துரோகம் செய்தனர்.

போர் நிறுத்தம் கேட்டு உயிர் போகும்வரை உண்ணா நோன்பு அறப் போர் நடத்தும் பேராசிரியர் சரசுவதி தலைமையிலான பெண்களை கடந்த சனிக்கிழமை ஓரமாய் நின்று பார்த்தேன். நேரில் பேசும் யோக்கியதை எனக்கு இல்லையென்றே நான்

பிரபாகரனுடன் நடேசன்

கருதினேன். என்னே உணர்வு! என்னே நேர்மை! என்னே துணிவு! தமிழினத்தின் பொதுத் தாய்மை அடையாளமாகி நிற்கும் இப்பெண்கள் அறப்போர் நடத்த காணி நில அளவு இடம் கேட்டு மூன்று நாட்கள் பலருடனும் போராடித் தோற்றுப் போன அனுபவம் தந்தை பெரியாரின் தமிழகம் இன்றிருக்கும் நிலையை வலியோடு உணர்த்தியது. இப்பெண்களின் மகத்தான அறப்போரினை அத்தனை முன்னணி ஊடகங்களும் இருட்டடிப்பு செய்கின்றன. தந்தை பெரியாரின் உண்மையான பக்தர்களுக்கு ஒன்று சொல்ல வேண்டும் போல் இருக்கிறது. பார்ப்பனீய எதிர்ப்பினை நீங்கள் மறுபரிசீலனை செய்யலாம். 'பார்ப்பனீய எதிர்ப்பு' அரசியலுடாக புதுரக பார்ப்பனர்களாகவும் பெரும் பணக்காரர்களாகவும் மாறிவிட்டவர்கள் தான் இன்று தமிழர்களுக்கு மோசமான எதிரிகள் என எண்ணுகிறேன்.

வியாழனன்று திரைப்படத் துறையிலுள்ள ஈழ ஆதரவாளர்கள் முழுநாள் ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தினர். இயக்குநர் பாரதிராஜா அவர்களின் முயற்சி இது. உடல்நலக் குறைவிலும் இதற்காக ஓடியாடி உழைத்துக் கொண்டிருந்த இயக்குநர் மணிவண்ணன் அவர்களையும், எவ்வித எதிர்பார்ப்புகளுமின்றி எதாவது நடந்து சண்டை நிறுத்தம் வராதா என்ற

அங்கலாய்ப்போடு ஆலாய் பறந்து திரிந்து பணியாற்றிய உதவி இயக்குநர்கள் பலரையும் பார்க்க முடிந்தது. ஏழை மானுடத்தின் பழுதுபடா சாட்சிகள் இவர்கள். இவர்களைப் போன்ற பல்லாயிரம் இளைஞர்களை காலம் தமிழருக்காய் விட்டு வைத்திருக்கிறது, நானைய நம்பிக்கைகளாக.

‘ஆஃப் தி ரெகார்ட்’ பேசுவதை வெளிப்படுத்துதல் இதழியல் அறம் மீறும் செயல். ஆயினும் மனசாட்சியை பலநூறு முறை கேட்டு விட்டேன். பிரபாகரன் அவர்கள் மதிய உணவு இடைவேளையில் உரையாடிய சிலவற்றை இங்கு பகிர்தல் காலத்தின் கட்டளை எனக் கருதுகிறேன்.

விருந்தோம்பலில் வல்வெட்டித்துறை நன்மக்களை விஞ்சிட எவரும் இருக்க முடியாதனவே நினைக்கிறேன். பிரபாகரன் அவர்களின் பிரதான மனித பலவீனம் ‘சுவையான உணவு’ என்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். சமாதான காலத்தில் அவரை சந்திக்கச் சென்ற எல்லோருக்குமே அவர் விருந்து படைத்து சந்தோஷப்பட்டிருக்கிறார். அவரே ஓர் தேர்ந்த சமையற்காரர் என்பதை வெட்கத்துடன் ஒப்புக் கொண்டார். நேர்காணச் சென்ற எனக்கும் விருந்து தந்தார். முல்லைத்தீவு கடலில் ஏதோ ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் மட்டுமே கிடைக்கும் ‘சிங்கவால்’ இறால்களை எனக்காக அவர் ஏற்பாடு செய்ததாய் பின்னர் தமிழ்ச்செல்வன் என்னிடம் சொன்னார். ‘எங்கட சனத்துக்காய் ‘உறவுப்பாலம்’ நிகழ்ச்சி செய்த ஜெகத் கஸ்பார்

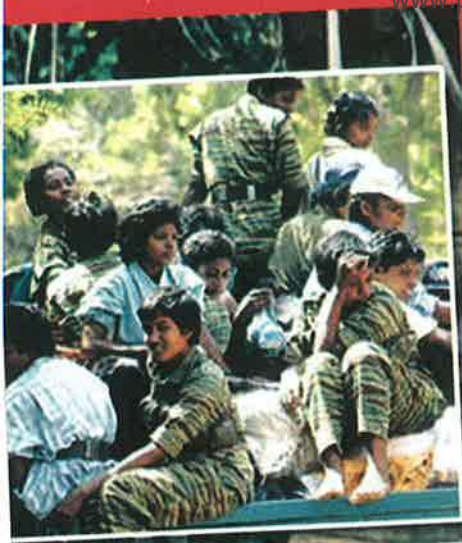

சீறிப் பாயத் தயாராகும் பெண்புலிகள்

ஃபாதருக்கு எனது சிறிய நன்றி வெளிப்பாடு' எனவும் கூறியிருக்கிறார். வேரித்தாஸ் வானொலியில் நான் நடத்திய 'உறவுப்பாலம்' நிகழ்ச்சிதான் தமிழீழ மக்களுக்கு என்னை அறிமுகப்படுத்தியது. இன்றுவரையான என் வாழ்வின் மிகுந்த அர்த்தமுள்ள செயலாய் நான் கருதுவதும் இந்த 'உறவுப்பாலம்' நிகழ்ச்சியைதான். அதுபற்றி விரிவாக பிறிதொரு தருணத்தில் பேசுவேன்.

மதிய உணவு இடைவேளையில் மனம் விட்டுப் பேசினார்
92..... வீரம் விளைந்த ஈழம்

பிரபாகரன். கிளிநொச்சியிலிருந்து முல்லைத்தீவு செல்லும் சாலையில் சுமார் 400 மீட்டர் தூரத்தில் இருந்தது அவரது சந்திப்புகளுக்கான அலுவலகம். வேப்ப மரங்கள் நிழல்தந்தன. தென்றல் வியர்வை துடைத்தது. பாதுகாப்பு கெடுபிடிகள் எதுவுமே இருக்கவில்லை. அருகில் நின்ற அரசியற்பிரிவு பொறுப்பாளர் தமிழ்ச்செல்வனிடம் 'உங்கள் தலைவருக்கு நிறைய எதிரிகள் உண்டு. ஆனால், பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் பலவீனமாக இருப்பதுபோல் தெரிகிறதே' என்று மெதுவாகச் சொன்னேன். 'மக்கள்தான் எங்கட தலைவருக்கு பாதுகாப்பு. சந்தேகத்திற்கிடமாக யார் தென்பட்டாலும் அடுத்த நொடியே மக்கள் எங்களை எச்சரிப்பார்கள்' என்று கூறியவர், வேப்பமரக் கிளைகளின் இடைவெளியூடே தூரத்தில் தெரிந்த பனைமரங்

களைக் காட்டி 'எங்கட நிலத்திலே பனைமரங்களும் பகைவர்களை கண்காணிக்கும்' என்றார்.

வேப்ப மர நிழலில் அமர்ந்து உரையாடல் தொடங்க, என்னுடன் வந்திருந்த ஒளிப்பதிவாளர் கேமராவை எடுத்தார். அப்போது பிரபாகரன் துறு துறு மாணவன்போல் இருகைகளையும் தலைக்கு மேல் உயர்த்தி கும்பிட்டு, 'அந்த கேமராவெ பூட்டி பெட்டியிலே வையுங்கோ... அப்போதான் கன விஷயங்கள் கதைக்க ஏலும்?' என்றார். அந்த ஒரு கணத்தில் அவரிடம் வெளிப்பட்ட கள்ளமில்லா வெள்ளை உள்ளம், குறும்புப் பார்வை, சிறுபிள்ளை மனது... நினைத்துப் பார்க்க

மனம் கனக்கிறது.

“பாருங்கோ ஃபாதர்... கிட்டு என்ட சக போராளி மட்டுமல்ல, உயிர்த் தோழன். இயக்கத்திலெ எனக்கு என்ன இடமோ அதுபோல இடம் கிட்டுவுக்கும் உண்டு. கிட்டுவின்தெ சாவுக்கு இந்தியா காரணமெண்டு எங்களுக்குத் தெரியும். நாங்கள் பழி வாங்கினாா?

“இந்தியப் பெருங்கடலிலெ, திருகோணமலையிலெ எந்தெந்த நாடுகளுக்கு அபிலாஷைகள். இருக்கென்பது எங்களுக்குத் தெரியும். அவையளில் சிலர் இந்தியாவுக்கு எதிரான சக்திகளென்பதும் எங்களுக்குத் தெரியும். நாங்கள் நினைச்சிருந்தா இந்த சக்திகளோட ரகசிய பேரங்கள் செய்து கொண்டு எங்கட போராட்டத்தையும் சுளுவா வெண்டிருக்கலாம். நாங்கள் ஒருநாள்தானும் அப்பிடி செய்ய நினைக்கேலெ. அப்பிடி செய்யவும் மாட்டம்”.

“இந்தியாவுக்குள்ளேயும் வெளியேயும் எத்தனையோ ஆயுதம் தாங்கிய குழுக்களும் சக்திகளும் இந்தியாவுக்கெதிரா இயங்கிக் கொண்டிருக்கிற விஷயம் எல்லாருக்கும் தெரியும். ஒருத்தரோடதானும் நாங்கள் இன்றுவரைக்கும் தொடர்பு எடுத்ததுமில்லெ, எடுக்கப் போறதுமில்லெ”.

“என்டைக்கானாலும் தமிழீழ மக்கள்தான் இந்தியாவுக்கு விசுவாசமா இருப்பினும். வரலாற்று ரீதியா சிங்களம் இந்தியாவுக்கு நம்பிக்கையா இருந்ததுமில்லெ, இருக்கப் போறதுமில்லெ”.

பிரபாகரனின் இந்த வரிகள் தீர்க்கத் தரிசனமானவை. சிங்களப் பேரினவாதம் தமிழ்மக்கள் மீது வெறியோடு வெற்றிவாகை சூடத் துணைநின்ற இந்தியா ஒருநாள் நிச்சயம் வெகுவாக வருத்தப்படும்.

தன் தாயைப் பற்றி, போராளியாக தன் உணர்வுகள் பற்றி, தான் பயங்கரவாதியா என்பது பற்றியெல்லாம் அவர் கூறியவை...

-நக்கீரன் 29-04-09

அம்மா... அம்மா...!

ஈழக் கொடுமை!

என் .டி.டி.வி. (NTTV) ஆங்கில தொலைக் காட்சியில் 'பெரிய சண்டை' (Big Fight) என்ற ஒரு மணி நேர நிகழ்ச்சி பிரபலமானது. கடந்த சனி இரவு 8 மணி முதல் 9 மணி வரை நடைபெற்ற 'பெரிய சண்டை' ஈழத்தமிழர் பிரச்சனையை மையமாகக் கொண்டிருந்தது. ஜெயந்தி நடராஜன், மைத்ரேயன், எல்.கணேசன், இந்து ஆங்கில நாளிதழ் ஆசிரியர் என்.ராம், சுப்ரமணியசாமி, சோ ராமசாமி, மருத்துவர் எழிலன், செய்தியாளர் முராரி, இவர்களோடு நான். இலங்கையில் இனப்படுகொலை என்பது இல்லவே இல்லை என வாதிட்டவர்கள் மெத்தப் படித்த நான்கு பேர். விடுதலைப்புலிகளை ஆதரிக்க வேண்டும் என்று இவர்களை யாரும் கோரவில்லை. அதற்கான அவசியமும் இல்லை. விடுதலைப்புலிகளை விரும்புவதும் வெறுப்பதும் அவரவர் தனிப்பட்ட கருத்துச் சதந்திரம். ஆனால் ஐ.நா.பாதுகாப்பு அவையே கடந்த மூன்று மாதத்தில் 6432 படுகொலைகள் 8942 படுகாயங்கள் என பட்டியலிட்டு அறிக்கை சமர்ப்பித்ததைக்கூட இப்பெரிய மனிதர்கள் மறுக்கவும் மறைக்கவும் முயன்றனர்.

நாட்டின் முதல்நிலை பத்திரிகையாளர்கள் என உலா வரும் இப்பெரிய மனிதர்களின் இரக்கமின்மையும், உள்ளூறிக் கிடக்கும் ஈழத்தமிழ் மக்கள் மட்டிலான வெறுப்பும், உண்மை பற்றின அக்கறையின்மையும் அதிர்ச்சியூட்டுவதாய் இருந்தது. லட்சம் தமிழர் செத்தாலும் பரவாயில்லை, விடுதலைப்புலிகள் என்ற அமைப்பு இருக்கக் கூடாதென்ற வெறியை இவர்கள் அனைவரிடத்துமே பார்க்கக் கூடியதாயிருந்தது. ஆனால்

யூ.எஸ்.ஐ. ஜெகத் கல்பர்.....95

நாட்டின் ஆங்கில தொலைக்காட்சிகள் அனைத்திலுமே இவர்கள் 'அறிவு ஜீவிகளாகவும், அரசியல் அறிஞர்களாகவும் வலம் வருவார்கள்.

நிகழ்ச்சி இடைவேளையில் சுப்ரமணியசாமி ஏதோ முணு முணுப் பதுபோல் தெரிந்தது. அவர் பக்கமாய் திரும்பினேன். "நீ இந்த நாட்டுக் காரன் அல்ல, அந்நியன்" என்று என்னைப் பார்த்து நாம ஜெபம் போல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். நான் ஒரு கிறித்தவன் என்பதால் சொன்னாரா இல்லை ஈழத் தமிழ் ஆதரவாளன் என்பதால் சொன்னாரா என்று தெரியவில்லை. அதனை தெரிந்துகொள்ளும் அக்கறையும் எனக்கு இருக்கவில்லை. ஆனால்

குண்டுமழை கொடூரம்

சும்மா இருக்கவும் முடியவில்லை. சின்னதாய் ஒரு திருப்பித் தாக்குதல் செய்தேன். "மிஸ்டர் சுப்ரமணியசாமி, நீதிபதி ஜெயின் விசாரணை அறிக்கை ராஜீவ்காந்தி படுகொலை சதியில் உமக்கும் பங்கு இருக்கக்கூடும் என சந்தேகம் எழுப்பியுள்ளது. நீர் இருக்க வேண்டிய இடம் சிறைச்சாலை. ஆனால் மக்கள் வரிப்பணத்தில் அதி உயர் பாதுகாப்பு மோஸ்தருடன் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறீர். காலத்தின் கோலம்" என்றேன். அவரது முகம் சிவந்தது. "நிகழ்ச்சிக்காக வந்திருக்கிறேன், என்னை தனியாக இருக்க விடு" என்று ஆங்கிலத்தில் சீறினார். "அப்படியானால் நீரும் பொத்திக்கொண்டு சும்மா இரும்" என்றேன். அதன்பிறகு என் பக்கமே அவர் திரும்பவில்லை. திருப்பிக் கொடுத்தால் இவரைப் போன்ற திருவாளர்கள் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் இருப்பார்கள்போல் தெரிகிறது.

அதென்ன ராசியோ தெரியவில்லை. கடந்த செவ்வாய்க் கிழமை 'டைம்ஸ் நவ்' (Times Now) ஆங்கில தொலைக் காட்சியின் புகழ்பெற்ற ஒலிபரப்பாளர் அர்னாப் கோஸ்வாமி நிகழ்ச்சியில் மீண்டும் எனக்கெதிரே அமர்ந்திருந்தார் சுப்ரமணியசாமி. அமைதியாகத்தான் விவாதம் நடந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் இலங்கையில் இன்று நடப்பது தமிழ் இன அழித்தல் என்றும், ராஜபக்சே சகோதரர்கள் ஒரு கொலைகாரக் கும்பல் என்றும் நான் குறிப்பிட்டதுமே

ஜெகத் கஸ்பர்.....97

சுப்ரமணியசாமிக்கு ஆக்ரோஷம் பீறிட்டுக் கிளம்பியது 'விடுதலைப் புலிகளின் பிரச்சாரகன்' என்று எனக்கு பட்டம் தந்தார். நானும் விடவில்லை. "பாதாள விளிம்பில் படர்கொடி இழை பிடித்து நின்று, உலகில் இதயமுள்ள யாரேனும் வந்து கை தர மாட்டார்களா என கும்பிக் குரலெழுப்பும் என் இன மக்களுக்காகப் பேசுவது பிரச்சாரம் என்றால் அதனை அர்த்தமுள்ள செயற்பாடாகவே கருதுகிறேன். ஆனால் ராஜபக்சே கொலைகாரர்களிடம் கூலி வாங்கிக் கொண்டு இங்கு எடுபிடி குரல் கொடுக்கும் உம்மைப் போன்ற சேவகன் அல்ல நான்" என்று காட்டமாகவே பதில் சொன்னேன்.

நிகழ்ச்சியைப் பார்த்த என் உற்ற நண்பர்கள் பலரும் கவலையுற்றனர். 'உங்களுக்கென்று ஒரு 'இமேஜ்'

இருக்கிறது. 'இப்படி கடுமையாக நடந்து

கொண்டு ஏன் கெட்ட பெயர் பெறு

கிறீர்கள்?' என்றனர் சிலர். விடுதலைப்புலி

களின் ஆதரவாளர் என்பதுபோல் உங்க

ளை சித்தரிக்கப் பார்க்கிறார்கள். உங்கள்

நல்ல பல திட்டங்களுக்கு நிதியுதவி

செய்யும் நிறுவனங்கள் இனி யோசிப்

பார்கள் என வேறு சிலர் எச்சரித்தனர்.

நண்பர்களுக்கு நான் சொன்ன பதில்: "நான்

மதவெறி கொண்டவனல்ல. எல்லா

மதங்களையும் நேசித்து ஒவ்வொரு

மறையிலிருந்தும் கற்றுக் கொள்ள

முயல்கிறவன். ஆனால் நான் ஆதர்சிக்கும்

இயேசுநாதரிடமிருந்து நான் முக்கியமாகக்

கற்றுக்கொண்டது ஒன்றுதான். அது

உண்மைக்கு சமரசமின்றி சாட்சியம்

சொல்வது. என் இன மக்கள் மீது

நடந்தேறி வரும் கொடுமைகளுக்கு

நான் சாட்சியாக இல்லையென்

றால் நான் இயேசுநாதரை இன்று

சிலுவையிலிறைகிறேன்''

என்றேன்.

பொதுவாழ்வில் இருப்ப

தால் கோபங்களை அதிகம்

"என்ன பாவம் செய்தது இந்த பிஞ்சு?"

வெளிப்படுத்துவதில்லைதான். ஆனால் சுப்பிரமணியசாமி வகையறாக்களை இப்போதெல்லாம் கண்டாலே அருவருப்பாக இருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் கடந்த வாரம் இண்டர்நெட் 'யூ டியூப்'ல் (You Tube) நான் பார்த்த சில காட்சிகளிலும் கொழும்பில் வாழும் தமிழ் நண்பர்கள் சிலரிடமிருந்து கேட்டறிந்தவைகளும்.

'யூ டியூப்' என்பது காட்சி ஊடகத்தை ஜனநாயகப்படுத்தும் அற்புதமான களம். உங்கள் பிறந்தநாள், திருமண பதிவுகள், உல்லாசப் பயண அனுபவங்கள், உரைகள் எதுவானாலும் உலகினர் பார்க்க நீங்கள் இங்கு உலவ விடலாம். இந்த 'யூ டியூப்' இல்லையென்றால் ராஜபக்சே கொலைகாரர்கள், தமிழருக்குச் செய்த கொடுமைகள் பல உலகிற்குத் தெரியாமலே போயிருக்கும்.

கல் நெஞ்சம் கொண்டோரைக்கூட கண்ணீர் விட்டுக் கதற வைக்கும் காட்சி ஒன்று இதோ. முல்லைத்தீவு, புதுக்குடியிருப்பு பகுதி. தற்காலிக குடிசையொன்றில் தகப்பனை இழந்த குடும்பம். தாய், பத்து வயது மதிக்கத்தக்க மகன், அவனுக்கொரு தங்கை. சிங்கள வான்படையின் கிஃபிர் விமானம் வட்டமிட்டுப் பறந்து குண்டு வீச நிலையெடுக்கிறது. 'பங்கருக்கு ஓடுங்கோ... பங்கருக்கு ஓடுங்கோ...' என்று தாய் பிள்ளைகளை இழுத்துக்கொண்டு ஓடுகிறாள். பிள்ளைகள் இருவரையும் பங்கருக்குள் தள்ளி விட்டுத் தான் நுழைவதற்குள் குண்டு விழுகிறது. தாயாக ஓடியவள் ஒரு நொடியில் சதைத்துண்டுகளாகச் சிதறுகிறாள். குண்டு கிளர்த்திய மண்புகையினூடே 'அம்மா.. அம்மா..' என கதறிக்கொண்டே அந்த பத்துவயது பிள்ளை தன் தாயை தேடுகிறான். மிஞ்சி அவனுக்குக் கிடைத்தது அம்மா கட்டியிருந்த சேலையின் ஒரு துண்டு மட்டும் தான். அதனை எடுத்து தன் மார்போடு அணைத்துக்கொண்டு மீண்டும் 'அம்மா... அம்மா...' என்று அந்தரித்து விம்முகிறான். திரும்பவும் கிஃபிர் விமானம் வட்டமிட்டு வருகிறது. அந்தப்பிள்ளை இப்போது பங்கருக்குள் ஓடவில்லை. சுற்று முற்றும் பார்க்கிறான். கையறு நிலையின் கடைசி புள்ளியில் வருகிற ஆவேசம் அவன் கண்களில் தெரிகிறது. அருகில் கிடந்த கல் ஒன்றை எடுத்து 5000 மீட்டர் உயரத்தில் நிலையெடுக்க முயன்ற அந்த விமானத்தை நோக்கி எறிகிறான். சுப்பிரமணியசாமி, சோ ராமசாமி வகையறாக்களுக்கு இத்தகைய அவலங்களின் வலி

கிஃபிருக்கு பவியான கொடூரம்

கள் புரியாது. இவர்களுக்கும் ராஜபக்சே கொலைகாரக் கும்பல்களுக்கும் பெரிய வேறுபாடுகளும் இல்லை. நவீன காலத்து ஹிட்லர்களையும், பாசிஸ்டுகளையும் பார்க்க வேண்டுமென்றால் இவர்களைப் பார்த்தால் போதுமானது.

அனைத்துலக தொண்டு நிறுவனமொன்றில் பணிபுரியும் நண்பர் ஒருவர் வவுனியாவிலிருந்து கடந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை எனக்கு தொலை பேசினார். முல்லைத்தீவிலிருந்து தப்பியோடி சரணடைந்த மக்களில் பல்லாயிரக்கணக்கானோர் வவுனியா நகரில்தான் திறந்தவெளிச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டுள்ளார்கள். கர்ப்பிணிப் பெண்ணுக்கு இங்கு கட்டாயக் கருக்கலைப்பு செய்யப்படுகிறது. இளம்பெண்கள், தாய்மார்களுக்கு கட்டாய குடும்பக் கட்டுப்பாடு செய்யப்படுகிறது. வன்னியில் இனி தமிழ்ப்பிள்ளைகள் பிறக்கக்கூடாதென்று வெளிப்படையாகவே ராணுவம் கொக்கரிக்கிறதாம். இந்த அகதிகளைத் தேடி அறிந்து

உறவினர்கள் யாரேனும் பார்க்க வந்தால் 40 அடி தூரத்தில் நின்றுதான் பார்க்க அனுமதியாம். முட்கம்பிகளுக்குள் விலங்குகள்போல் மனிதர்கள். உணவுப்பண்டங்கள் வாங்கி வந்தால் இங்கிருந்து எறிய, குரங்குகள் பற்றிக்கொள்வதுபோல் பிடித்துக்கொள்ள வேண்டுமாம். என்னே கொடுமை, என்னே கொடுமை!

முல்லைத்தீவு பகுதியில் சரணடைய வரும் மக்களுக்கு நடக்கும் கொடுமைகள் பல. அவற்றையும் வவுனியா நண்பர் சொன்னார். குறிப்பாக ஒரு கொடுமையை நினைத்து நினைத்து கடந்த மூன்று நாட்களாய் சரியாக நித்திரை கொள்ள முடியாமல் தவிக்கிறேன். சரணடைய வரும் தமிழ்ப்பெண்கள் 200 மீட்டருக்கு முன்னால் தங்கள் ஆடைகள் அனைத்தையும் அகற்றிப் போட்டுவிட்டு கைகளை உயர்த்திக்கொண்டு, நிர்வாணமாகவே வரவேண்டுமாம். ஆயுதங்கள் எதையும் அவர்கள் கொண்டுவரவில்லை என உறுதி செய்வதற்காம் இந்த ஏற்பாடு. நிர்வாணமாய் வருவோரில் எந்த பெண்களை, தாய்மார்களை அந்த ராணுவ நாய்களுக்குப் பிடித்திருக்கிறதோ அவர்கள் நேராக அனுராதபுரத்திற்கு, ராணுவத்தினருக்கு நிரந்தர பாலியல் சேவை செய்ய அனுப்பி வைக்கப்படுகிறார்களாம்.

உலக மாந்தர்களே, எமது மக்களின் வேதனை கூக்குரல்கள் இன்னுமா உங்களுக்கு கேட்கவில்லை. சணரடைய வரும் மக்களை ஐக்கிய நாடுகள் நிறுவனமொன்றோ, செஞ்சிலுவை சங்கமோ பதிவு செய்யவேண்டுமென தமிழ் மக்கள் மன்றாடுவதற்கான காரணம் இப்போது நமக்குப் புரியும்.

-நக்கீரன் 02-05-09

கம்யூனிஸ்ட் சீனா செய்த சக்தி!

பலருடைய கனவு பூமியான அமெரிக்காவுக்கு பலமுறை சென்று வந்திருக்கிறேன். முதலாகச் சென்றது 1995-ல். அப்போது 'விசா' வாங்கச் சென்றபோது சந்தித்த பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டு மூதாட்டியின் சுயமரியாதை எகிறலை முன்பொரு இதழில் கூறியிருந்தேன். என் முறை வந்தபோதும் அந்த 'விசா' அதிகாரி எடக்கு மடக்காகத்தான் இருந்தார். "நான் 'விசா' தர மறுத்தால் என்ன செய்வீர்கள்?" என்றார். "உங்கள் நாட்டுக்குப் போக மாட்டேன், அவ்வளவுதான்" என்றேன். விழிப்புருவங்களை உயர்த்தி என்னை கூர்மையாகப் பார்த்தார். "ஆக, அமெரிக்காவுக்கு நீங்கள் போகாவிட்டாலும் ஒன்றுமில்லை... இல்லையா?" என்று தொடர்ந்தவருக்கு நான் சொன்னேன்: "ஐயா... உங்கள் நாட்டுக்குப் போகாவிட்டால் எனக்கொன்றும் இழப்பில்லை. இழப்பு யாருக்கென்றால் என்னை கருத்தரங்கில் உரையாற்ற அழைத்திருக்கும் உங்கள் நாட்டவர் களுக்குத்தான்" என நான் சொல்லி முடிக்கவில்லை... "நீங்கள் போகிறீர்கள்" என்று 'விசா' முத்திரை பதித்தார். நான் 30 நாட்களுக்குத்தான் விசா கேட்டிருந்தேன். அவர் பத்து ஆண்டுகளுக்கு மொத்தமாகக் கொடுத்தார். இதனால் சகலருக்கும் நான் சொல்ல விரும்புவதும் இதுதான்: "சுயமரியாதையை அடகு வைக்க மறுக்கிறவர்களை எதிரிகளும் மதிப்பார்கள்".

அமெரிக்கர்களிடம் பிடித்த பிறிதொரு குணம், சுற்றி வளைத்துப் பேசி நேரத்தை வீணடிக்க மாட்டார்கள். 'எப்படியிருக்கிறீர்கள்... உங்கள் ஊரில்

வெயிலா, மழையா... என்ன தொழில் செய்கிறீர்கள்... என்ன படித்திருக்கிறீர்கள்...' என்றெல்லாம் அளவளாவியபின் விஷயத்திற்கு வரும் அணுகுமுறை அவர்களிடம் இல்லை. "எதற்காக வந்திருக்கிறீர்கள்... உங்களுக்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?" என்று நேராகவே விஷயத்திற்கு வருவார்கள். நேர்மையாகப் பதில் சொல்வதை மிகவும் மதிப்பவர்கள்.

அமெரிக்கர்கள், பொதுவாக வெள்ளைக்காரர்கள் -நிறவெறி, இனவெறி கொண்டவர்கள் என்பது நம் எண்ணம். ஆனால் ஒப்பீட்டளவில் மோசமான இனவெறியர்கள் சீனர்கள்தான். சாதாரண அமெரிக்கர்களுக்கு ஜனநாயகப் பண்புகள் நிறையவே உண்டு. ஆனால் சீனர்கள் அப்படியல்ல. சிங்கப்பூர், மலேசியா, இந்தோனேசியா, பிலிப்பைன்ஸ், வடகொரியா நாடுகளின் பொருளாதாரங்களை இன்று கட்டுப்படுத்துவது சீனர்கள்தான். இத்துணைக்கும் சிங்கப்பூர் தவிர்த்து இந்நாடுகளில் சீனர்களின் எண்ணிக்கை மூன்றிலிருந்து எட்டு விழுக்காடு வரைதான்.

முல்லைத் தீவுக் கடலின் ஓர் மிகச்சிறிய கரை பரப்பில் மூன்று தசாப்த ஆண்டுகளாய் தமிழ்மக்கள் உயிர் ஊற்றி வளர்த்த விடுதலை வேள்வியின் பெருஞ்சுடர் கொல்ல சுற்றி வளைத்து நிற்பது சீன நாடு சிங்களத்திற்கு தானம் தந்த சுமார் 480 அதி வலுகொண்ட டாங்கிகள். டாங்கிகள் (Tanks) அணிக்குப் பின்னால் இரண்டாவது தாக்குதல்

முல்லைத்தீவு
அட்டாக்

வளையத்தில் நிற்பவை அதே சீனா தந்த 70 குழல்கள் கொண்ட எறிகணை வீச்சு எந்திரங்கள். நிமிடத்தில் ஆயிரம் உயிர்கள் வரை குடிக்கும் அசுர ஆற்றல் கொண்டவை இவை. காவியத் தளபதிகள் தீபன், துர்கா, கடாஃபி உட்பட மூத்த 37 தளபதிகளையும், பலநூறு அப்பாவி மக்களையும் பலியெடுத்த -உலக அளவில் தடை செய்யப்பட்ட ரசாயன ஆயுதங்களை (Chemical Weapons) சிங்களப் பேரினவாதத்திற்குத் தந்திருப்பதும் பொதுவுடைமை பித்தலாட்டம் காட்டும் சீனா தான்.

முல்லைத் தீவு புதுக்குடியிருப்பு பகுதியில் சிங்கள ராணுவம் இன்றுவரை நடத்திய தாக்குதலில் பத்தாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் உயிரிழந்துள்ளனர். பதினெட்டாயிரத்திற்கும் மேற்பட்டோர் கை, கால்கள் இழந்து படுகாயமுற்றுள்ளனர். இன அழித்தலை தடுத்து நிறுத்தும் தீர்மானம் முன்மொழிய ஐ.நா. பாதுகாப்பு அவையில் நான்கு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. முதல் இரண்டு முயற்சிகளை மெக்சிகோ நாடும் பிந்தையவற்றை பிரித்தானியா, அமெரிக்கா நாடுகளும் இணைந்து மேற்கொண்டன. நான்கு முயற்சிகளையுமே தடுத்து நிறுத்தியது மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்டுகளின் பிரமாணிக்க பூமியான சீனாவே தான். இதனை நான் எழுதும்போது

இலங்கைக்கு சுமார் 12,000 கோடி ரூபாய் கடன் உதவி வழங்கும் பன்னாட்டு நிதி நிறுவனத்தின் திட்டம் ஐ.நா.பாதுகாப்பு அவையின் பரிந்துரை ஒப்புதலுக்கு வந்துள்ளது. அனைத்துலக மற்றும் ஐ.நா. நிறுவனங்களை ராஜபக்சே அரசு தமிழ் அகதி மக்களை சந்திக்க அனுமதிக்கும் வரை இக்கடன் உதவியை தாமதிக்கலாம் என்ற ஆலோசனையை பிரித்தானியா, அமெரிக்கா நாடுகள் முன்வைக்கின்றன. அதனை நிராகரித்து உடனடியாக கடன் உதவி வழங்க வேண்டுமென வாதிட்டுக் கொண்டிருப்பதும் சீன நாடுதான். தமிழர் இன அழித்தலுக்கு பூரண துணையாய், பங்காளியாய் நிற்கும் சீனாவைப் பற்றி தமிழகத்து மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் காம்ரேட்கள் ரெண்டு வரி கருத்துச் சொன்னார்களென்றால் அரசியல் மனசாட்சி இவர்களுக்கு முற்றிலுமாய் செத்துப் போகவில்லையென்று எங்களுக்கு கொஞ்சம் ஆறுதல் கிடைக்கும்.

இந்தியாவுக்கான சீனா நாட்டின் தூதுவர் இரு வாரங்களுக்கு முன் சென்னை வந்திருந்தார். வட தமிழகத்து கல்லூரி விழா ஒன்றில் கலந்து கொள்ள அழைக்கப் பட்டிருந்தார். சென்னையில் அவர் யார் யாரையெல்லாம் சந்தித்தார் எனத் தெரியாது. ஆனால் பத்திரிகை செய்தி களின்படி சென்னையில் அவர் சந்தித்தது கொலைகார ராஜபக்சே கும்பலின் இந்திய ஊதுகுழல்களில் ஒன்றான சுப்ரமணியசாமியை. அபூர்வமாக தென்னகத்திற்கு வரும் சீனத்து தூதுவர் முதல்வரையோ, அமைச்சர்களையோ, உயர்

அதிகாரிகளையோ, ஆளுநரையோ மரியாதை நிமித்தம் கூட சந்திக்கவில்லை. ஆனால் சுப்ரமணிய சாமியை சந்திக்கிறார். தமிழர்களையும் தமிழீழக் கோரிக்கையினையும் அழிப்பதில் அக்கறை காட்டும் சீனா, சேது சமுத்திர திட்டம் வந்துவிடக் கூடாதென்றும் கருதுகிறது. இந்த இரண்டு நோக்குகளினதும் குரலாக இங்கு ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறார் சுப்ரமணியசாமி. இப்போது புரிகிறதா உங்களுக்கு அனைத்துலக சதிகளின் சங்கிலிக் கண்ணிகள் இணைகின்ற நுட்பம்?

இந்தியப் பெருங்கடல் பிராந்தியத்தில் தனது மேலாண்மையை நிறுவும் நீண்ட கால திட்டங்களுடன் சீனா இந்தியாவைச் சுற்றி முற்றுகை வளையம் அமைத்து வருகிறது. பாகிஸ்தானின் ல்வாடார் துறைமுகம், வங்காள தேசத்தின் சிட்டகாங், பர்மாவின் சிட்வி மற்றும் குக்கூ தீவுகள் ஆகிய துறைமுகங்களை தனது கடற்படை நிலைகொள்வதற்கான துறைமுகங்களாக சீனா தனது முதலீட்டில் கட்டமைத்து வருகிறது. இப்போது தென் இலங்கையிலுள்ள ஹம்பன் தோட்டா துறைமுகத்தை மிகப்பெரும் சரக்குப் பெட்டகத் துறைமுகமாகவும், நீர் மூழ்கிக் கப்பல்கள் வந்து செல்லும் திறன் கொண்ட துறைமுகமாகவும் வளர்த்தெடுக்க ராஜபக்சே அரசு தாரை வார்த்துக் கொடுத்துள்ளது. ஹம்பன் தோட்டா துறைமுகத்தோடு இந்தியாவை சுற்றின. சீனாவின் முற்றுகை வளையம் முழுமையடைகிறது.

அதைப் போல சேது சமுத்திரக் கால்வாயின் கப்பல் போக்குவரத்துகளை சீனா கண்காணிக்க ஏதுவாக மன்னார் வளைகுடா பகுதியில் எண்ணெய் அகழ்வு உரிமைகளையும், நோர்ச்சோலை அனல் மின்நிலைய திட்டத்தையும் ஸ்ரீலங்கா சீனாவுக்கே தந்துள்ளது.

பாகிஸ்தானுடன் இந்தியா நடத்திய இரு யுத்தங்களின் போதும் ஸ்ரீலங்கா வெளிப்படையாக பாகிஸ்தான் ஆதரவு நிலைப்பாடு எடுத்து துணை நின்றது. இந்திய-சீனா யுத்தத்தின் போது சீன விமானங்கள் எரிபொருள் நிரப்ப தன் விமான

நிலைய கட்டுமான வசதிகளை ஸ்ரீலங்கா சீனாவுக்குக் கொடுத்தது. பனிப்போர் காலத்தில் ஜெயவர்த்தனே அரசு தீர்க்கமாக இந்தியாவுக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டுடன் செயற்பட்டது. இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட கொழும்பு சென்ற முன்னாள் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி அவர்களை ராணுவ அணிவகுப்பு மரியாதையின் போதே கொலை செய்ய முயன்றனர். கச்சத்தீவு கடற்பரப்பில் இந்திய-தமிழக மீனவர்கள் சுமார் 200 பேரை இலங்கை கடற்படை படுகொலை செய்துள்ளது. சுருங்கக் கூறின் ஸ்ரீலங்கா கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளில் இந்தியாவுக்கு எதிரி நாடாகவே நடந்து கொண்டு வருகிறது. இந்தியாவை நெஞ்சார நேசித்து தங்களின் சொந்த தேசம்போல் கொண்டாடி வாழ்ந்தவர்கள் ஈழத் தமிழர்கள். என்றானாலும் இந்தியப் பெருங்கடலில் தமிழ் ஈழம் இந்தியாவின் அசைக்க முடியாத நட்பு நாடாய் இருந்திருக்கும். ஆனால் அந்த மக்களின் தேசியத்தையும் சுயநிர்ணய உரிமையினையும் அழித்தொழிக்க இந்தியாவும் முழு மூச்சாகத் துணை நிற்பதுதான் வரலாற்றுச் சோகம்.

நக்கீரன் அன்பர்கள் மனதில் கேள்வி எழலாம், அப்படி என்னதான் இந்தியப் பெருங்கடலில் இருக்கிறது? நிறைய இருக்கிறது. ஒரு மறக்க முடியாத அனுபவத்தை உங்களுக்குச் சொல்கிறேன், கொஞ்சம் புரிந்து கொள்வீர்கள்.

1998-ம் ஆண்டு அமெரிக்கா சென்றபோது புளோரிடா மாகாண ஆரன்ச் கவுண்டிக்கு சென்றிருந்தேன். ஆரஞ்சு தோட்டங்களும் மத்திய தரைக்கடல் கால நிலையும் கொண்ட நிலப்பரப்பு இது. ஜெயந்தன் என்ற தமிழர் அங்கு தொலைத் தொடர்பு கட்டுமான தொழில் செய்து வருகிறார். அவரது

சேது சமுத்திரப் பணி

ஜெகத் கஸ்பர்.....107

அமெரிக்க நண்பரின் மனைவி அயர்லாந்தை பூர்வீகமாகக் கொண்டவர், கெட்டியாவ கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவர். எனவே என்னை அவர்கள் இல்லத்திற்கு ஒருநாள் இரவு உணவிற்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

அந்த வெள்ளைக்கார நண்பர் அமெரிக்காவின் ஆயுதம்தாங்கி நீர்மூழ்கிக் கப்பல்கள் (Nuclear submarines) வந்து தங்கும் வசதிகளை துறைமுகங்களில் கட்டமைக்கும் நிறுவனத்தில் உயர் அதிகாரியாக இருக்கிறவர். இரவு உணவின் போது ஈழப் பிரச்சனையை நாங்கள் விவாதிக்க, அந்த வெள்ளைக்கார நண்பர் தன் அறைக்குச் சென்று ஒரு ஆவணத் தொகுப்பை எடுத்து வந்தார். அது அதிமுக்கியமான உயர்நிலை ஆவணம். அதன் தலைப்பு: “உலகில் அமெரிக்கா தனக்கென வைத்திருக்க விரும்பும் சிறந்த பத்து துறைமுகங்கள்”. அந்த வரிசையில் முன்றாவது இடத்தில் ஈழத் தமிழ்மக்கள் தங்கள் கனவு தேசத்தின் தலைநகர் எனக் கருதும் திருகோணமலை இருந்தது.

-நக்கீரன் 06-05-09

அந்தத் தாயின் கண்ணீரை...!

இப்போது முல்லைத்தீவில் கதை முடிக்கப்படும் நம் இனத்து மக்கள் உண்மையில் ஓடத் தொடங்கியது 1995-ம் ஆண்டு ஐப்பசி மாதம் 30-ம் நாள். அப்போதைய அதிபர் சந்திரிகா அம்மையார் யாழ்ப்பாணத்தைப் பிடித்து வெற்றிக்கொடி நாட்டவேண்டி அனுப்பிய 40,000 ராணுவப் பிசாசுகள் யாழ்குடா புருந்து புத்தூர், சிறுப்பிட்டி, நீர்வேலி, கோப்பாய் பகுதிகளின் தமிழ் மக்களது குடியிருப்புகளை விழுங்கியபின்

"அய்யோ...
என்
செல்லமே"

இருப்பாலை பக்கமாய்
ஏப்பம்விட நின்றபோது
அகப்பட்டதை அள்ளிக்
கொண்டு ஓடத் தொடங்கியவர்கள்.

ஓரிரவில் 10 லட்சம் தமிழர்கள் அன்று வன்னி நோக்கி
நடந்தார்கள். கையில் சுமையுடன், தலையில் சுமையுடன்,
நெஞ்சில் கனத்த துன்பச் சுமையுடன் நாவற்குழிப் பாலமேறி
நடந்தார்கள். நிலவு பட்டுப்போன இரவில், எவருக்கும்
எவரையும் தெரியாமல், உப்பேரிக்குள் சுழத்தளவு நின்ற நீரில்
ஒரு பாதை உருவாக்கி நின்று, ஊர்ந்து, இட்ட காலுக்கும்
எடுத்த காலுக்கும் இடையில் இரண்டங்குல வெளியில் ஊர்ந்து
நடந்தார்கள். பத்து மைல் நீளத்துக்குப் பாம்பென நெளிந்து
நடந்தார்கள். கொட்டும் மழை, குதறும் குளிர், கும்மிருட்டு,
நாவில் வறட்சி, வயிற்றில் பசி என மூன்று இரவும் இரண்டு
பகலும் நடந்தார்கள். ஊரமுத கண்ணீரால் உப்பேரி அங்குலம்
உயர்ந்த நாட்கள் அவை. மழைநீரும் விழிநீரும் கலந்து தமிழீழம்
நனைந்த நாட்கள் அவை.

தமிழ் மக்களின் வரலாற்று நினைவில் மறக்கவும்
மன்னிக்கவும் முடியாத அனுபவமாய் பதிந்துவிட்ட அந்த
இடப்பெயர்வின் அனுபவங்களை நூற்றுக்கணக்கான மக்கள்
நான் வேரித்தாஸ் வானொலியில் கடமையாற்றிய நாட்களில்
கடிதங்களுடாகப் பதிவு செய்தனர். அவற்றில் ஒரு கடிதத்தின்
ஒரு வரியை மறக்க பலமுறை வேண்டி முனைந்தும்
முடியவில்லை. அந்த வரி... தனியாக இருக்கும் பல தருணங்களில்

மனதிற்கு வந்து காட்சியாய் அழுத்தும். ஆர்வங்கள் அனைத்தையும் அடித்து துவைத்துப் போட்டுவிடும். பத்து லட்சம் மக்கள் இரண்டங்குல இடைவெளிகூட இல்லாது நடந்த அந்நெரிசலில் மூச்சுத் திணறி இறந்துபோன முப்பதுக்கும் மேலான பிஞ்சுக் குழந்தைகளின் சோகத்தை பதிவு செய்த வரி அது. இதுதான் அந்த வரியின் வரலாற்று வார்த்தைகள் :

“தூக்கியபோது பிள்ளைகளாகவும்

கிடத்தினபோது பிணங்களாகவும் இறக்கினோம்”

தமிழர்களே, வாசகர்களே... ஒரு தாயாக, தந்தையாக அந்த உப்பேரிக் கரைக்கு நமது மனசாட்சி செல்லட்டும். தூக்கியபோது பிள்ளையாகவும், கிடத்தினபோது பிணமாகவும் இறக்கிய ஓர் தாயாக, தந்தையாக நாமும் உணர்ந்து பார்ப்போம். நீதிக்கான ஆவேசமொன்று நம்முள் பிறக்கும்.

1999-ம் ஆண்டு ஜெர்மனியில் நான் நிரம்ப மதித்து நேசிக்கும் அருட்திரு.எஸ்.ஜே.இம்மானுவேல் அவர்களை சந்திக்கச் சென்றிருந்தேன். இவரைப்பற்றி முன்பொருமுறை நான் எழுதியது உங்களுக்கு நினைவிருக்கும். வயது 76. நான் சென்றிருந்தபோது இதய அறுவை சிகிச்சை செய்துகொண்டு ஓய்வில் இருந்தார். யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வின்போது பத்து லட்சம் மக்களோடு நடந்து கிளிநொச்சி, மன்னார், மடு என சிலகாலம் தங்கிவிட்டு தனது மக்களின் அவலங்களை உலகிற்குச் சொல்லவேண்டும் என்ற நோக்குடன் ஜெர்மனி நாட்டுக்கு புலம் பெயர்ந்தவர். அங்கு டார்ட்முண்ட் பிராந்தியத் தில் டட்லென் என்ற சிற்றூரின் தேவாலயத் தில் வாழ்ந்து வந்தார். திராட்சைத் தோட்டங்களும் செர்ரி பழங்களும் எங்கு நோக்கினும் விரிந்து கிடக்கும் ஊர் இது. மாலைப்பொழுதொன் றில் கரம்பிடித்து அவரை நடக்க கருமைக் காட்டுக்குள் (Black Forest) கூட்டிச் சென்றேன்.

அவருக்கு செய்
யப்பட்ட இதய
அறுவை

சிக்கலானது: எவ்வளவு காலம் அவரால் தாக்குப்பிடிக்க முடியுமென்ற உறுதியை மருத்துவர்கள் தந்திருக்கவில்லை. நடந்துகொண்டே அவரிடம் கேட்டேன். “ஃபாதர், மரணம் அருகில் வருகிறது என்ற உணர்வு மேலிடும்போது எப்படியிருக்கும்?”

அதற்கு அவர் சொன்ன பதில் மறக்கவே முடியாதது. “ஜெகத்... மரணம் என்பது சிறியதோர் கம்பி வேலி போல. வேலிக்கு அந்தப் பக்கம் என்னை நேசித்து பிரிந்து சென்ற அம்மா, அப்பா, உறவுகள் என்னை அரவணைத்து வரவேற்க காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். வேலிக்கு இந்தப் பக்கம் என்னை நேசிக்கிற உம்போன்ற பல உள்ளங்கள் என் வாழ்வை அர்த்தப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். மரணம் என்பது அடிப்படையில் இந்தப்பக்க நேசத்திலிருந்து வேலிதாண்டி அந்தப்பக்க நேசத்திற்குச் செல்லும் சிறியதோர் நிகழ்வு, தீர்மானம், அனுபவம்” என்றார். இதனைக் காட்டிலும் ரம்யமாக

மரணத்தை எவராலும் விளக்க முடியும் என நான் நினைக்கவில்லை.

சிறிய அமைதிக்குப்பின் அவர் தொடர்ந்து பேசினார்.

“ஆனால் எல்லோருக்கும் மரணம் நேசத்தின் சூழலில் வரவேண்டும். என் மக்களுக்கு நேர்ந்துகொண்டிருப்பதுபோல் கொடுமை, அநீதி, அராஜகச் சூழலில் வரக்கூடாது. எனது மக்களுக்கு இன்று வாழ்க்கை இல்லை. மரணம் மட்டும்தான் அவர்களுக்கு இருக்கிற உறுதிப்பாடு” என்று கூறும்போதே அவரது கண்களில் நீர் முட்டியிருந்தது. “வாங்க ஃபாதர் வீட்டுக்குப் போவோம்” என்று உரையாடலை மடை மாற்ற முயன்றேன். “நானை ஒரு தாயை நீர் சந்தித்து ஆற்றுப்படுத்தி (Counselling). செபம் செய்யவேண்டும். என்னால் உடம்பு இருக்கிற நிலையில் முடியாது. செய்வீரா?” என்று கேட்டார்.

நானும் “நிச்சயம் ஃபாதர்” என்றேன்.

அடுத்த நாள் மாலை ஆறு மணியளவில் அந்த வீட்டுக்கு என்னை கூட்டிச் சென்றார்கள். தமிழ் குடும்பம். இளம் தாய் சித்த பிரம்மை பிடித்தவராய் இருந்தார். நான்கு ஆண்டுகளாய் இப்படித்தான் இருக்கிறாராம். யாரோடும் பேசுவதில்லை. நடந்தது இதுதான். யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வின் போது பத்து லட்சம் மக்களுடன் இவர்களும் நடக்கிறார்கள். கிலாலி நீரேரியை கடக்கும்போது சிங்கள ‘புக்காரா’ விமானம் வீசிய குண்டு பட்டு கணவன் பிணமாய் விழுகிறார். நின்று நல் அடக்கமோ இறுதி மரியாதைகளோ செய்கிற அவகாசங்கள் இல்லை. இடுப்பில் ஒன்றரை வயது கைக்குழந்தை. தொடர் மழை... கடும் குளிர். உணர்வுகள் செத்து மனம் மரத்துப் போய் நடந்து கொண்டிருந்த அந்த தாய் இடுப்பில் குழந்தையை

தாங்கியிருந்த தன் கை மரத்துப் போனதை உணரவில்லை. அவன் உணராமலேயே இடுப்பில் இருந்த குழந்தை நழுவி கீழே விழுந்திருக்கிறது. நான் அங்கிருந்த சுமார் மூன்று மணி நேரத்தில் ஒரே ஒரு வரிதான் அந்த தாய் பலமுறை பேசினார். “என்ட பிள்ளெ எத்தனை பேரின் கால் மிதி பட்டுதோ... பத்து லட்சம் சனத்தின்ற கால் மிதிக்கு என்ட செல்லத்தை கொடுத்தேனே...” நெஞ்சாங்கூட்டின் சுதறல்கள் விம்மலாய்... சில துளி கண்ணீராய்...

நெஞ்சடைத்தது. அந்த கணங்களில் சிங்களப் பேரினவாதம் மீது எழுந்த ஆக்ரோஷ வெறியின் எஞ்சிய மிச்சங்கள்தான் இன்றும் நக்கீரனுடாக மனம் துணிந்து எழுத வைக்கிறது. அரை மணி நேரம் ஆறுதலாய் அந்தத் தாயின் சுரம் பற்றி கண்கள் மூடி கடவுளை மன்றாடித் திரும்பினேன். இவ்வாறு சந்திரிகா குமாரதுங்கே பண்டாரநாயகேவால் 1995 ஐப்பசி இறுதி நாளில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து விரட்டப்பட்ட பத்து லட்சம் தமிழர்களில் பாதிப்பேர் வலிகாமம், தென்மராட்சி பகுதிகளில் தங்கிவிட்டனர். மீதிப்பேர் வன்னிக்கு வந்து கம்புகள் தேடி, கிடுகு பறித்து குடிசைகள் கட்டினர். தலைகுனிந்து செல்லும் சிறு கொட்டிலானாலும், நீட்டிப் படுக்க நிலமில்லையானாலும், பேயிடம் பிடிபடாத பெருமையோடு வறுமையில் செம்மை பேணி வாழ்ந்தனர். அந்த மக்களைத்தான் இன்று ராஜபக்சே கொலைகார கும்பல் இந்திய-பாகிஸ்தான்-சீன உதவியுடன் முல்லைத்தீவு கடற்கரை வரைக்கும் விரட்டி கதை முடிக்கிறது. 1995-ன் கொடுமைகள் பன்மடங்கு வன்மத்தோடு மீள் அரங்கேறுகின்றன.

இண்டர்நெட் இணையத்தில் நேற்று நான் பார்த்த சில காட்சிகளையும், வவுனியாவிலிருந்து கிடைத்த சில சாட்சியங்களையும் தமிழரின் பொது மனசாட்சிக்காய் பதிவு செய்கிறேன்.

சண்டை நடக்கக்கூடாத பகுதி (NO FIRE ZONE). உரப் பைகளால் ஆக்கப்பட்ட சிறு கூடாரம். தாயும் இரு பிள்ளைகளுமான குடும்பம். சிங்கள ராணுவம் வீசிய எறிகணை வெடித்துச் சிதறியதில் ஒரு பிள்ளை பிணமாகிறது. நடந்த கோரம் புரியாமலும், பசியிலும் கைப்பிள்ளை வீறிட்டு அழுகிறது. இறந்த பிள்ளையை மடியில் கிடத்திக் கொண்டு, இரண்டாவது பிள்ளையை மார்பில் அணைத்து பாலூட்டும்

அந்தத் தாயின் கண்ணீரை தமிழர்களே நம் மனசாட்சி பீடத்தில் பதிவு செய்வோம். பழி தீர்க்கும் நாளொன்று வரும்.

முல்லைத்தீவு பகுதியில் உணவுப் பொருட்கள் முற்றிலுமாய் தீர்ந்து விட்டதாய் செய்தி. குடிநீரும் இல்லை. பசியிலும் தாகத்திலும் பரிதவித்து தள்ளாடி கடற்கரைக்கு விழுந்து எழுந்து ஓடி வருகின்றன பிஞ்சுக் குழந்தைகள். கைகளால் கடல் நீரை அள்ளி அள்ளிக் குடிக்கின்றன. உணவின்றி ஓட்டிய வயிற்றில் உப்புநீர் விஷமாய் ஏற அங்கேயே பிணமாகின்றன அந்தப் பிஞ்சுகள். அனைத்துலக தன்னார்வத் தொண்டு நிறுவனங்களுக்கான செயற்கைக்கோள் இக்காட்சியைப் பதிவு செய்துள்ளது. ராஜபக்சே கொலைகாரர்களுக்கு இங்கே லாவணி பாடிக் கொண்டிருக்கும் வகையறாக்களுக்கு இவற்றையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லுங்கள்.

வவுனியாவில் ராணுவத்தோடு கூலிப்படையாக சேர்ந்தியங்கும் தமிழன் ஒருவன் குடித்துவிட்டு தன் நண்பனிடம் இவ்வாறு கதறியுள்ளான்: “மனசு பொறுக்கலையடா... ஹாஸ்பிட்டல்லெ பிரசவத்துக்கு கிடக்கிற ஏழெட்டு தாய்மாருக்கு ரெண்டு கையும் ஷெல்லடிப்பட்டு போயிருக்கு. குழந்தை பிறந்து பாலுக்கு அழறப்போ அந்த தாயின்ட மனசு எப்படி பதறும்... நினைச்சாலே தாங்கலேடா...” -கூலிப்படையிலிருந்தாலும் தமிழனென்பதால் சில உணர்வுகளை அவனால் தவிர்க்க முடியவில்லை.

தமிழராய், அங்கு அழிக்கப்படும் நம் மக்களின் உண்மையை உரத்துச் சொல்லும் கடப்பாடு நமக்குண்டு. கயவர்களிடமிருந்து தமிழரைக் காத்த கந்தன் பெயரில்... அரபு நிலத்து மக்களை பகைவரிடமிருந்து காத்த அல்லாவின் தூதுவர் சல்லல்லாஹ் முகம்மது நபி அவர்கள் பெயரில்... உண்மைக்காக சிலுவையும் ஏற்ற இயேசுவின் பெயரில்... உள்ளத் துணிவினை நமக்கெல்லாம் கற்றுத் தந்த தந்தை பெரியாரின் பெயரில்... நமது மக்கள் அழிக்கப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் அந்த உண்மை மறைக்கப்படலாகாது.

-நக்கீரன் 09-05-09

உணவுப் பொட்டலம் போட

இந்தியா மறுப்பு!

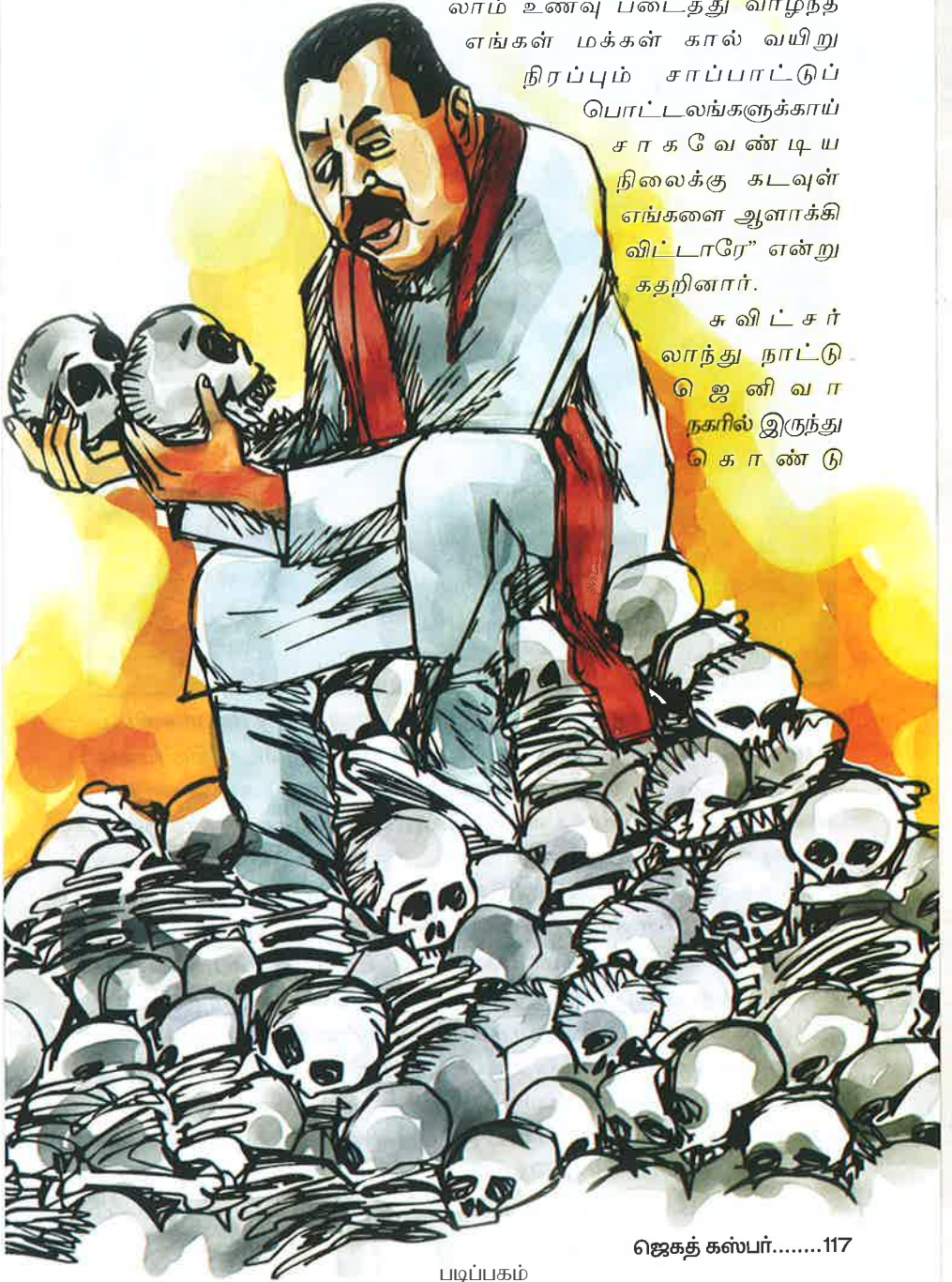
வன்னி நிலப்பரப்பின் வளமான பகுதி முல்லைத் தீவு மாவட்டம். வயல்வெளிகள், வாழைத்தோப்புகள், தென்னைமரச்சோலைகள், கனிமரங்கள், நந்திக் கடல் இவற்றோடு மனசு நிறைந்த மக்கள் என செழுமை போர்த்திய நிலப்பரப்பு. மண்வளம் சிறப்பா, மக்களின் மன வளம் சிறப்பா என்று பட்டிமன்றமே நடத்தும் அளவுக்கு நமது கொங்கு மண்டல மக்களைப்போல் விருந்தோம்பலில் சிறந்த மக்கள் முல்லைத்தீவு மக்கள்.

வீட்டில் மொத்தம் மூன்று பேர் என்றாலும் ஆறு பேருக்கு அடுப்பில் அரிசி வைக்கும் மக்கள். மிச்ச மென்றால் ஆடு, மாடுகளுக்கு வைக்கலாம். வீணா போனாலும் பரவாயில்லை, ஆனால் பசியோடு யாரேனும் வர நேர்ந்தால் உணவின்றிப் போகக் கூடாதென்ற உயர்ந்த பண்பாடுடைத்த மக்கள். இதனை இங்கு நான் எழுதக் காரணம் சற்று முன்னர் கொழும்பிலிருந்து நண்பரொருவர் தொலைபேசியில் அழைத்து ஓவென்று அழுதார். “முல்லைத்தீவு கடற்கரையில் இப்போதும் சுமார் 70,000 மக்கள் நிற்கிறார்கள். அவர்களுக்கான உணவுப் பொருட்கள் முற்றிலுமாய் தீர்ந்துவிட்டன. ஆயுதங்களால் கொல்வதுபோல் பட்டினியால் பாதி மக்களை தீர்த்துக்கட்ட ராஜபக்சே அரசு முடிவு செய்துள்ளதுபோல தெரிகிறது. நேற்றைய தினம் சில நூறு உணவுப் பொட்டலங்களை விடுதலைப்புலிகள் எடுத்துச் சென்றபோது, அவற்றைப் பெறுவதில் ஏற்பட்ட நெரிசலில் மூன்றுபேர் பலி

யாகியுள்ளனர். வந்தோருக்கெல்
லாம் உணவு படைத்து வாழ்ந்த
எங்கள் மக்கள் கால் வயிறு
நிரப்பும் சாப்பாட்டுப்
பொட்டலங்களுக்காய்
சாகவேண்டிய
நிலைக்கு கடவுள்
எங்களை ஆளாக்கி
விட்டாரே” என்று
கதறினார்.

சுவிட்சர்
லாந்து நாட்டு
ஜெனிவா
நகரில் இருந்து
கொண்டு

ஒருவேளைக் கஞ்சிக்கு...

ஐ.நா. அமைப்புகளுடன் செயல்பட்டு வரும் சில நண்பர்களிடம் பேசினேன். “பசி, பட்டினியால் அப்பாவி மக்கள் சாகிறார்கள். குறைந்தபட்சம் உணவு, மருந்துப் பொருட்களையாவது அவசரகதியில் அம்மக்களுக்கு கொண்டு சேர்க்க ஐ.நா. அவை நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளக்கூடாதா?” என்றேன். அவர்கள் எனக்குத் தந்த பதில் அதிர்ச்சிக்குரியது. “ஐ.நா. பொதுச்செயலர் பான் கி மூன் சீன நாட்டின் ஏஜெண்ட் என்ற சந்தேகம் உள்ளது. சீனாவின் உளவு அமைப்புதான் திட்டமிட்டு, பெரும்பணம் செலவழித்து அப்பதவிக்கு அவரை கொண்டு வந்ததாக பலரும் இங்கு பேசிக்கொள்கிறார்கள். இலங்கை தொடர்பான விஷயங்களில் சீனா சொல்கிறபடிதான் பான் கி மூன் இயங்குகிறார். பெரும் மனித அழிவின் விளிம்பில் பல்லாயிரம் மக்கள் நிற்கிறார்கள் என்பது இங்குள்ள எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனால், அது தொடர்பான அதிகாரபூர்வ அறிக்கைகளையும், கோப்புகளையும் வேண்டுமென்றே தாமதப்

படுத்துகிறார்” என்றனர்.

பான் கி மூனின் இலங்கைக்கான சிறப்புத் தூதர் நம்பியார் மலையாளி. கடந்த மாதம் கொழும்பு சென்றுவிட்டு புதுடில்லி வந்தார். புதுடில்லிக்காரர்களுக்கு செய்திகளைச் சொன்னார். ஆனால் ஐ.நா. பாதுகாப்பு அவைக்கு அறிக்கை தருவதை திட்டமிட்டு தவிர்த்து விட்டார் என்று எனது நண்பர்களும் சொன்னார்கள். ஐ.நா. செயல்பாடுகளை கண்காணித்து எழுதும் இன்னர் சிட்டி எக்ஸ்பிரஸ் (Inner City Express) என்ற செய்தி அமைப்பும் எழுதியிருந்தது.

இந்துமத அமைப்பின் தலைவர் ஒருவர் அனைத்துலக மனிதாபிமான உதவிகளேனும் விரைவாக அம்மக்களுக்கு கிடைத்திட வேண்டி பாடுபட்டு வருகிறார். ஜெயவர்தனே அதிபராக இருந்தபோது யாழ்க்குடா ராணுவ முற்றுகைக்கு உள்ளான காலத்தில் இந்திய ராணுவ விமானங்கள் உணவுப் பொட்டலங்களை வானிலிருந்து பொழிந்தன. அவ்வாறு ஐ.நா. அனுமதியோடு அமெரிக்கா இப்போது செய்யலாமே என்ற யோசனை முன்வைக்கப்பட்டதாகவும், ஆனால் இந்தியா அதனை உறுதியாக எதிர்த்து நிராகரித்து விட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது. தமிழரின் தேசியத்தை முழுதாக அழித்தொழிக்க வேட்டை நாய் வெறியோடு நிற்கும் ராஜபக்சே கும்பலோடு சேர்ந்து தமிழர்களை வேட்டையாடும் நாடாகவே இந்தியாவை இன்று ஈழத்தமிழ் மக்கள் பார்க்கின்றனர். நடைபெறும் இந்த தமிழ் இன அழிப்பு யுத்தத்தை உலகில் எவரும் தடுத்து நிறுத்தப்போவதில்லை என்பதும், புலிகளின் துப்பாக்கிகளிலிருந்து இறுதி ரவை பாய்ந்து முடிந்தபின் தமிழ் மக்களின் அரசியல் உரிமைகள் பற்றி எவரும் பேசப் போவதில்லை என்பதும் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

100 கோடி ரூபாய் நிவாரண உதவிகளுக்கென இந்தியா இலங்கைக்கு அறிவித்துள்ளது. இந்த உதவிகள் ஐ.நா. நிறுவனங்கள் அல்லது இந்திய செஞ்சிலுவை சங்கம் ஊடாக யுத்த களப்பகுதிகளில் அல்லலுறும் மக்களுக்கு வழங்கப் படுமென்ற ஏற்பாடுகளை இந்தியா செய்திருந்தால் வணங்கி வரவேற்றிருக்கலாம். ஆனால் எவ்வித நிபந்தனையுமின்றி வழங்கப்படும் இந்த நிதி, தமிழ் மக்களை புனர்வாழ்வு முகாம்கள் என்ற பெயரில் திறந்தவெளிச் சிறையிலிட்டு, நடைபிணங்களாக்கி அவர்களின் தேசியத்தையும் அரசியல் அடையாளத்தையும் அழித்தொழிக்கும் சிங்களப் பேரினவாத சதிக்கு துணைபோகும் செயலாகவே பார்க்கப்படும்.

பொத்தாம் பொதுவாக மொழி, இன அடிப்படையில் மனித சமூகங்களுக்கு எதிர்மறையான பொது குணாம்சங்கள் சார்த்துவதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து வந்திருக்கிறேன். வேரித்தால் வானொலியில் நான் கடமையாற்றியபோது என் சக தமிழ் பணியாளர்களைவிட அதிகம் நட்பு பேணியது சிங்கள மொழி ஒலிபரப்பாளர்களுடன். எனக்கு சமைக்கிறவர் வரத் தவறினால் அன்போடு உணவு கொண்டு வந்து பரிமாறும் சிங்கள சகோதர, சகோதரிகளை மறக்க முடியவில்லை. இந்தியா வந்து தமிழ் மையம்

நிறுவி, இளையராஜாவுடன் திருவாசகம் இசையாக்கி, சென்னை சங்கமமெல்லாம் நடத்தும்போது பிராமண நண்பர்களோடு அதிகம் இணைந்து பணியாற்றினேன். 'பிராமண எதிர்ப்பு' என்ற பொத்தாம் பொதுவான எதிர் வரையறைகளுக்குள் சிக்கிவிடக்கூடாதென்பதில் பிரக்ஞையுடன் இயங்கி வருகிறேன்.

அதுபோலவே மலையாள மொழி பேசும் நண்பர்களும் நிறையபேர் எனக்குண்டு. இதனை நான் குறிப்பிடக் காரணம் தமிழ் உணர்வாளர்களின் சமகால உரையாடல்களை அருகிலிருந்து கவனித்து வருகிறவன் என்பதால் முக்கியமான ஒரு விஷயத்தை இங்கு குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது.

தமிழ் உணர்வாளர்கள் மத்தியில் பிராமண எதிர்ப்பு தணிந்து மலையாளி எதிர்ப்பு கூர்மையாகி வருகிறது. ஏனென்றால் ஈழத்தமிழரின் தேசியத்தை மூர்க்கமாக அழித்தொழிக்கும் ராஜபக்சே சகோதரர்களுக்கு துணை நிற்கும் இந்திய அதிகார அமைப்பிற்கு தலைமை தாங்குகிறவர்கள் மலையாளிகள் என்ற உணர்வு ஆழமாகப் பதிந்து வருகிறது. இந்தியாவின் பாதுகாப்பு செயலர் எம்.கே.நாராயணன் மலையாளி,

திறந்தவெளி சிறைக்கூடத்தில்...

வெளியுறவுச் செயலர் சிவசங்கர் மேனன் மலையாளி, பாதுகாப்பு அமைச்சர் ஏ.கே.அந்தோணி மலையாளி, ஐ.நா. பொதுச்செயலரின் சிறப்புத் தூதுவர் விஜய் நம்பியார் மலையாளி. இவரது சகோதரர் சதீஷ் நம்பியார் இந்திய ராணுவத்தில் உயர் அதிகாரி. ராஜபக்சே சகோதரர்களையும் இலங்கை ராணுவ தளபதி சரத் பொன்சேகாவையும் சமீபத்தில் இவர் புகழ்ந்து தள்ளியிருந்தார்.

இவற்றை நான் இங்கு உள்நோக்கமுடன் குறிப்பிடவில்லை. அக்கறையுடன் பதிவு செய்கிறேன். தமிழர்கள் இயல்பில் வன்முறை போக்குடையவர் அல்லர். யாவரோடும் ஒப்புரவில் வாழ விரும்புகிறவர்கள். ஆனால் கையறு நிலையின் எல்லையில் நிற்பதாக உணரும்போது தமிழன் வெடிப்பான். சமீபத்தில் கோவை பகுதியில் ராணுவ வாகனங்கள் மீது நடந்த தாக்குதல் முக்கியமான ஒரு வெளிப்பாடு. திட்டமிட்ட ஒருங்கிணைப்பு ஏதுமின்றி நூற்றுக்கணக்கானோர் வீதிகளில் இறங்கி ராணுவ வாகனங்களை தடுத்து தாக்குகிறார்களென்றால், குறைந்தபட்சம் ஒரு சிறு தொகுதி இளைஞர்கள் மத்தியிலேனும் இந்திய அரசமைப்பு மீதான கோபமும் ஆத்திரமும் புயல்போல மாறிக்கொண்டிருக்கும் அடையாளமாகவே நாம் பார்க்கவேண்டும். சிங்களப் பேரினவாதத்திற்கு துணைநின்று சொந்த மக்களை இழந்துவிடும் நிலையை அதிகாரத்தில் இருக்கிறவர்கள் உருவாக்கக்கூடாது. அதிகாரத்தில் இருக்கிறவர்களின் இன்றைய பொறுப்பற்றத்தனம் சமூகங்களுக்கு இடையேயான நீண்டகால நல்லுறவை விஷப்படுத்தி விடக்கூடாதென்ற கரிசனையில் மட்டுமே இதனை எழுதத் தலைப்பட்டேன்.

இந்திய வெளியுறவு கொள்கையும் பாதுகாப்பு கொள்கையும் ஆங்கிலம் படித்த வெகுசில மேல்தட்டு வர்க்க மனிதர்களின் ஏகபோகமல்ல. அவை இந்திய ஜனநாயகத்திற்கு மட்டுமே கடமைப்பட்டவை. அதில் சிவசங்கர் மேனன்களுக்கு என்ன உரிமை உண்டோ, அதே உரிமை எனக்கும் எனது கிராமத்தின் கொச்சுபிள்ளைக்கும், வனஜாவுக்கும் எனது சேரியின் மாடசாமிக்கும் மல்லிகாவுக்கும் உண்டு. நமது ஜனநாயகத்தின் புனிதம் அதிகார மமதை கொண்டோரின் தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புகளால் சிதைக்கப்படுவதை நாம் எந்நிலையிலும் ஏற்க முடியாது, கூடாது.

மிகக்குறுகிய நிலப்பரப்பில் இறுதிப் போருக்காய் நிற்கும் புலிகளின் அணிகள், நகர்வுகள் குறித்த சிறு விபரங்களைக்கூட இந்தியாவின் செயற்கை கோளும், ராடர்களும் படம்பிடித்து சிங்கள ராணுவத்திற்கு தினம் கொடுக்கின்றன. ஆனால் வியப்புக்குரிய விஷயம் என்னவென்றால் நின்று பிடித்து உக்கிரமாகச் சண்டையிடும் மன வலு சிங்கள ராணுவத் தினருக்கு கடந்த முப்பது ஆண்டுகளில் ஒரு களத்தில்கூட இருந்ததில்லை. இப்போதைய சண்டைகளிலோ மூர்க்கமாக நிற்கிறார்கள். ராஜபக்சே என்ன மந்திரம் செய்தார் என்பதை அறிய முற்பட்டேன். இரண்டு காரியங்கள் நடப்பதாய் தெரிய வருகிறது. சண்டை தொடங்குமுன் ராணுவத்தினருக்கு கஞ்சா, அபின் போன்ற போதைப்பொருட்கள் கொடுக்கப்படுகிறதாம். மனிதப் படுகொலை செயல்களை வக்கிரமான இன்பக் கிளர்ச்சியாக்கும் போதை வஸ்துகள் இவை. அவ்வாறே ராணுவத்தினர் யாரேனும் பின்வாங்கி தப்பியோட முயன்றால் அவர்களை சுட்டுக்கொல்வதற்கென்றே தனிப்படை அணி நிறுத்தப்பட்டுள்ளதாம். சண்டைக் களத்தில் நின்றாலும் மரணம், தப்பியோடினாலும் மரணம் என்ற நிலையில்தான் ராணுவத்தினரின் மூர்க்கம் வெளிப்படுவதாய் நம்பகமான தகவல்கள் கூறுகின்றன. தனது ராணுவத்தினரின் உயிர்களையே மதிக்காத ராஜபக்சே சகோதரர்கள் தமிழ் மக்களின் உயிர்களுக்கு மதிப்பளிப்பார்கள் என எதிர்பார்ப்பது நியாயமில்லைதான்.

தமிழகத்தில் வாக்குப்பதிவு மே 13-ந் தேதி முடிந்ததுமே யுத்தம் அசுரத்தனமாக வெடிக்கும் என சொல்லப்படுகிறது. பிரபாகரன் அவர்கள் களத்தில் போராளிகளோடுதான் நிற்கிறார் என்பதும் உறுதி செய்யப்படுகிறது. புலிகள் சரணடைய வேண்டும், இல்லையேல் செத்து மடியவேண்டும் என ராஜபக்சே முழங்கியிருக்கிறார்.

என்ன நடக்கும்?

-நக்கீரன் 17-05-09

இறுதிப் போர்!

களத்திலேயே நிற்பேன்!

பிரபாகரன் வீரசுபதம்!

124..... வீரம் விளைந்த ஈழம்

படிப்பகம்

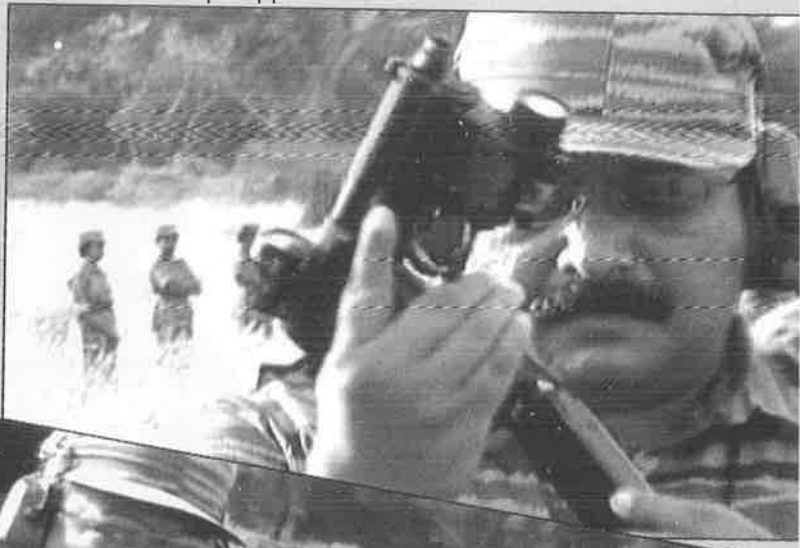
வெள்ளை மாளிகை புல்வெளியில் நின்று

கடந்த புதன் கிழமை மதியம் ஒபாமா பேசினார். வெள்ளை மாளிகையின் நாளாந்த நடைமுறை ஒழுங்குகளுக்கு புறம்பாக நடந்த நிகழ்வு என உலக ஊடகங்கள் குறிப்பிட்டிருந்தன.

அவசர ஆலோசனைகளுக்குப் பின்னரே ஒபாமா பேசியிருக்கிறார். “உணவு- குடிநீர் இன்றி வாழும் தமிழ் மக்களுக்கு உடனடி மனிதாபிமான உதவி, சண்டை நிறுத்

தம், நிரந்தர அரசியல் தீர்வு ஆகியவற்றை அவரது உரை

வலியுறுத்தியது.

உண்மையா, இல்லையா என்பது தெரியாது. வாஷிங்டன் தமிழ் நண்பர் ஒருவர் ஓபாமா நிர்வாகத்துடன் தொடர்பில் இருக்கிறவர். அவர் சொல்கிறபடி, உரைக்கு முன் நடந்த ஆலோசனையின் போது ராஜபக்சே நிர்வாகம் மட்டில் கடும் அதிருப்தியும் கோபமும் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார் ஓபாமா. “ராணுவமும் விடுதலைப்புலிகளும் சண்டையிட்டு அழியட்டும், எக்கேடும் கெட்டுப் போகட்டும். ஆனால் அப்பாவி மக்களை உலக மனிதாபிமான அமைப்புகள் சந்திப்பதை அனுமதிக்க முடியாது என்று சொல்ல ராஜபக்சே யார்? எல்லாவற்றிற்கும் சில எல்லைகள் உண்டு என்பதை அவருக்குச் சொல்லுங்கள்” என உயர் அதிகாரிகளிடம் வெடித்திருக்கிறார். வெடித்த

வேகத்தோடு பத்திரிகையாளர் உரைக்கு ஏற்பாடு செய்யவும் சொல்லியிருக்கிறார்.

கடந்த மாதம் நான் படித்த புத்தகங்களில் இரண்டு ஒபாமா அவர்கள் எழுதியவை. “நம்பிக்கையின் முரட்டுத் துணிவு” (The Audacity of Hope) மற்றும் “எனது தந்தையின் காந்தடப் பாதையில்...” (In the Footsteps of my Father). உலக அளவில் 25 லட்சம் பிரதிகளுக்கு மேல் விற்றுத் தீர்ந்து வெற்றிப் பதிவு செய்துவிட்ட புத்தகங்கள். அழகான எழுத்து ரசனை தரும். ஆனால் உண்மையான எழுத்தோ நம்மை ஆட்கொள்ளும். நம்பிக்கையும் உற்சாகமும் ஊட்டும். செயலுக்குத் தூண்டும். ஒபாமாவின் எழுத்து இரண்டாமது. காணு திசையெங்கும் நம்பிக்கை வறட்சி தெரிகிற இன்றைய தமிழகத்தின் இளையர்கள் அவசியம் படிக்க வேண்டிய இரு புத்தகங்கள் இவை.

‘நம்பிக்கையின் முரட்டுத் துணிவு’ புத்தகத்தில், தன்னை வழிநடத்தும் ஒழுக்க நெறிகளில் ஒன்றாக ஒபாமா Empathy-யை பலமுறை குறிப்பிட்டிருந்தார். தமிழில் அதை புரிந்து கொள்ள நமக்கு வள்ளலார் போதும். வாடிய பயிரை கண்டு வாடும் உள்ளம், ஈடின் மானிகளாய், ஏழைகளாய் இருப்போரை கண்டு இரங்கும் உள்ளம், வீடுதோறும் இரந்தும் பசியறாது அயர்வோரைக் கண்டு பதைக்கும் மனம்... இன்னும்

அணுக்கமாக Empathy-யை கூறுவதானால்... ஒரு அரவாணியை, திருநங்கையை புரிந்துகொள்ள அவர்களது அனுபவத்தை உள்வாங்கி உணர்கிற ஆத்தம மேன்மை எனக்கு வேண்டும், இன்றைய ஈழத்தமிழனை புரிந்துகொள்ள நான் ஈழத்தமிழனாக இருந்து பார்க்க வேண்டும்.

தூக்கியபோது பிள்ளையாகவும், கிடத்தியபோது பிணமாகவும் கிடத்திய தந்தையாய், சிங்களம் கொன்ற பிள்ளையை மடியிலும் கைப்பிள்ளையை மார்பிலுமாய் அணைத்து துடிக்கிற தாயாய், இயற்கைத் தேவைகளுக்குக்கூட வெளியே வரமுடியாமல் பதுங்கு குழிக்குள் உயிர் பதைத்துக் கிடக்கும் குடும்பமாய், ஒரு குவளை தவிட்டுக் கஞ்சிக்காய் ஒரு மணிநேரம் வரிசையில் நிற்கும் உள்நாட்டு அகதியாய், அனுராதபுரத்தில் வன்புணர்வு முடிந்தும் வக்கிரம் தீராத சிங்கள ராணுவத்தினரால் மார்பு அறுக்கப்படும் தமிழ்ச்சியாய், ராணுவ உயர் அதிகாரிகளின் குடும்பத்தில் நோயுற்றவர் களுக்காய் உயிரோடு உடல் பிளக்கப்பட்டு சிறுநீரகம், ஈரல், கண்கள் அகற்றப்படும் இளைஞனாய் -சுருங்கக் கூறின் ஈழத்தமிழனாய் இருந்து பாருங்கள், உணர்வில்.

கடந்த வியாழன் பெங்களூருவிலிருந்து ஓர் தொலைபேசி அழைப்பு. அழைத்தவரது பெயர் அமிதாப். இளைஞர். முதலில் என்னோடு பேசியதோ அவரது அம்மா கிருஷ்ணவேணி. அய்யங்கார் குடும்பம். நக்கீரன் வாசகர்களாம். 1991 டிசம்பரில் காவிரி நீர் தமிழகத்திற்குத் தரக்கூடாதென கன்னடர்கள் நடத்திய கலவரத்தில் ஒரே ஒரு நாள் அகதிகளான அனுபவம் கிடைக்கப்பெற்றவர்கள். கிருஷ்ணவேணி அம்மா என்னிடம் கூறினார்: "ஒரே ஒருநாள் வீட்டிலிருந்து விரட்டப்பட்டு அகதியான அனுபவத்தின் வலியை 18 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்ட பின்னரும் என்னால் மறக்க முடியவில்லை... 20, 30 ஆண்டு களாக அடிக்கப்பட்டும் விரட்டப்பட்டும் கொண்டிருக்கும் ஈழத் தமிழர்களின் வலி எப்படியிருக்குமென்பதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியும்" என்றார். தனது மகன் அமிதாப் ஈழத்தமிழ் மக்கள் மீதான இன அழித்தலை உலக நீதிமன்றத்திற்கு எடுத்துச் செல்ல தயாராய் இருப்பதாகக் கூறினார். இதற்குப் பெயர்தான் ஒபாமா குறிப்பிடும் Empathy.

விடுதலைப்புலிகளின் சுட்டுப்பாட்டுப் பகுதியில் எஞ்சியிருக்கிறவர்கள் 15,000-விருந்து 20,000 பேர் வரை என இலங்கை அரசு சொல்கிறது. இலங்கை அரசின் எடுபிடி ஊதுகுழல்களாக இங்கே இயங்கிவரும் ஆங்கில ஊடகங்களும் இந்த எண்ணிக்கையை உண்மையானதாக மக்களிடையே பதிவு செய்து வருகின்றன. ஆனால் களத்தில் மக்களிடையே பணியாற்றிவரும் அருட்திரு. எட்மன்ட் ரெஜினால்ட் நமக்குத் தருகிற தகவலின்படி இன்னும் அங்கு உணவு மருந்து, குடிநீர் இன்றி வாழும் தமிழர்கள் 1,65,000 பேர். இவர்களை குறிவைத்து கடந்த ஞாயிறு இரவு தொடங்கி பத்துமணிநேரம் தொடர் எறிகணை வீச்சு நடத்தியது சிங்கள ராணுவம். பி.பி.சி. தகவல்படி 378 தமிழர் பலி. இவர்களில் நூற்றுக்கும் மேலானோர் குழந்தைகள், 1112 பேர் படுகாயம். ஆனால் உண்மையான எண்ணிக்கை, கொல்லப் பட்டது சுமார் 1700

சிங்கள
வெறியின்
கோரத்
தாண்டவம்

பேர், படுகாயமுற்றதும் அதே எண்ணிக்கையில். நமது கடற்கரையிலிருந்து 20 விலோமீட்டர் தூரத்தில் நடந்த இக்கொடுமையை ஐ.நா. அமைப்பு, அமெரிக்கா, பிரித்தானிய நாடுகள் "இரத்தக் குளியல்" எனக் குறிப்பிட்டு கண்டித்தன.

இரத்தக் குளியல் கொடுமைதான் ஒபாமா அவர்களின் கோபத்தை கடுமையாக்கியதாகக் கூறப்படுகிறது. இலங்கை அரசின் அனுமதி இல்லாமலேயே உயிர்வாடி நிற்கும் 1,65,000 மக்களுக்கு உணவு மற்றும் மனிதாபிமான உதவிகள் வழங்கத் தயாராகும்படி அமெரிக்காவின் பசிபிக் பெருங்கடல் கப்பற்படை பிரிவுக்கு அறிவுறுத்தல் வழங்கியதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. அமெரிக்கா களம் இறங்கினால் இன அழித்தல் திட்டத்தை முழுமையாக்க முடியாதென்பதை நன்கே அறிந்த ராஜபக்சே கும்பல் அமெரிக்க கப்பல்கள் புறப்படு முன்னரே இறுதி யுத்தத்தை கடந்த வெள்ளி அதிகாலை தொடங்கினார்கள். ரசாயனத் தாக்குதல் நடத்தி பல்லாயிரம் மக்களையும், போராளிகளையும் கொன்று குவித்தபின் முன் நகர்ந்திருக்கிறது ராணுவம். எங்கு நோக்கினும் பிணக்குவியல்... தாயின் கரம் பற்றியபடி கருகிக் கிடக்கும் பிஞ்சுகள்... 15 வயதுக்கு கீழான பிள்ளைகள் ஆயிரத்திற்கும் மேல்... என நெஞ்சை உலுக்கும் செய்திகள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. களத்தின் உண்மையை எனக்குச் சொல்லி வந்த அருட் தந்தையர்களின் தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டுவிட்டது. உயிரோடிருக்கிறார்களா, இல்லை ரசாயனக் குண்டுகளில் மூச்சடங்கிப் போனார்களாவென்பது தெரியவில்லை.

களத்தில்தான் நிற்கிறாராம் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன். தளபதிகள் பலமுறை கெஞ்சி மன்றாடியும் நகர மறுத்து வந்தாராம். தன்னை நம்பி நின்று களமாடும் போராளிகளோடு தானும் போரிட்டு மடிவதென்பதில் உறுதியாக இருந்ததாய் சொல்கிறார்கள். ஆனால் வெள்ளி மதியம் தளபதிகளே இணைந்து முடிவெடுத்து தலைவருக்கு உத்தரவிட்டிருக்கிறார்கள். "விடுதலைப் போராட்டம் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமென்றால் நீங்கள் உயிரோடிருப்பது முக்கியம். போர்க்களத்தைவிட்டு உங்களை அப்புறப்படுத்துவது எங்கள் முடிவு. பெரும்பான்மை முடிவை நீங்கள் ஏற்றுத்தான் ஆகவேண்டும்" என்றிருக்கிறார்கள். ஒருகணம் அம்முடிவை பிரபாகரன் ஏற்றுக்கொள்ள ஆபத்தானதோர் ஊடறுப்புத்

தாக்குதலை மூத்த தளபதி சொர்ணம் தலைமையில் நடத்தி பிரபாகரன் அவர்களை பாதுகாப்பாக முற்றுகையிலிருந்து வெளியே கொண்டுவர முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டபோது துரதிருஷ்டவசமாய் தளபதி சொர்ணம் வீரமரணம் தழுவியதாய் சொல்லப்படுகிறது. “களத்தில் போராளிகளுடன் நான் நிற்கவேண்டுமென்பது இயற்கையின் விருப்பம்” என்றிருக்கிறார் பிரபாகரன்.

தேர்தல் முடிவுகள் வந்துவிட்டன. இம்முறையும் நாங்கள் தேர்தல் ஆய்வு நடத்தினோம். தேர்தல் ஆணைய விதிமுறைகளால் வெளியிட முடியவில்லை. கடந்த ஆண்டு நவம்பரில் நாங்கள் நடத்திய ஆய்வின்படி இன்றைய தி.மு.க. கூட்டணி நிச்சயம் 36 தொகுதிகளை வென்றிருக்கவேண்டும். ரூபாய்க்கு கிலோ அரிசி உள்ளிட்ட பல்வேறு நல்வாழ்வுத் திட்டங்கள் ஏழை-எளிய மக்களிடையே உறுதியான ஆதரவை உருவாக்கியிருந்தது. காங்கிரஸ் வேட்பாளர்கள் தமிழகத்தில் சந்தித்துள்ள பின்னடைவுக்கும் ஈழத்தமிழர் பிரச்சனைக்கும் தொடர்பு உண்டு.

ஒரு குறிப்பிட்ட தொகுதியில் ஏப்ரல் இறுதியில் சேகரித்த தரவு விபரங்களை (Data). துல்லியமாக ஆய்வு செய்தேன். தி.மு.க. வேட்பாளர்தான் முன்னிலையில் இருந்தார். முன் சொன்னதுபோல நல வாழ்வுத் திட்டங்களுக்காய் மட்டுமே 16 சதம் பேர் வாக்களிப்பதாகக் கூறியிருந்தனர். ஆனால் தி.மு.க. உறுப்பினர் அட்டை வைத்திருக்கும் நான்கு சதம்பேர் கட்சி வேட்பாளருக்கு எதிராய் வாக்களிப்பதாகக் கூறியிருந்தனர். காரணம் ஈழத்தமிழர் பிரச்சனை. ஈழத்தமிழர் பிரச்சனையை கண்டுகொள்ளாமலே கூட தேர்தல்களை தி.மு.க. வென்றுவிடலாம். ஆனால் மொழி, இன மற்றும் சமூக நீதி உணர்வுகளில் புடமிடப்பட்ட தன் கழகக் கண்மணிகளை, விதை நெல்களை படிப்படியாக இழக்கும். நாட்பட, ஓர் இயக்கமாய் மிகவும் பலவீனப்படும்.

அசாத்திய உழைப்பும், தியாகங்களும், அளப்பரிய பங்களிப்புகளுமாய் வளர்ந்து விரிந்த கலைஞரின் பொதுவாழ்வு உச்சம் தொடும் நாட்கள் இவை. 'தமிழினத் தலைவர்' என்பதுதான் அவரது தகைமைக்கு உரிய தகுதி. பெரியாரின் பிள்ளைகளும், அண்ணாவின் தம்பிகளும், கலைஞர்தம் தமிழ் வளர்த்த புதல்வர்களும் ஏற்றுகின்ற குடைநிழலில்தான்

கலைஞர் மனம் நிறைந்து இளைப்பாற முடியும்.

தேர்தல் காலத்தில் நிகழ்ந்த மகிழ்ச்சியான மாற்றம் செல்வி.ஜெயலலிதா அவர்கள் ஈழத்தமிழ் மக்களுக்காய் எழுப்பிய குரல். ஸ்ரீ ஸ்ரீ ரவிசங்கர் அவர்கள் அவரிடம் கொடுத்த தமிழ் அகதி மக்களின், குறிப்பாக பெண்கள் படும் அவலத்தின் ஒளிப்பதிவினை பார்த்து செல்வி.ஜெயலலிதா கண்கலங்கியதாக அவருக்கு நெருக்கமானவர்கள் கூறியுள்ளார்கள். எனவே அவர் எழுப்பிய குரல் நேர்மையானது என்றே நம்புவோம். அவரது குரல் மேலும் கூர்மைபெறுமெனில் தமிழ் மக்களது வரலாற்று நினைவுகளில் நீங்காத இடம் பெறுவார்.

ஈழத்தமிழ் மக்களது முக்கிய எதிரிகள் தமிழகத்தின் கட்சிகளோ, தலைவர்களோ அல்ல. முதல் எதிரி ராஜபக்சே கும்பல் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் சிங்கள பேரினவாதம், இரண்டாவது எதிரி அப்பேரினவாதத்திற்கு துணை நிற்கும் இந்தியாவின் வெளியுறவு மற்றும் பாதுகாப்புக் கொள்கை, மூன்றாவது எதிரி இந்தியப்பெருங்கடல் மேலாதிக்கத்தை நோக்கி அரசியல் நடத்தும் சீனா, ஜப்பான், அமெரிக்கா போன்ற நாடுகள். நான்காவது எதிரி தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தை கொச்சைப்படுத்தி கருத்துருவாக்கும் இந்தியாவின் ஆங்கில ஊடகங்கள். அதற்குப் பின்னர்தான் தமிழகத்தின் அரசியல்வாதிகள்.

ஒருவரையொருவர் விமர்சித்து, வசைபாடி, அன்றாட அறிக்கைப்போர் நடத்தி ஈழத்தமிழ் மக்களின் துயரத்தையும் வலிகளையும் மேலும் ரணப்படுத்தாதீர்கள் என்பதுதான் நமது மன்றாட்டு. தமிழ் தேசியத் தலைவர் ஒருவரைச் சுற்றி இலங்கை ராணுவப் புலனாய்வுத்துறை அவருக்குத் தெரியாமலே ஊடுருவியிருப்பதை நான் அறிவேன். தமிழ் ஈழ ஆதரவு தலைவர்களிடையே முரண்பாடுகளை உருவாக்குவதுதான் அந்த ஊடுருவலின் நோக்கு. அதனை அடுத்த அத்தியாத்தில் சொல்கிறேன்.

-நக்கீரன் 20-05-09

புத்த துரோகம்!

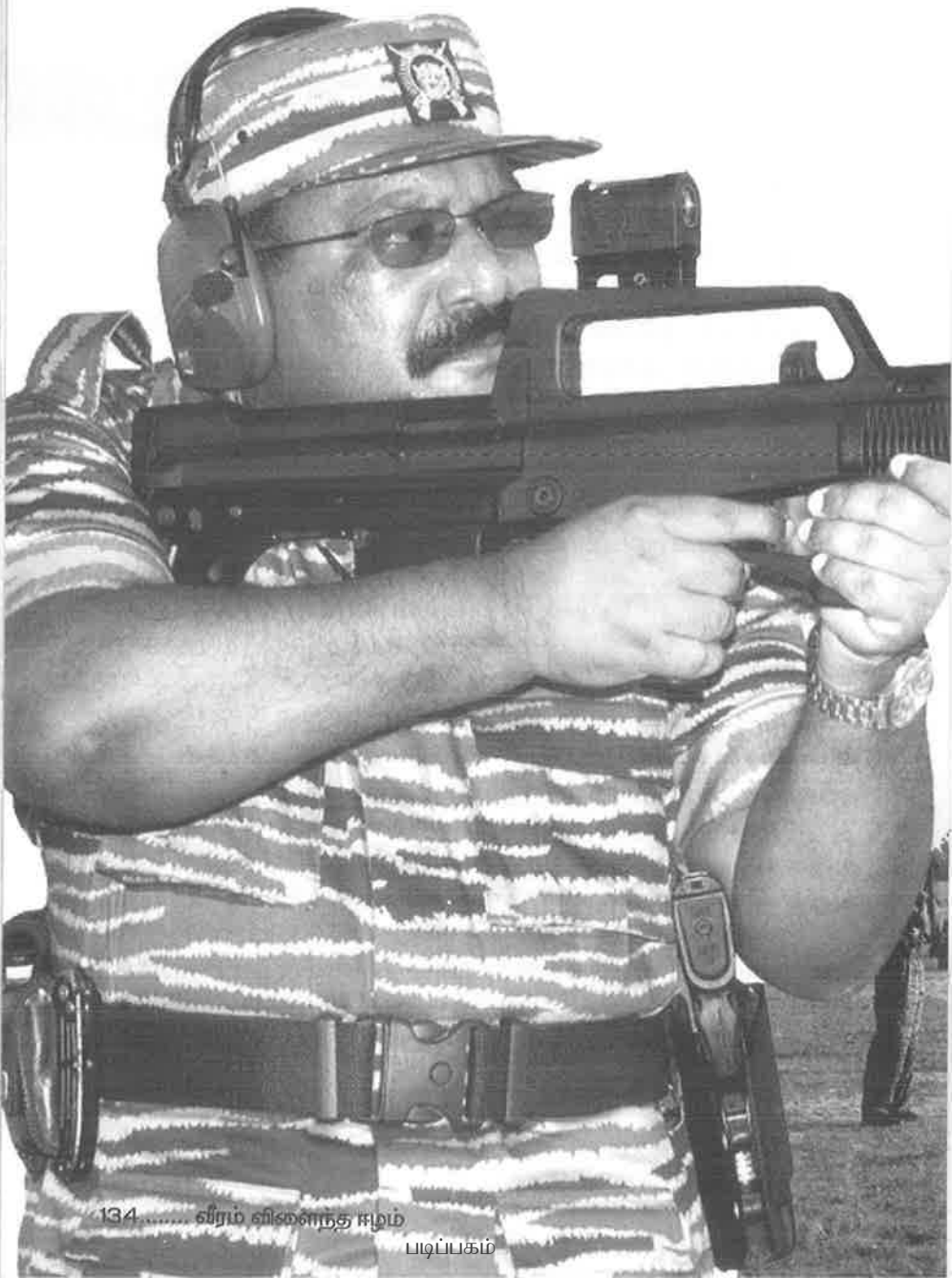
ஆயிரம் வீரர்கள் தீயினில் போயினர்
ஆயினும் போரது நீளும், புலி
ஆடும் கொடி நிலம் ஆளும்.
பேயிருள் சூழ்ந்திடும் கானகம் மீதினில்
பாசறை ஆயிரம் தோன்றும், கருப்
பைகளும் ஆயுதம் ஏந்தும்.
மத்தளம், பேரிகை, கொட்டு புலிப்படை
மாபெரும் வெற்றிகள் சூடும், அந்த
சிங்கள கூட்டங்கள் ஓடும்.

-இணையத்தில் இன்று காலை நான் கண்ட கவிதை இது. எழுதியவர் புதுவை இரத்தினதுரையாக இருக்கலாம். படித்துச் சிலிர்த்து நின்றவேளை தொலைபேசி அழைப்பொன்று வந்தது. கடந்த நான்கு நாட்களாய் தொலைபேசிய அந்த முக்கியமான வரை தொடர்பு கொள்ள நூறு முறையேனும் முயன்று மனக்களைப்புற்றிருந்தேன். களநிலை பற்றின பொய்யும் புனைவுமிலா உண்மையை தரவல்ல நிலையில் உள்ளவர் அவர். வானகத்தின் தூதுவன் நேரிடை வந்ததுபோல வந்தது அந்த அழைப்பு. அவர் சொன்னார்:

“கவலை ஏதும் வேண்டாம். தலைவர் பாதுகாப்பாக உள்ளார். அவருக்கான பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் முழுமையாக உறுதி செய்யப்பட்டபின் உலகோடு அவர் பேசுவார்”

.தமிழீழ எல்லைகளின் காவலன் நல்லூர் முருகனும் எனது லூர்து மாதாவும் துணையிருந்தார்கள். படித்த கவிதை சந்தம் கட்டி என் மனதில் பாடலாய் துள்ளலாயிற்று. ‘பேயிருள் சூழ்ந்திடும் கானகம் மீதினில் பாசறை ஆயிரம் தோன்றும், கருப்பைகளும் ஆயுதம் ஏந்தும்’.

எட்டு பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் இதே புதுவை ரத்தின துரை எழுதிய கவிதையின் மறக்க முடியாத சில வரிகள் நினைவு வெளியில் கை வீசி நடந்தன.

“வா பகையே... வா...

வந்தெம் நெஞ்சேறி மிதி.

பூவாகவும் பிஞ்சாகவும் மரம் உலுப்பிக் கொட்டு.

வேரைத் தறித்து வீழ்த்து.

ஆயினும் அடிபணியோம் என்பதை மட்டும்
நினைவில் கொள்!”

புதுவை ரத்தினதுரையின் கவிதைகள்பால் எனக்கு ஈர்ப்பு ஏற்பட்டது 1995-ம் ஆண்டு. அதிபர் சந்திரிகா குமாரதுங்கே யுத்த வெறிகொண்டு முப்படைகளையும் அவிழ்த்து விட்டு யாழ்ப்பாணத்தை சிறைப்படுத்திய காலம். யாழ்ப்பாணத்தில் சிங்க முத்திரை பொறித்த சிங்களக் கொடியை ஏற்ற அன்றைய ராணுவ அமைச்சர் அனுருத்த ரத்வத்தே வந்தார். அக்கொடியை சுமந்து வந்தது யாழ்ப்பாணத்து மேயராக இருந்த தமிழர்.

பெயர் மறந்துவிட்டேன். வடதமிழீழத்து இதயமாம் யாழ்ப்பாணத்திற்கு சிங்கக் கொடி சுமந்து வந்த மேயர் மீது புதுவைக்குச் சீற்றம். நீண்ட கவிதையொன்று எழுதி இருந்தார். சில வரிகள் மட்டும் அடித்த ஆணிபோல் நினைவில் பதிந்து நிற்கின்றன.

“மேயர் அவர்களே

நீவிர் சிங்கக் கொடியை சுமந்து வந்தபோது

மின்னும் ஜரிகை கரை கொண்ட

பட்டு வேஷ்டி கட்டி வந்ததாய் அறிந்தேன்.

கக்கூஸ் வாளிக்கு தங்க முலாம் பூசுவதில்லையே?!

- அறுபதாயிரத்திற்கும் மேலான அப்பாவித் தமிழ்

உயிர்களை கொன்றழித்து, இரண்டரை லட்சம் பேரை சொந்த மண்ணில் அசுதிகளாக்கி, முப்பதாண்டு கால விடுதலைப் போராட்டத்தை நீசத்தனமாய் நிர்மூலம் செய்த ராஜபக்சே கும்பலுக்கு வன்னிப்பரப்பில் சிங்கக் கொடி தூக்க நாக்கை தொங்கவிட்டுக் காத்திருக்கும் ஆனந்தசங்கரி வகையறாக்கள் ஒரு கணம் நினைவுக்கு வந்தபோது புதுவையின் சுவியையும் உடன் சேர்ந்து வந்தது. “கக்கூஸ் வாளிகளுக்கு தங்க முலாம் பூசுவதில்லையே...?! ராஜபக்சேக்களுக்கு லாவணி பாடும் ஆனந்த சங்கரிகளே... இருக்கிறவரை ஏதேனும் நாற்காலியில் இருந்துவிட்டுப் போங்கள். தங்கமுலாம் பூசிய கக்கூஸ் வாளிகளுக்கும் கருணை செய்து ஓய்வூதியம் தர வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் விரைவில் வருவான். உங்களுக்காக வரவில்லையென்றாலும் முல்லைத்தீவு முற்றுகையின் கடைசி நாள் நடந்த மன்னிக்க முடியா துரோகத்திற்கு நீதி செய்யவேனும் அவன் வருவான்.

கடைசி நாளில் -அதாவது கடந்த சனிக்கிழமை நடந்தது இதுதான். வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரனும் எதிர்காலத்தில் போராட்டத்தையும் இயக்கத்தையும் மீள் கட்டமைப்பு செய்வதற்கு முக்கியமானவர்களான சில தளபதியர்களும் பாதுகாப்பாக அகன்றபின்

நடேசன்

களத்தின் இறுக்கம் தணிகிறது. கை ஒடிந்து, கால் முறிந்து, உடலின் சில பகுதிகள் சிதைந்து ரத்தம் வழிந்தே பாதி செத்துப் போன சுமார் 12,000 அப்பாவி மக்களையும், அவ்வாறே காயமுற்ற சுமார் 3,000 போராளிகளையும் எப்படியேனும் அப்புறப்படுத்திக் காப்பாற்றும் முடிவினை விடுதலைப்புலிகள் எடுக்கிறார்கள். கடற்புலித் தளபதி சூசை மதுரையில் ஒருவரோடு தொடர்பு கொண்டு காயமுற்ற மக்களையேனும் பாதுகாப்பாய் வெளியேற்ற 48 மணி நேர சண்டை நிறுத்தம் வேண்டுகிறார்.

மதுரை தமிழரோ உணர்வாளர் சுப.வீ. என்ற சுப.வீர பாண்டியன் அவர்களை மன்றாட சுப.வீ. அவர்கள் கனிமொழி அவர்களின் கருணையை கேட்கிறார். கனிமொழி அவர்கள் காங்கிரஸ் கட்சியின் முக்கியமான ஒருவரோடு பேச 'அதிகாரப் பூர்வமற்ற', ஆனால் யதார்த்தமான முடிவொன்று தரப்பட்டது. "விடுதலைப் புலிகளின் அனைத்துலக பொறுப்பாளர் செல்வராஜா பத்மநாபன் கொழும்பிலுள்ள இந்திய தூதுவருக்கு ஆயுதங்களை ஒப்படைக்க தயாராக உள்ளோம் என்ற முடிவினை எழுத்துப் பூர்வமாய் தொலைநகல் (FAX) வழி உடனே தெரிவிக்க வேண்டும். மற்றவையெல்லாம் இந்தியா பார்த்துக் கொள்ளும்". இரவு 10 மணி ஆயிற்று. இந்தக் கட்டத்தில் நானும் இணைந்தேன். லண்டனிலுள்ள எனது நண்பர்கள் மூலம் செல்வராஜா பத்மநாபன் அவர்களுக்கு தகவல் சொல்லப்பட அவரும் மின்னல் வேகத்தில் இயங்கினார். "இந்தியாவிடமே நாங்கள் ஆயுதங்களை ஒப்படைக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். அது சாத்தியமில்லையென்றால் ஐ.நா.

ஏற்பாட்டில் ஒப்படைக்கிறோம்” என்ற முடிவை விடுதலைப் புலிகள் இரவு 11.50-க்குத் தெரிவித்தார்கள். கனிமொழி தயக்கத்துடன் காங்கிரஸ் பெரியவரை தொடர்பு கொள்ள அவரும் விழித்தே இருந்தார். “கால அவகாசமில்லை. இந்தியாவிடம் சரணடைவதற்கான சாத்தியப்பாடுகள் இப்போது இல்லை. இலங்கை ராணுவத்திடமே சரணடைவது தான் இப்போதைய நெருக்கடி நிலையில் ஆகக் கூடியது” என்கிறார் அப்பெரியவர்.

மக்களை காக்க வேண்டி இலங்கை ராணுவத்திடமே ஆயுதங்களை ஒப்படைக்கும் முடிவினை சனி நள்ளிரவு புலிகள் எடுத்தார்கள். ஞாயிறு காலை கொழும்பு இந்திய தூதரகத்தின் உதவியுடன் இலங்கைத் தமிழர் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் கஜன் பொன்னம்பலம் ராஜபக்சேவோடு பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்த, முடிவொன்று ஏற்படுகிறது. “முல்லைத்தீவு களத்தில் நிற்கும் புலிகளின் தளபதிகள் வெள்ளைக்கொடி பிடித்துக் கொண்டு இலங்கை தளபதிகளிடம் வரட்டும். ஆயுதங்களை ஒப்படைப்பது, காயமுற்றோரை அப்புறப்படுத்துவது தொடர்பான நடைமுறை ஒழுங்குகளை அவர்களே கலந்து பேசி முடிவு செய்யட்டும்” என்பதாக அந்த ஏற்பாடு.

இம்முடிவினை ராஜபக்சே அலுவலகம் ராணுவத் தலைமைக்கும், முல்லைத் தீவு கட்டளைத் தளபதிகளுக்கும் அறிவிக்கிறது. இந்த ஏற்பாடுகள் முடியவே ஞாயிறு இரவாகி விடுகிறது. ராஜபக்சேவுடன் நடந்த விவாதங்களையும் முடிவுகளையும் கஜன் என்ற கஜேந்திரன் பொன்னம்பலம்... செல்வராஜா பத்மநாபனுக்குத் தெரிவிக்க முல்லைத்தீவு களத்தில் நின்ற விடுதலைப் புலிகளின் அரசியற் பிரிவுப் பொறுப்பாளர் நடேசனுடன் இவற்றை திங்கள் அதிகாலை 2.30 மணிக்கு விவாதிக்கிறார் பத்மநாபன். யுத்தம் 500 மீட்டர் அருகில் வந்தபோதும் கூட உலகோடு உரையாடும் செயற்கை கோள் வசதிகளை விடுதலைப்புலிகள் கொண்டிருந்தார்கள் என்பது ஒரு ராணுவ அரசியல் இயக்கமாக எத்துணை ஆழமாக வளர்ந்திருந்தார்கள் என்பதற்குச் சான்றாகத் தெரிந்தது. விடிந்ததும் நடேசன், சிறப்புத் தளபதி ரமேஷ் -இவர் முன்பு கருணாவின் துணை தளபதியாக இருந்தவர், புலிகளின் சமாதானச் செயலகப் பொறுப்பாளர் புலித்தேவன் மூவரும் வெள்ளைக் கொடி ஏந்தி சிங்களத் தளபதியர்களை சந்திக்கச்

புலித்தேவன்

செல்வதாய் ஏற்பாடு.

வெடிபொருள் புகை கவிந்த முல்லைத் தீவு பரப்பு விடிந்தது. வெள்ளைக் கொடி ஏந்தி மூவரும் நடந்தார்கள். சிங்களத் தளபதியர்களின் கூடாரம் அருகே வந்தார்கள். ஏன், என்னவென்ற பேச்சின்றி சுட்டுக் கொல்லப் பட்டார்கள். பின்னர்தான் தெரிய வந்தது அவர்களைச் சுட்டுக் கொல்லும் உத்தரவை ராஜபக்சேவின் சகோதரனும் ராணுவ அமைச்சருமான கோத்தபய்யா ராஜபக்சே பிறப்பித்திருந்த சதி.

வெள்ளைக் கொடியேந்தி சரணடையவோ, பேச்சுவார்த்தை நடத்தவோ வருகிறவர்களுக்குத் தீங்கிழைப்பது யுத்தக் குற்றம். அனைத்துலக சட்டதிட்டங்கள் இதனை கடுமையாக வலியுறுத்துகின்றன. ஆனால் சிங்கள இனவெறி பிடித்தாடும் கோத்தபய்யாவை பொறுத்தவரை தமிழருக்காகப் பேச எவருமே உயிரோடு இருக்கக்கூடாது. நடேசனும், புலித்தேவனும் சரணடைந்து கைது செய்யப்பட்டாலும் அவர்கள் யுத்தக் கைதிகளாகவே நடத்தப்பட வேண்டும். நாளை அனைத்துலக ஏற்பாட்டில் அரசியல் தீர்வுக்கான பேச்சுவார்த்தைகள் தொடங்கும் போது புலிகள் தரப்பிலும் பிரதிநிதிகள் இருக்க வேண்டுமென உலக நாடுகள் நிச்சயம் வலியுறுத்தும். அத்தகு சூழலில் தகுதியோடு தமிழரை பிரதிநிதித்துவப்படுத்த எவருமே இருக்கக் கூடாதென்பதுதான் கோத்தபய்யாவின் கணக்கு. முக்கிய செய்தி என்னவென்றால் இந்தியா சொல்வதையோ, அண்ணன் ராஜபக்சே சொல்வதையோ கேட்பதற்கு கோத்தபய்யா தயாராக இல்லை என்பதுதான்.

கொடுமை அத்தோடு முடியவில்லை. காயமுற்று பாதி உயிரோடு முனகிக் கிடந்த பத்தாயிரத்திற்கும் மேலான அப்பாவி மக்களை புல்டோசர்கள், செயின் புளக்-கள் ஏற்றிக் கொன்றுவிட்டு ஆதாரங்கள் ஏதுமின்றி அதிநவீன ரசாயனக் கலவைகள் ஊற்றி எரித்திருக்கிறார்கள். அவ்வாறே

காய முற்றிருந்த
சுமார் 3,000 போராளிகளை
யும் கருணை இரக்கமின்றி சுட்டுக்
கொன்று வெறி தீர்த்திருக்கிறார்கள். வேறெதற்கும்
இல்லையெனினும் கோத்தபய்யாவிற்கு நீதி சொல்லவேண்டும்
வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் வருவான், நிச்சயமாய் வருவான்.

மரணத்தின் நிழலில் வளர்ந்த அதீதப் பிறவி பிரபாகரன்.
மாத்தையா அவரது வாகனத்திற்கு அடியிலேயே வெடிகுண்டு
பொருத்தினார். ஆனால் வெடிக்கவில்லை. ஏன் வெடிக்கவில்லை
என்பதற்கு மனித அறிவுசார்ந்த விளக்கம் எதுவுமில்லை.
சாவகச்சேரி நகர் வளைவு திறக்கும் நிகழ்வின்போது அவரோடு
மூத்த தளபதிகள் யாவரதும் கதை முடிக்க மாத்தையா ஏற்பாடு
செய்திருந்தார். விழாவுக்குப் புறப்படும் போது மோசமான
வயிற்று நோவு வர விழாவிற்கு அவர் வரவில்லை. வந்திருந்தால்
அன்றே அவர் வரலாறு முடிந்திருக்கும். திருநெல்வேலி
தாக்குதலின் போது அவரது துப்பாக்கியில் ரவை தீர்கிறது.
குனிந்து ரவை நிரப்புகிறார். புறத்தே மின்னல் தெரிகிறது. சக
தோழர்களின் பறக்கிற ரவைகள் என நினைக்கிறார். காலையில்
பார்த்தால்தான் குனிந்தபோது, தான் நின்ற இடத்திலேயே
எதிரியின் ரவைகள் பாய்ந்து வந்திருக்கின்றன. அக்கணம்
குனிந்திராவிட்டால் அன்றே அவர் முடிந்திருப்பார். “கடவுள்
காத்து வருகிறார் எனக் கருதலாமா?” என 2002-ல் அவரிடம்
கேட்டேன். “இன்னும் நான் செய்ய வேண்டிய கடமைகள்
இருக்கிறதென இயற்கை நினைக்கிறது போலும்” என்றார்.
தமிழர்களே, நண்பர்களே, முல்லைத்தீவில் கதை முடியவில்லை.
புதிய கதை தொடங்குகிறது. உலகத் தமிழினம் இனி நடக்கப்
போவது புதிய தடங்களில்.

-நக்கீரன் 23-05-09

வரலாறு படைத்த பிரபாகரன்!

மறப்பேனோ வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் தந்த பதிலை? 2002-ம் ஆண்டு நேர்காணலில் நான் கேட்ட 62-வது கேள்வி அது. “உங்களுக்கு கடும் கோபம் வரவேண்டுமென்றால் நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?” அதற்கு அனிச்சை செயல் வேகத்தோடு அவரிடமிருந்து வந்த பதில்: “என் தமிழ் இனத்தின் எதிரியாக இருந்து பாருங்கள். அப்ப தெரியும் என்ட கோபம்!”

வலியது வாழும். நியாயம், நீதி, உணர்வுகள், ஒழுக்கம், விழுமியங்கள் எவை பற்றியும் அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாத இயற்கையின் நியதி இது. ஆம், வலியது வாழும். போரின் கொடுமையோ அதனிலும் பெரிது. வெற்றி பெற்றவன் அனைத்தையும் எடுத்துக் கொள்வான், வரலாறு உட்பட. தோற்றுப் போனவன் தலைகுனிந்து குறுகி நிற்க வேண்டும். வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரனும், தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளும் விட்ட பிழைகளையும், செய்த தவறுகளையும்தான் இனி பலரும் அதிகமாகப் பேசப்படுப்படுவார்கள்.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் தவறிழைக்காத தேவதூதர்கள் இல்லைதான். அவர்கள் செய்த குற்றங்களை, குற்றமென்று உரைக்கும் ஒழுக்க நிலை நமக்கு இருந்தால் மட்டுமே அவர்கள் முன்னெடுத்த விடுதலைப் போராட்டத்தை போற்றி, தொடர்ந்து அப்போராட்டத்தின் அரசியல் இலக்குகளை அம்மக்களுக்கு உறுதி செய்யும் செயற்பாடுகளை நாம் மேற்கொள்ள முடியும்.

மாற்றுக் கருத்துடைய பலரை அரசியல் களத்திலிருந்து அகற்றியது, உலக அளவிலான அரசியல் தலைமைத்துவங்களை உருவாக்காதது, ‘போர் வெற்றி’ தொடர்பான மிகைப்படுத்தப்பட்ட நம்பிக்கைகளை

மக்களிடையே உருவாக்கி தங்களை மக்களின் 'பந்தயக் குதிரைகளாக' நிறுத்தி -மக்களை அரசியல்மயப்படுத்த தவறியது, ராஜீவ்காந்தி படுகொலையில் சம்பந்தப்பட்டது -அல்லது சம்பந்தப்படவில்லையென்றால் அதனை சரிவர விளக்காதது... என தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் விட்ட பிழைகள் பல உண்டு.

எனினும் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் இல்லாத தமிழ் வரலாறும், அவர்தம் வரலாற்றோடு தொடர்பற்ற தமிழர் எதிர்கால எழுச்சியும் இல்லை என்பதே நிதர்சனம். தமிழர் வரலாற்றின் அகற்றமுடியா ஆதர்சமாகவும் வரலாற்றுப் பிரமாண்டமாகவும் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் நிலைபெற்று விட்டார் என்பதுதான் உண்மை. எனவேதான் அவரைப் பற்றின சரியான புரிதல் தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களாகிய நமக்கும் முக்கியமானதாகிறது. தமிழர்களாகிய நமது எதிர்கால எழுச்சிக்கும் அது முக்கியம்.

உலகின் ஒரு மூலையில் மிகச்சிறியதோர் தமிழ்க் கூட்டத்திலிருந்து முன்னுதாரணமானதோர் விடுதலைப் போராட்டத்தை கட்டியெழுப்பியவர் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன். அந்தப் போராட்டம் நமது இனத்தில் பிறந்ததென்பது, உணர்வுகளைத் தவிர வேறெதுவும் பெரிதாகப் பங்களிக்காத நமக்கும் பெருமையே.

நாற்புறமும் நீர்கூழ்ந்த சிறியதோர் நிலப்பரப்பில்,

இலங்கையோடு சுற்றியிருக்கும் பெரிய நாடுகளான இந்தியா, பாகிஸ்தான், சீனா நாடுகளினது நெருக்குவாரங்களுக்கு ஈடுகொடுத்து, மரபுவழித் தாக்குதல் படையணிகள், சிறப்புப் படை பிரிவுகள், பீரங்கிப் பிரிவு, கடற்படை, உலக உளவு அமைப்புகள் மெச்சும் மிகத்திறன் கொண்ட புலனாய்வுத்துறை, 70-க்கும் மேலான கப்பல்களை கொண்ட அனைத்துலக ஆயுத கொள்வனவுப் பிரிவு, அரை உரிமை கொண்ட ஒரு செயற்கைக்கோள் -இவற்றிற்கெல்லாம் மகுடம் வைத்தாற்போல் 2002-முதல் ஓர் அரசுக்கு இருக்க வேண்டிய துறைசார் அலகுகளுடன் கூடியதோர் நடைமுறை அரசை உருவாக்கி பல உலக நாடுகளை விடவும் நேர்த்தியான முறையில் அதனை நிர்வகிக்கும் திறனும், கண்ணியமும், ஒழுக்கமும் கொண்ட நிர்வாக ஏற்பாட்டையும் உருவாக்கி சாதனை செய்தவர் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன். உலகெங்கும் யூதர்கள் இருந்தாலும் இஸ்ரேல் அவர்களது உரிமை பூமியாய் இருப்பதுபோல் உலகெங்குமுள்ள எட்டு கோடித் தமிழர்கள் தம் இனத்திற்கும் ஒரு நாடு இருக்கிறது என்று பெருமையுடன் பேசும் நிலைக்கு வெகு அருகில் தமிழினத்தை கொண்டு வந்தவர் அவர்.

அவற்றிற்கெல்லாம் மேலாய் இயல்பாகவே தாழ்வு

மனப்பான்மை, இலக்கு நோக்கிய விடாப்பிடியான உறுதியின்மை, அதிகாரவர்க்கத்தை உண்டு அஞ்சுதல் போன்ற குணாதிசயங்களைக் கொண்ட தமிழ் இனத்தினது மனவெளியில் கண்ணுக்குப் புலப்படாத போராட்டமொன்று நடத்தி, நம்பிக்கை ஊட்டி, துணிவுடன் நிமிர வைத்து, பிறர் வாழ தம் உயிரை மனமுவந்து ஈகம் செய்யும் தலைமுறை ஒன்றினை புடமிட்டு, நானும் பிறந்து பாக்கியம் பெற்ற இத்தமிழினத்தின் சிந்தனை இயக்கத்தையும் போக்கையும் மாற்றியமைத்ததுதான் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் படைத்த உண்மையான வரலாறு.

முல்லைத்தீவில் பல்லாயிரம் போராளிகளையும், பலநூறு கோடி ரூபாய் பெறுமதியுடைய ஆயுதங்களையும் முற்றாக இழந்து ராணுவரீதியாய் நிர்மூலமாகிவிட்டாலும்கூட -வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் படைத்த இந்த மகத்தான வரலாற்றையும், கால் நூற்றாண்டிற்கு முன் தமிழர்கள் கற்பனைகூட செய்து பார்த்திராத அரசியல் உச்சநிலைக்கு தமிழினத்தை அவர் அழைத்து வந்துவிட்டதையும் தமிழர்களாகிய நாம் ஒவ்வொருவரும் உணர வேண்டும். ராஜீவ்காந்தி படுகொலையில் அவர் குற்றவாளியென்றால் அவ்வாறே இருக்கட்டும். தீர்ப்பு எழுதப்பட்டும், தண்டனையும் தரப்பட்டும். அதேவேளை சில குற்றங்களையும், சில தவறுகளையும் கடந்து அவர்

படைத்த இவ்வரலாற்றினை பெருமையுடன் சுவீகரித்துக் கொள்ளும் உரிமை தமிழராகிய நமக்கு இல்லையென்று சொல்ல எந்த அரசுக்கும், அதிகார அமைப்புக்கும் உரிமையில்லை.

தனிப்பட்ட மனிதனாகவும், தன் வாழ்விலும் ஒரு இனத்தின் மாபெரும் நாயகனாகப் போற்றப்படும் இயல்புகள், ஒழுக்கங்கள் கொண்டிருந்தார் அவர் என்பதும் முக்கியமானது. “தலையை குனியும் நிலையில் இங்கே புலிகள் இல்லையடா, எவனும் விலைகள் பேசும் நிலையில் எங்கள் தலைவன் இல்லையடா” என அவர்கள் பாடும் பாடல் மிகவும் தகுதியானதே. “உலகத் தமிழ் மக்கள் உங்களை தேசியத் தலைவர் எனப் போற்றுகிறார்கள். இத்தகுதியை நீங்கள் எப்படி உணர்கிறீர்கள்?” என்று 2002-ல் நான் கேட்ட கேள்விக்கு அவர் தந்த பதில் இவரைப் போலொரு நேர்மையான தலைவரை நாமறிந்த தமிழர் வரலாறு பெற்றிருக்கவில்லை என்ற உணர்வினை அன்றே என்னுள் உருவாக்கியது.

இதோ அவர் சொன்ன அதே வார்த்தைகள்: “என்னை நானே மிகைப்படுத்திக்கொள்ளும் எண்ணம் எனக்குக் குறைவு. இப்படி தகுதியையெல்லாம் அடைய வேண்டுமென நான் உழைத்ததைவிட என் இனத்திற்கான

தளபதிகளுடன் பிரபாகரன்

கடமையை செய்ய வேண்டும், எனது மக்களின் விடுதலைக்காக நான் அர்ப்பணிப்போடு போராட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தான் மேலோங்கியிருந்தது. கடமை உணர்வுதான் எனக்கு அதிகம். அதற்கு அப்பால் என்னை நானே பெரிதாக சிந்திக்கிற பழக்கம் எனக்கு இல்லை. என்னோடு கூட நிற்கும் தளபதியர், போராளிகள், அவர்களோடு போராட்ட சவால் களுக்கெல்லாம் ஈடுகொடுக்கும் எமது மக்கள் -எல்லோராலும் தான் போராட்ட சாதனைகள் உருவாக்கப்படுகின்றன”.

தொடர்ந்து நான் கேட்டேன், “தமிழ் மக்கள் உங்களை அசாதாரணமான ஆற்றல்கள் கொண்ட ஒருவராகப் பார்க்கிறார்களே?” -இக்கேள்விக்கு அவர் தந்த பதில் எனது வாழ்வில் பெற்ற நேர்காணல் பதில்களிலெல்லாம் அற்புதமானது. “எல்லோரையும்போல் நானும் ஒரு சாதாரண மனிதன்தான். ஆனால் தமிழ் மக்களுக்கு ஒரு பலவீனம் உண்டு. ஒருவருக்கு பெரிய உருவம் கொடுத்து, தெய்வம் போன்ற மாயையை அவரைச் சுற்றி உருவாக்கி, எல்லா பொறுப்பையும் அவர் மீது போட்டு, தங்கள் கடமை முடிந்ததென்று ஒதுங்கிக் கொள்வார்கள். தமிழ் னாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் செய்ய வேண்டிய கடமைகளை நானும் செய்திருக்கிறேன். ஒவ்வொரு தமிழரும் தமிழரென்ற வகையில் தாம் செய்யவேண்டிய கடமைகளை செய்தார் களென்றால் என்னை சுற்றின இந்த பிரம்மாண்டம் இருக்காது. நான் தலைவராகவே உங்களுக்குத் தெரியமாட்டேன்”. என்னே தெளிவு! என்னே நேர்மை! என்னே தன்னம்பிக்கை!

146..... வீரம் விளைந்த ஈழம்

முல்லைத்தீவு பேரழிவிலிருந்து தங்களையும் விடுதலைப் போராட்டத்தையும் தற்காத்துக்கொள்ள ஒரே ஒரு வாய்ப்பு தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளுக்கு இருந்தது. கடந்த ஜனவரி 24 அன்று வன்னிப்பரப்பிலுள்ள கல்மடு குளத்தை புலிகள் உடைத்துவிட நூற்றுக்கணக்கான ராணுவத்தினர் பலியான செய்தியை நக்கீரன் வாசகர்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். கல்மடு குளத்தைவிட பன்மடங்கு பெரியது இரணைமடு ஏரி. இரணைமடு ஏரியை உடைத்திருந்தால் ஊழிப்பெருக்குபோல் பெருவெள்ளம் புறப்பட்டு வன்னிப்பரப்பு முழுதையும் விழுங்கி பூநகரிவரையுள்ள மரம், செடி, உயிர் அனைத்தையும் அழித்துத் தீர்த்திருக்கும். மிகக் குறைந்தபட்சம் 40,000 சிங்கள ராணுவத்தினர் செத்து மிதந்திருப்பர். அவர்தம் பல்லாயிரம் கோடி பெறுமதியுடைய ஆயுதங்கள், ராணுவ கட்டுமானங்களும் புதையுண்டு போயிருக்கும். இந்த மரண அடியிலிருந்து அடுத்த பத்து ஆண்டுகளுக்கு சிங்கள ராணுவம் எழும்பியிருக்காது. ராஜபக்சே சகோதரர்களின் அரசியலும் முடிந்திருக்கும். தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் இயக்க தளபதிகள் இறுதி அஸ்திரமாக இரணைமடு ஏரியை உடைக்கும் ஆலோசனையை முன்வைத்தபோது யோசனைகளுக்கு இடம் கொடுக்காமலேயே பிரபாகரன் சொன்னாராம், "நீங்க சொல்றது சரிதான். இரணை மடுவெ உடைச்சா சிங்கள ஆர்மி காரணுக்கு மரண அடி கொடுக்கலாம். ஆனால் வன்னியின்றெ பொருளாதாரமும் அதோட போகும். அடுத்த நூறு ஆண்டுக்கு அந்த மண்வளத்தையும் விவசாய பொருளாதாரத்தையும் ஒருத்தராலயும் மீட்டெடுக்க முடியாது. நம் வன்னி சனம் எத்தனையோ கஷ்டங்கள்பட்டு விடுதலைப்போராட்டத்தோடு நிக்கிறாங்கள். அந்த சனத்துக்கு நாம் இப்படியொரு துரோகம் செய்ய ஏலாது." -பேரழிவு நெருங்கிவந்த பொழுதில்கூட தனது மக்களின் வாழ்வுக்கான ஆதார வளங்களை அழித்து தன்னையும் இயக்கத்தையும் பாதுகாக்க மறுத்த இந்த மாமனிதனா பயங்கரவாதி? ஐயப்படும் அன்பர்களுக்கும், ஆங்கில ஊடகத்து அந்நியர்களுக்கும் இவற்றையெல்லாம் எடுத்துரையுங்கள். அவர்கள் வளைவு செய்த பயங்கரவாத வர்ணஜாலங்களுக்கு அப்பால் இதயம் கொண்டதொரு மனிதன் இருந்தான் என்பதை உரத்துச் சொல்லுங்கள்.

-நக்கீரன் 27-05-09

ஜெகத் கஸ்பர்.....147

உல்லாசமாக இருந்தாரா பிரபாகரன்?

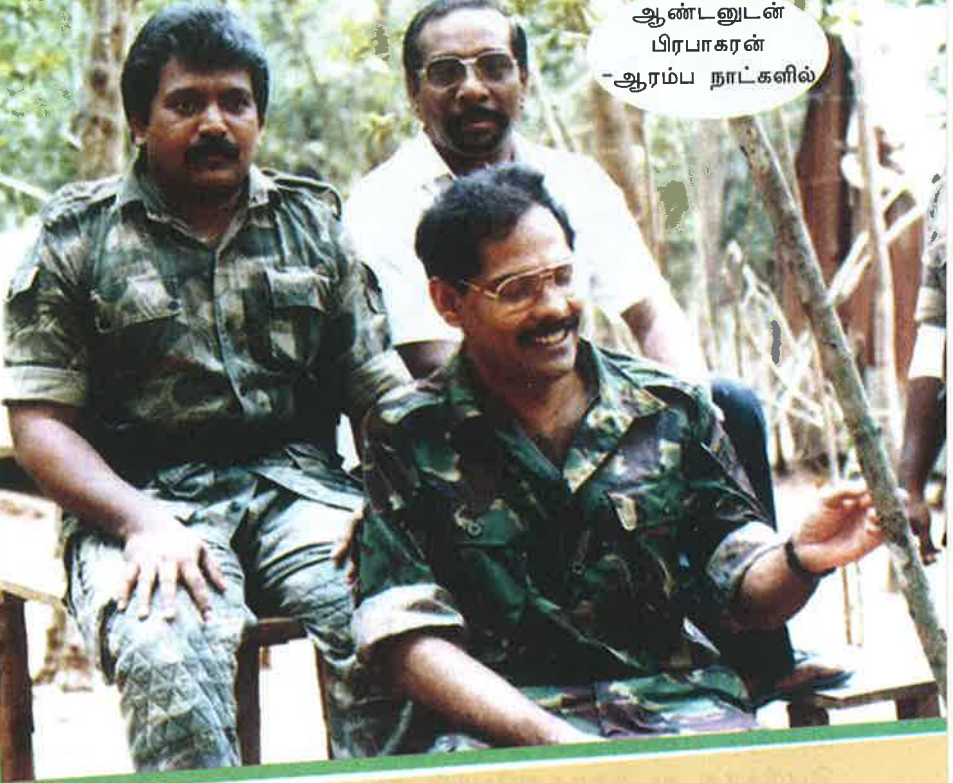

‘இங்கே எங்கு பார்த்தாலும் பிணக் காடாய் கிடக்கிறது’. வெள்ளைக் கொடி ஏந்தி சரணடையச் சென்று, துரோகத்தால் சுட்டுக் கொல்லப்படுமுன் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல் பிரிவு பொறுப்பாளர் நடேசன் இறுதியாக உலகோடு பேசிய வார்த்தைகள் இவை. “இங்கே எங்கு பார்த்தாலும் பிணக்காடாய் கிடக்கிறது!”. மரணத்தின் எஜமானர்கள் நம் மக்களை முற்றுகையிட்டார்கள், சந்தையில் மலிந்த பொருள் போல் அள்ளிச் சென்றார்கள். சிங்களம் தின்ற உயிர் எத்தனை என்ற கணக்குக்கூட இல்லை. நாமறிய நவீன மனித வரலாற்றில் இப்படியோர் கொடுமை வேறெந்த இனத்திற்கும் நடந்ததில்லை.

‘யுத்தம் முடிந்துவிட்டது, விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம் முற்றாக அழிக்கப்பட்டு விட்டது’ என இலங்கை அரசு அறிவித்து இன்றோடு பத்து நாட்கள் ஆகின்றன. எனினும் முல்லைத் தீவுக்குச் சென்று வர ஜ.நா. அமைப்புகளுக்கே அனுமதி இல்லை. முல்லைத் தீவை முற்றுகையிட்டது சுமார் ஒரு லட்சம் சிங்கள ராணுவத்தினர். அவர்கள் கடந்த பத்து நாட்களாய் செய்து வரும் வேலை தமிழர் இன அழித்தல் நடந்த தற்கான அத்தனை தடயங்களையும் அகற்றிவிடுவது. இத்தனை ராணுவத்தினர் பத்து நாட்கள் துடைத்த பின்னரும் உலகினை அங்கு அனுமதிக்கும் துணிவு இலங்கை அரசுக்கு வரவில்லையென்றால் எத்தனை தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டிருப்பார்கள் என்று எண்ணிப் பாருங்கள்.

பஞ்சாப் பற்றியெரிந்து கொண்டிருக்கிறது. சீக்கியர்களை யாரும் அடிக்கவோ, அவமானப்படுத்தவோ இல்லை. ஆஸ்திரியா நாட்டில் ஒரு குருத்வாராவில்

ஆண்டனுடன்
பிரபாகரன்
- ஆரம்ப நாட்களில்

சீக்கிய மதத்திற்குள்ளேயே இருபிரிவினருக்கிடையில் சண்டை. அதன் எதிரொலி பஞ்சாபில் கேட்கிறது. இந்தியாவின் வெளியுறவுத்துறை அமைச்சர் அறிக்கை விடுகிறார். பிரதமர் அவசர ஆலோசனை நடத்துகிறார்.

இதே நாளில் ஜெனீவா நகரில் அனைத்துலக மனித உரிமை அவையின் அவசர சிறப்பமர்வு நடந்தது. முல்லைத் தீவில் இலங்கை ராணுவமும் விடுதலைப்புலிகளும் செய்த மனித உரிமை மீறல்களை, யுத்த விதிமீறல்களை விசாரிக்க அனைத்துலக குழு ஒன்று அமைக்க வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தை அமெரிக்க, ஐரோப்பிய நாடுகள் முன்வைத்தன. இத்தீர்மானத்தை எதிர்த்து இலங்கை அரசு தன்னைத் தானே பாராட்டும் ஒரு தீர்மானத்தையும், உலகிடமிருந்து பெரு நிதி கோரும் தீர்மானத்தையும் முன்வைத்தது. இலங்கையின் தீர்மானம் வெற்றி பெற வேண்டி அவையின் 47 உறுப்பு நாடுகளிடையே

ஜெகத் கஸ்பர்.....149

திட்டமிடல்

ஆதரவு திரட்டிய நாடுகள் இந்தியா, சீனா, ரஷ்யா, பாகிஸ்தான் ஆகியவை. “எத்தனை அப்பாவித் தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள் என்ற எண்ணிக்கையை அறியும் அருகதை கூட தமிழர்களுக்கு இல்லை” என்று இலங்கையோடு சேர்ந்து இந்தியா, சீனா, ரஷ்யா, பாகிஸ்தான் நாடுகள் கூறியிருக்கின்றன. இங்கே கூப்பிடு தொலைவில் ஏழு கோடித் தமிழர்கள் ஏதேனும் செய்யும் எண்ணமும் திண்ணமும் அற்றவர்களாய் எதுவும் பெரிதாக நடக்காததுபோல் நடக்கிறோம். நாதியற்றுப் போனோமடா தமிழா, நாதியற்றுப் போனோம். இப்படியொரு கீழ்மை வேறெந்த இனத்திற்கும் நேர்ந்திடக்கூடாதென இறையருளை வேண்டுகிறேன்.

தமிழனுக்கெதிராய் உலக அரங்கில் தீர்மானம் ஆதரித்து விட்டு புதுடில்லியில் எவரும் சர்க்கார் நடத்திவிட முடியாதென முழங்கும் தமிழகம் எழுகின்றவரை, ‘இந்தியப் பெருங்கடல் எங்கள் மூதாதையர்களின் கடல்- எங்கள் இனத்தை அழிக்கத் துணைபோகும் எவனும் இந்தக் கடலில் கப்பல் ஓட்டவோ எண்ணெய் குழாய் பதிக்கவோ முடியாது’ என முழங்கும் தலைவன் ஒருவன் இந்நிலத்தில் எழுகின்றவரை நம் இனத்தின் அவலம் இவ்வாறே தொடரும்.

வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் தவறிழைத்துவிட்டார். சிங்களவருக்கு இந்தியாவும், அமெரிக்காவும், ஐரோப்பிய

நாடுகளும், ஐப்பானும் பெருந்துணையாய் நின்ற நாட்கள் லேயே அவர் சீனாவுடன் பேரம் பேசியிருக்க வேண்டும். அல்லது முன்பேயே அமெரிக்காவுடன் வர்த்தகம் பேசி 'திருகோணமலை துறைமுகத்தை' நீங்கள் விரும்பும் காலம் வரை நீங்கள் விரும்புகிறபடி பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்' என்று ஒப்படைத்திருக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்திருந்தால் தமிழீழம் எப்போதோ கிடைத்திருக்கும். பட்டுக் கம்பளங்கள் விரிக்கப் பட்டு உலகத் தலைவர்களில் ஒருவராய் அவர் பெருமையுடன் உலா வந்திருப்பார். உண்மையில் இலங்கையின் இறையாண்மைக்காய் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் உறுதியாக நின்ற அளவுக்கு அந்நாட்டின் சிங்களத் தலைவர்கள் நிற்கவே இல்லை. எந்த உலக சக்திக்கும் வடகிழக்கு இலங்கையின் நிலப்பரப்பையும் வளங்களையும் தாரைவார்க்க வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் முன்வரவில்லையென்பதுதான் அவர் செய்த பெரும் பிழை.

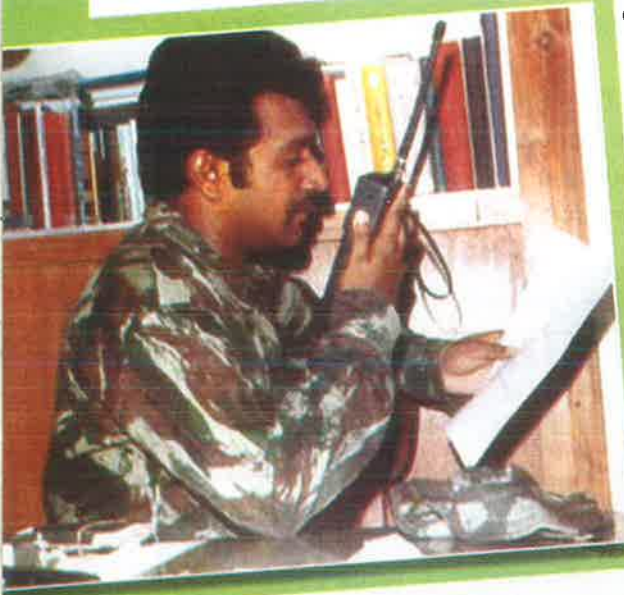
'இதயத்தில் பரிசுத்தமுடையோர் பாக்கியவான்கள். அவர்கள் கடவுளின் அரசை காண்பார்கள்' என பைபிள் சொல்கிறது. நான் பார்த்த வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் தனது இயக்கத் தலைவர் என்ற

வகையில் உறுதியானவராகவும், கடுமையானவராகவும் இருந்தாலும் ஒரு மனிதனாக இதயத்தில் பாசுத்தமுடையவராகவும், நீதிமானாகவும் இருந்தார்.

தனக்கெனவும் தன் குடும்பத்தினருக்கெனவும் அவர் சொத்து எதுவும் சேர்க்கவில்லை. தனக்கென வங்கிக் கணக்கு அவர் வைத்திருக்கவில்லை. அவரது குடும்பம் உல்லாச வாழ்வு வாழ்ந்ததாய் இங்குள்ள ஆங்கில ஊடகங்கள் இலங்கை ராணுவம் வெளியிட்ட புகைப்படங்களை காட்டியபோது அந்த மனிதனை இந்த உலகம் யாரென அறியவில்லையே என மனம் வேதனித்தது.

உண்மையில் அவர் வாழ்க்கையை வெறுத்து ஒறுத்த மனிதரல்ல. அறநெறி நிற்க வேண்டுமென்ற உறுதியைப்

போலவே எல்லோரும் வாழ்வில் உண்டு, களித்து, கதை பேசி இன்புற்றிருக்க வேண்டுமென விரும்பியவர். 2001-ம் ஆண்டு சண்டை நிறுத்த ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டதுமே அவர் இயக்கத்திற்கு கொடுத்த முதல் அறிவுறுத்தல்களில் ஒன்றாகக் கூறப்படுவது... “போராளிகளுக்கு வாங்கு ருசியா, இறைச்சி, கறி

யெல்லாம் வச்ச தினமும் சமைச்சப் போடுங்கோ. யுத்த காலத்திலெ வெறும் சோறும் பருப்புக் குழம்பும் சாப்பிட்டு சரியா கஷ்டப்பட்டு போயிட்டினும்”.

ஆணையிறவுக்கான இறுதி தாக்குதலை 1999-ல் அவர்கள் நடத்துமுன் ஒரு சிறு கப்பல் முழுக்க மருந்துப் பொருட்களை புலிகளின் அனைத்துலக கொள்வனவுப் பிரிவினர் அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்கள். ஐரோப்பிய நாடுகளில் கொள்வனவு

செய்யப்பட்டிருந்தது. ஆனால் வெளிக் குறிப்புகளின்படி அம் மருந்துகள் காலாவதியாகி - ஆங்கிலத்தில் 'Expiry Date' என்று சொல்கிறோமே, அது - அப்படி காலாவதியாகி ஒரு மாதம் கடந்திருந்தது. ஐரோப்பிய நாடுகளது இறுக்கமான தர நிலை கட்டுப்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்த்தால் காலாவதியாகி விட்டாலும்கூட இரு ஆண்டுகளுக்கு பயன்படுத்த முடியுமாம். விலையும் குறைவாக இருக்குமென்பதால் வாங்கியிருக்கிறார்கள். அறிந்ததுமே அப்படியொரு ஆத்திரம் கொட்டித் தீர்த்திருக்கிறார் பிரபாகரன். கொள்வனவுப் பிரிவு பொறுப்பாளரை தொடர்பு கொண்டு, சீறித் தள்ளினாராம். "என்ட போராளிகளின் உயிர் உங்களுக்கு அவ்வளவு மலிவா போச்சுதா? இந்த மாதிரி விளையாட்டெ இதோட கடைசியா வச்சுக் கொள்ளுங்கோ" வேரித்தாஸ் வானொலி நாட்களில் போராளி நேயர் ஒருவர் எழுதிய கடிதம் நினைவுக்கு வந்தது: "எங்கள் தலைவன் பொத்திப் பொத்தியும், தாய்க் குருவி போல் கொத்திக் கொத்தியும் திருத்தி வளர்க்கும் இக்கூட்டம் சண்டையில் மட்டும் புலிக்கூட்டம். மற்றபடி நெஞ்சில் நிறைய ஈரம் கொண்ட மனிதக் கூட்டம்!"

கிறார் பிரபாகரன். கொள்வனவுப் பிரிவு பொறுப்பாளரை தொடர்பு கொண்டு, சீறித் தள்ளினாராம். "என்ட போராளிகளின் உயிர் உங்களுக்கு அவ்வளவு மலிவா போச்சுதா? இந்த மாதிரி விளையாட்டெ இதோட கடைசியா வச்சுக் கொள்ளுங்கோ" வேரித்தாஸ் வானொலி நாட்களில் போராளி நேயர் ஒருவர் எழுதிய கடிதம் நினைவுக்கு வந்தது: "எங்கள் தலைவன் பொத்திப் பொத்தியும், தாய்க் குருவி போல் கொத்திக் கொத்தியும் திருத்தி வளர்க்கும் இக்கூட்டம் சண்டையில் மட்டும் புலிக்கூட்டம். மற்றபடி நெஞ்சில் நிறைய ஈரம் கொண்ட மனிதக் கூட்டம்!"

"நீங்கள் பெரிய சண்டைக்காரர் என்று உலகிற்குத் தெரியும். மற்றபடி உங்களுக்கு மென்மையான ரசனைகள் உண்டா" என்று

கேட்டேன். “ஓம் ஓபாதர்... நாட்டியம் எனக்கு நல்ல விருப்பம். என்ற மகளையும் நாட்டியம் படிக்க உற்சாகப்படுத்தியிருக்கேன்” என்றார். “நன்றாகச் சமைப்பீர்களாமே...?” என்றேன். “சமைப்பேன். இப்போ அதுக்கெல்லாம் நேரம் இல்லதானே? ஒரு காலத்திலே தோழர்களோடு சந்தோஷமா சமையலெல்லாம் செய்திருக்கோம்” என்றார். “பாட்டு பாடுவீர்களா?” என்ற போது மட்டும் கொஞ்சம் வெட்கப்பட்டார். “பாட வராது... பாட்டுக்கள் நல்லா ரசிப்பேன்” என்றார். இரண்டாம் முறையாக நான் அவரைச் சந்தித்தபோது யுத்த காலத்தில் சுமார் 15,000 ஏழை -கைவிடப்பட்ட குழந்தைகளை தங்கள் பிள்ளைகளாய் எமது வானொலியூடாக ஏற்ற புலம்பெயர் மக்களுக்கு நன்றி கூறி நானே எழுதி இசையமைத்த “கண் கண்ட எங்கள் தெய்வங்களே, நீர் வாழும் திசை நோக்கி கரம் கூப்பினோம்” என்ற பாடல் ஒலிநாடாவை அவரிடம் கொடுத்தேன். கேட்டு நெகிழ்ந்த அவர் நானே ஒரு கணம் ஆடிப்போகும் வண்ணம் கேட்டார், “ஓபாதர்... ‘கண்டு கொண்டேன் கண்டு கொண்டேன்’ படம் பார்த்தினைங்களா? அடேயப்பா... ‘கண்ணாமூச்சி ஏனடா’ பாட்டு ஏ.ஆர்.ரஹ்மான் என்ன மாதிரி போட்டிருக்கிறார். சின்ன வயசென்டாலும் சரியான திறமைக்காரன். கேட்டுக் கேட்டு சலிக்கேலெ... அப்படியொரு அழகான பாட்டு... ஏ..ஆர்.ரஹ்மான் நிச்சயம் உலக அளவிலெ பெரிய இசையமைப்பாளரா வருவார்” என்றார். சோழ மன்னர்களுக்குப் பின் தமிழரின் வீரத்தை உலகிற்குச் சொன்ன வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன், ‘கண்ணாமூச்சி ஏனடா’ பாடலை வியந்து ரசிக்கிற குழந்தையாகவும் இருந்ததென்பது பதிவு செய்யப்பட வேண்டிய முக்கிய செய்தியாக எனக்குப்பட்டது. எனவேதான் எழுதத் தலைப்பட்டேன். ஏ.ஆர்.ரஹ்மான் ஆஸ்கர் பெருமை பெற்ற செய்தியை போர்க்களத்தில் நின்று கேட்டு நிச்சயம் அவர் மகிழ்ந்திருப்பார்.

1995 முதல் ஈழத்தமிழ் மக்களை மையமாகக் கொண்டு எமது வானொலி நிகழ்ச்சிகள் இருந்தபோதும் செய்திகள் சேகரிப்பிற்குக் கூட விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தோடு நேரடி தொடர்புகள் எதுவும் நாங்கள் மேற்கொண்டதில்லை. மாதம் ஒன்றுக்கு தமிழ் ஈழப் பகுதிகளிலிருந்து பல்லாயிரக்கணக்கான கடிதங்கள் எமக்கு வரும். அந்தக் கடிதங்கள் சுமந்து வந்த உண்மையை உலகோடு நாங்கள் பகிர்ந்தோம்.

அக்கடிதங்களுடே உலகத் தமிழ் மக்களின் உணர்வுகளைக் கூட்டினோம். சிலுவைகளும் வியாகுலங்களுமேயான மக்களது வாழ்வுக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறி நம்பிக்கை தந்தோம். அவ்வாறு செய்வதை பெரிய பணியாகவொன்றும் நினைத்துக் கொண்டு செய்யவில்லை. ஒரு தமிழனாக சக தமிழனின் அவலத்தில் உணர்வளவில் பங்கேற்ற செயலாக மட்டுமே நான் கருதினேன்.

நான் பிறந்தது ஜனவரி மாதத்தில். 1998-ம் ஆண்டு எனக்குத் தெரியாமலேயே என் சக ஒலிபரப்பாளர்கள் வானொலியில் எனது பிறந்தநாளை அறிவித்திருக்கிறார்கள். இந்த விபரம் எனக்குத் தெரியாது. நள்ளிரவு 11.50-க்கு ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு. “வணக்கம் ஃபாதர்... நான் தமிழ்ச்செல்வன் கதைக்கிறேன். பிறந்தநாள் வாழ்த்துக்கள். எங்கட தலைவர் பேசுவார்” என்றார். எனக்கு கை, கால் உதறியது. இனம் புரியா உணர்வொன்று தலைக்கேறி கிர்றென்றது. “பிறந்த நாள் வாழ்த்துக்கள் ஃபாதர். எங்கட போராட்ட வரலாற்றிலெ உங்களுக்கும் ஒரு இடமுண்டு. யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு 1995-லெ நாங்க வெளிக்கிட்டப்போ எங்கட சனம் மட்டுமல்ல போராளிகளும் இந்த போராட்டத்தில் நம்பிக்கை இழந்திருந்தாங்கள். அப்ப மக்களின்டெயும் போராளிகளின்டெயும் நம்பிக்கையை தூக்கி நிறுத்தினது உங்கட குரல்தான். அதுக்கு நாங்க மிகவும் நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கிறம். தொடர்ந்தும் எங்கட மக்களுக்காக கதையுங்க” என்றார். அப்போது எனக்கு வயது 32. படுக்கையினின்று எழுந்து அலுவலகம் ஓடினேன். பழைய என் நிகழ்ச்சிக் குறிப்புகளைத் தேடினேன். அப்படி என்னதான் செய்துவிட்டோம், ஒரு இனம் தேசியத்தலைவன் என்று கொண்டாடும் மனிதன் நம்மை வாழ்த்துவதற்கு என்ற கேள்வி, அலையாய் மனதில். அப்படியொன்றும் நான் செய்திருக்கவில்லை, நம்பிக்கை வார்த்தைகளைத் தவிர. தகர்ந்துபோய் நிற்கும் அம்மக்களுக்கு இன்று நாம் தரக்கூடியதும், நம்பிக்கை.

-நக்கீரன் 30-05-09

என் மக்களே... எழுந்து நில்லுங்கள்!

இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் படித்த புத்தகம் ஒன்று தந்த கருத்துக்களை நினைவுக்குக் கொண்டு வர முயல்கிறேன். புத்தகத்தின் பெயர் “தோல்வியின் பண்பாடு” - Culture of Defeat ஆசிரியர் பெயர் நினைவில் இல்லை. ஆனால் அவர் ஜெர்மனி நாட்டுக் காரர். இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின் எழுதப் பட்டது. படுதோல்வியின் வலியிலும் அவமானங்களிலும் உழன்ற ஜெர்மனி நாட்டு மக்களை பின்புலமாகக் கொண்டு வெளிவந்த புத்தகம். அப்புத்தகத்தின் மறக்க முடியாத சில வரிகள் இவை: “உன்னை தோற்கடித்தவனின் இலட்சியங்களை விட உனது இலட்சியங்கள் உயர்ந்தவையாக இருந்தால், எதிரியின் ஒழுக்கத்தை விட உனது ஒழுக்கம் மேலானதாக இருந்தால் நீ உண்மையில் தோற்றுப் போகவில்லை. அழிவினாடேயும் நீ தலைநிமிர்ந்து நிற்கலாம்!”.

நான் பலமுறை பார்த்தும் சலித்துப் போகாத ஆங்கிலத் திரைப்படம் கிளாடியேட்டர் (Gladiator). மகத்தான ராணுவத் தளபதியான மாக்கிமுஸ், சதியால் சந்தையில் அடிமையாக்கப்பட்டு, உரோமாபுரி நகரத்து மக்களின் கேளிக்கைக்காக உயிரை பணயம் வைத்து சண்டையிடும் கிளாடியேட்டர் ஆகி, அப்பேரரசின் மன்னனுக்கே சவால் விட்ட கதைதான் கிளாடியேட்டர். அப்படத்தின் ஒரு இடத்தில் மாமன்னன் ஜூலியஸ் சீசர் மாக்கிமுஸை தன் போர்க்களக் கூடாரத்திற்கு இரவுப் பொழுதில் அழைப்பார். “வா... மாக்கிமுஸ் என் காதோடு கதை பேச... உரோமாபுரி என்றால் என்ன?” என்று கேட்பார். என்ன பதில்

நம்பிக்கை வெளிச்சம் தேடும்
ஈழத்து உறவுகள்

சொல்வதென்று தெரியாமல் திரைப்படத்தின் கதாநாயகன் மாக்கிமுஸ் நிற்பான். அவனை உற்றுப் பார்த்து சீசர் சொல்வார். “உரோமாபுரி என்பது ஓர் எண்ணம். வனைவு. உயர்ந்தவை என நாம் கனவு கொள்ளும் அனைத்திற்கும் தாய்மடி கிடைக்குமிடம். மாக்கிமுஸ்... உரோமாபுரியின் இன்றைய ஒழுக்கம் அவநம்பிக்கை தருகிறது. இன்னும் ஓர் கடும்பனிக் காலத்தை அது தாக்குப்பிடித்து நிற்குமென நான் நம்பவில்லை. உன் படைகளை தயாராய் வைத்திரு. உரோமாபுரிக்கு நீ தேவை” என்பார் சீசர்.

“சியர்சியாவின் சிவந்த குன்றுகளிலே அடிமைகளின் பிள்ளைகளும் அடிமைப்படுத்தியவர்களின் பிள்ளைகளும் ஒன்றாகக் கரம் கோர்த்து விளையாடித் திரியும் காலம் வரும்

பிணக்காடான
தமிழ் நிலம்

எனக் கன்வொன்று வைத்திருக்கிறேன்... I have a dream என்ற மார்ட்டின் லூத்தர் கிங் அவர்களின் உரையை நாம் மறக்க முடியுமா? அரை நூற்றாண்டிலேயே அவரது அரசியற் பேரன் பராக் ஒபாமா அடிமை வரலாற்றின் பழைய ரத்தக் கறைகளை புதிய கனவுகளால் கழுவிடும் உன்னதத்தினை காண்கிறபேறு நமது கண்களுக்குக் கிடைக்கவில்லையா?

கிளி ஜோசியக்காரர்களை எனக்குப் பிடிக்கும். நேரம் இருந்தால் எங்கு அவர்களை பார்த்தாலும் கையை நீட்டி விடுவேன். அவர்கள் சொல்லும் எதையுமே நான் நம்புவது மில்லை, அவர்கள் சொல்லும் எதுவும் நடப்பதுமில்லை. ஆனால், 50 ரூபாய் கொடுத்துவிட்டால் வஞ்சகமின்றி நம்பிக்கை வார்த்தைகளை மடி நிறைய கொட்டிக் கொடுப்பார்கள். நான் கை நீட்டுவதோ அவ்வார்த்தைகளுக்காக அல்ல. அவர்கள் கடைபிடிக்கும் தொழில்நுட்பத்தை ரசிப்பதற்காக. முதலில் ரெண்டும் கெட்டானாகத் தொடங்குவார்கள்... ஆபத்து என்பதுபோல் நடுவழியில் கொக்கி போடுவார்கள்... எல்லாம் சரியாகி பிரமாதமாக இருக்கும் என்பதாக முடிப்பார்கள். இன்னும் 10 ரூபாய் போட்டுக் கொடுக்கலாம் போல் நமக்கு இருக்கும்.

158..... வீரம் விளைந்த ஈழம்

நானறியா நாள் முதல் இயற்கை இரகசியமாய் வைத்திருக்கும் விஷயங்களில் ஒன்று நம்பிக்கை வார்த்தைகளுக்கு இருக்கிற உயிர் தரும் ஆற்றல்.

பைபிளில் நான் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் படித்து, இப்போதும் மறக்காமல் வைத்திருக்கிற பகுதிகள் எவையென்று கேட்டால் கடவுள் தன் தூதர்கள் வழி, தோல்விகளை மட்டுமே சம்பத்தாய் சுமந்து வந்த தன் யூத மக்களுக்கு வழங்கிய நம்பிக்கையின் வார்த்தைகள்தான். "என் மக்களே... எழுந்து நில்லுங்கள்... உங்கள் துக்க உடைகளையும் துயரக் கோலத்தையும் தூரப் போடுங்கள். கிழக்கிலும், மேற்கிலும், வடக்கிலும், தெற்கிலுமாய் சிதறுண்டு போன என் பிள்ளைகளாகிய உங்களை மீண்டும் நான் கூட்டிச் சேர்ப்பேன்... அடிமைகளாய் சிதறிய உங்களை பெருமையின் ஆடைகள் அணிவித்து உரிமைக் குடிமக்களாய் கூட்டி வருவேன். அந்நாளில் பாலைவனத்தில் லீலி மலர்கள் பூக்கும். பாறைகளினின்று நீரூற்றுகள் புறப்படும்... இவ்வாறு பல நூறு வரிகளை நான் மறவாது மனப்பாடம் செய்து வைத்திருக்கிறேன்.

ஏனென்றால் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் வசீகரமாய் தூவிச் செல்கிற நம்பிக்கை.

எனவே தான் நொறுங்கிப் போய், இருள் கவிந்து, செல்லும் திசை தெரியாது நிற்கும் நமது ஈழத்தின் ரத்த உறவுகளுக்கு நாம் தொடர்ந்து தரவேண்டியது நம்பிக்கை. எப்படி மழையும் பனியும் மண்ணில் விழுந்தபின் தம் பயனைத் தராது திரும்புவதில்லையோ அவ்வாறே நம்பிக்கை வார்த்தைகளும். எல்லா இரவுகளும் விடியும். எல்லா கொடுமைகளும் முடியும். இலையுதிர் காலம் இதுவென்றால் வசந்தம் விரைவில் வருமென்றுதானே அர்த்தம்?

நான் எழுத்தாளன் அல்ல. எழுதிப் பெரிய பழக்கமும் இல்லை. நண்பர் காமராஜ் அவர்களின் தொடர்ந்த வற்புறுத்தலின் பேரிலேயே 'மறக்க முடியுமா?' எழுதத் தலைப்பட்டேன். எழுதத் தொடங்கிய மூன்றாம் வாரத்தில் ஈழத் தமிழ் மக்கள் மீதான இறுதி முற்றுக்கை தொடங்கியது. அதன்பின் என்னையே நான் ஆற்றுப்படுத்திக் கொள்ளும் களமாகவே தொடர்ந்து எழுதினேன். இக்களம் இல்லாதிருந்தால் ஒருவேளை நானே கூட உடைந்து போயிருப்பேன்.

நான் எழுதியவை உங்களில் எத்தனை பேருக்கு ஆறுதல்

தந்ததென்பது எனக்குத் தெரியாது... ஆனால் நான் தகர்ந்து போய்விடாமல் தாங்கியது இந்த எழுத்து வடிகால்தான். எழுத்தின் வல்லமையை நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் உணர உதவிய நக்கீரனுக்கு நன்றிக் கடன் பட்டிருக்கிறேன்.

கடந்த இதழ் படித்துவிட்டு "எல்லாந்தான் முடிந்து போயிற்றே... இனியும் அவை பற்றி ஏன் எழுதிக் கிளற வேண்டும்... ஆட்சியில் இருப்போரிடமுள்ள தொடர்புகளை பழுது செய்யாமல் மக்களுக்கு இன்னும் நிறைய நல்ல காரியங்கள் செய்யலாமே..." என்று அக்கறையுடன் அறிவுரை சொன்னார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் நான் முதலில் சொன்னது, 'சரியாக முடியாதவரை எதையுமே முடிந்து விட்டதாகக் கருத முடியாது'. Nothing is settled until settled right. மீண்டும் நாம் அனைவருமாய் சொல்வோம், சரியாக முடியாதவரை எதுவும் முடிந்ததாகக் கருதப்பட முடியாது.

முக்கியமாக காழ்ப்புணர்வும் பகைமிகு தன்மையுமின்றி இதய நேர்மையுடன் முன்வைக்கப்படும் உண்மைகள், உறவுகளையும், பரஸ்பர மதிப்பினையும் வலுப்படுத்து மென்பதே எனது ஜனநாயக அனுபவமும், நம்பிக்கையும். நானொன்றும் கட்டுப்பெட்டித்தனமான கத்தோலிக்க

குருவானவர் அல்ல. கொஞ்சம் விட்டேத்திதான். என்னிடத்தில் குறைகளும் பல உண்டு. எனினும் சுயநலனுக்காய் பொய்கள் சொன்னதாய் நினைவில்லை. அதுவும் மனித உயிர்கள் சம்பந்தப்படுகையில் உண்மை சொல்லத் தயங்குவதுபோல் பாவம் வேறெதுவு மில்லை.

உண்மைக்கு உள்ள பிறிதொரு குணாதிசயம் விடாப் பிடித்தன்மை. பொதுவாக நீங்கள் பார்த்தீர்களென்றால், பொய் காற்று வேகத்தில் பரவும். எல்லா இடத்திலும் முதல் ஆளாய் போய் நிற்கும். ஆனால் உண்மை, ஆமை போல. உருண்டு, புரண்டு, விழுந்து, எழுந்து, சிராய்ப்புகள் பட்டு, களைத்துப் போய் -ஆனால் வந்து சேரும். காலதாமதம் ஆகுமே தவிர, உண்மை நிச்சயம் வந்து சேரும். இதனை நான் இங்கு குறிப்பிட தனிப்பட்ட காரணமும் உண்டு. 'சென்னை சங்கமம்' தொடர்பானது அது.

2007 பெப்ரவரியில் முதல் 'சென்னை சங்கமம்' நிகழ்ந்தது. தமிழக கலை-பண்பாட்டுக் களத்தில் தீர்க்கமான தாக்கங்களை உருவாக்கி தொடரும் 'சென்னை சங்கமம்' அறிமுகமான கதை மிகவும் எளிமையானது. மயிலாப்பூர் லஸ் கோயில் சாலையிலுள்ள தமிழ் மையம் அலுவலகத்தில் கனிமொழி அவர்களோடான உரையாடலில் பிறந்ததுதான்

சென்னை சங்கமம். சென்னை நகர் கொண்டாடும் ஒரு பண்டிகை கூட தமிழர் பண்பாட்டு வரலாற்றை சார்ந்ததாக இல்லையே என்ற ஆதங்கத்தை அளவளாவி, ஏதேனும் செய்ய வேண்டுமெனப் பேசி, கிராமியக் கலைகளை மையப்படுத்தும் சிறியதோர் கலைவிழாவினை தை பொங்கல் காலத்தில் அமைக்கலாம் என முடிவெடுத்தோம்.

மிகச்சிறிய, ஆனால் செறிவான கலைவிழா எண்ணத்தை பூங்காக்கள், வீதிகளெங்கும் தமிழ் கலைகளின் மலர்ச்சியாய் விரிய வைக்கும் எண்ணம் தந்தது. சென்னை சங்கமம் போல் பெங்களூரில் "பெங்களூரு ஹப்பா" நடத்தி வரும் குமுவினர். பெங்களூரில் நடத்துவது போல சென்னையிலும் நடத்தவேண்டுமென அவர்கள் வந்திருந்தார்கள். பல சுற்று விவாதங்கள் அவர்களோடு நடந்தன. ஆனால் அவர்கள் பணம் செய்வதில் அதிக குறியாய் இருந்தது போன்ற எண்ணம் ஏற்பட்டதால் நாமே எல்லாம் செய்யலாம் என்று முடிவெடுத்தோம். அத்தெளிவான முடிவுக்கு காரணமாயிருந்தவர்களில் சுற்றுலாத்துறை செயலர் இறையன்பு அவர்களும் ஒவியர் மருது அவர்களும் முக்கியமானவர்கள். உண்மையில் 'சென்னை சங்கமம்' என்று பெயர் சூட்டியது இறையன்பு அவர்கள். நீங்காது பதிந்துவிட்ட இளங்கன்று முகத்தினை முத்திரையாய் வரைந்தவர் மருது அவர்கள். இன்று சென்னை சங்கமம் இந்தியாவின் இரண்டாவது பெரிய கலை-பண்பாட்டு விழாவாக வளர்ந்து நிற்கிறது. ஈராயிரம் கலைஞர்கள், இருபது அரங்குகள், லட்சக்கணக்கான மக்கள் என பிரம்மாண்டமான இந்நிகழ்வை நிர்வகிக்கும் அனுபவங்களை எழுதவே ஏழெட்டு 'மறக்க முடியுமா?' களங்கள் தேவைப்படும். அது இப்போதைக்கு அவசியமில்லை. ஆனால், எதிர் பாராத பெருவெற்றியோடு நின்ற முதல் சங்கமத்திற்குப் பின் நடந்த சில நிகழ்வுகள் மறக்க முடியாதவை.

-நக்கீரன் 03-06-09

தொடரும் துரோக வரலாறு!

சென்னை சங்கமம் இத்துணை பெரிய வெற்றியைப் பதிவு செய்யுமென நாங்கள் கனவிலும் நினைத்திருக்கவில்லை. காலம் சிலவற்றை எதற்காகவோ கொண்டாடித் தள்ளிவிடுகிறது. அப்படி நிகழ்ந்ததுதான் சென்னை சங்கம் வெற்றியும். இந்த வெற்றி எங்களுக்கே புரிந்து கொள்ள முடியாத வியப்பென்றால் பலருக்கு அது வயிற்றெரிச்சலைத் தந்திருக்க வாய்ப்பு உண்டு. இலட்சியங்களிலும், உயர்ந்த விழுமியங்களிலும் புடமிடப்பட்டவர் போல் பம்மாத்து காட்டும் எழுத்தாளர் ஞானி சங்கமத்தை கனிமொழியின் விளம்பர விழா என்று எழுதினார். நான் சொல்வது தவறாக இருக்கலாம், ஆனால் சதா விமர்சித்துக் கொண்டே இருப்பது ஒருவகை மனநோய் என்பது என் எண்ணம். இத்தகையோரை நெருங்கி அணுகிப் பார்த்தீர்களென்றால் சிறுமைகள் அவர்களிடத்து நிறைய இருக்கும். ஆதலினால் பொதுவாக இத்தகையோருக்கு நான் பரிந்துரைப்பது கனிவான உளநல உதவி.

பயணங்களின் போது நான் தேடி பணம்

கொடுத்து வாங்கிப் படித்து வந்த பத்திரிகை 'காலச்சுவடு'. அவர்கள் சென்னை சங்கமத்தை ஜீரணிக்க முடியாமலும் நாலு வார்த்தை பாராட்டாதிருந்தால் தனது நடுநிலை முற்போக்கு மூலம் சேதாரப் பட்டுவிடுமோ என்ற ஜாக்கிரதை உணர்விலும் பட்டிருந்த அவஸ்தை பரிதாபமாய் இருந்தது. போலி த்தனங்களும், நாடகத் தன்மைகளும் இன்றி சமூக வாழ்வை கட்டமைத்தல் கடினம்தான். ஆனால் முற்போக்காளர் என தமக்கு முகவரி இட்டுக் கொள்கிறவர்களின் நாடகத்தன்மை அருவருப்பாகிறது.

நக்கிரனைப் போன்ற இன்னொரு பத்திரிகை எனக்கு முகப்பு அட்டை மரியாதை தந்தது. "அரசின் ஆசிபெற்ற மர்ம மனிதர்" என்பது பெருந்தலைப்பு. "யார் இந்த ஜெகத் கஸ்பர்?" என்பது துணைக் கேள்வி. சர்ச்சைக்குரிய ஒருவராக சமூக-அரசியற் களத்தில் ஆக்குவதன் மூலம் இயங்கும் ஆற்றலை மட்டுப்படுத்தலாம் என்ற நுட்பமான மேலாதிக்க அரசியல் அதில் இருந்தது.

கருணா

164..... வீரம் விளைந்த ஈழம்

படிப்பகம்

பொழுதுபோக்கு வியாபாரப் பத்திரிகைகளை பொதுவாக நான் விமர்சித்து மெனக்கெடுவதில்லை, அவசியமும் இல்லை. ஆனால், அப்பத்திரிகைகள் தலையங்கம் எழுதி ஊருக்கு உபதேசம் செய்யும்போதுதான் பற்றிக் கொண்டு வரும். உபதேசிப்பதற்கு சில அடிப்படை யோக்கியதைகள் வேண்டும் என்றே நினைக்கிறேன். பொதுவாழ்வில் இருப்போரது தனிவாழ்வை சந்திக்குக் கொண்டு வந்து வியாபாரம் நடத்துகிற பத்திரிகை முதலாளிகளின் தனிவாழ்வில் இருக்கிற வக்கிரங்களை அவர்தம் வாசகர்கள் அறிந்தார்களென்றால் ஆடிப் போவார்கள். அந்த வேலையை செய்வதற்கென்றே தனியாக ஒரு பத்திரிகை தொடங்கலாமா என்று கூட நான் யோசித்ததுண்டு.

ஜெயா தொலைக்காட்சி ஏதோ 'இந்திய தொலைக்காட்சிகளில் முதன்முறையாக வரும்' உலகப் புகழ்பெற்ற திரில்லர் திரைப்பட விளம்பரம் போல் 'சென்னை சங்கம திடுக்கிடும் மர்மங்களுக்கு' இடைவிடா முன் விளம்பரம் செய்து கொண்டிருந்தது. முன் விளம்பரத்தில் எனது முகத்தை நரகாசுரன் போல் கிராபிக்ஸில் வடிவமைத்திருந்ததை நான் நன்றாகவே ரசித்தேன்.

'சென்னை சங்கமம் ஊடாக பெரும் பணம் வந்தது. வந்த அப்பணம் விடுதலைப்புலிகளுக்குச் சென்றது என்பதுதான்' இவர்களது பிரதான கதை. துணைக் கதை அமெரிக்காவில் புலிகள் இயக்கத் தடையை நீக்க லஞ்சம் கொடுத்ததாய் கைது செய்யப்பட்ட நாச்சிமுத்து சாக்ரட்டீஸ் எனக்கு நண்பர் என்பது. உண்மையில் துணைக் கதை உண்மைதான். நாச்சிமுத்து சாக்ரட்டீஸ் நான் பார்த்த அறிவாளிகளில் மறக்க முடியாதவர். ஒரு நேரத்தில் நான்கு விஷயங்களை சிதறாமல் சிந்திக்கும் அபார அறிவாற்றல் கொண்டவர். அமெரிக்காவின் அணு ஆயுத திட்டமொன்றில் முதுநிலை விஞ்ஞானியாகப் பணியாற்றியவர். 1970-களில் அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகம் உருவாக்கிய தமிழ் அக்னி குஞ்சுகளில் ஒருவர். சேலம் சேந்தமங்கலத்துக்காரர். அற்புதமான மனிதர். எனக்கு நண்பர்.

தந்தை பெரியாரின் கொள்கைபால் ஆழ்ந்த மதிப்பும் ஈடுபாடும் கொண்டவர். ஒரு விதவையை மணம் புரிந்தவர், அதுவும் கலப்புத் திருமணமாய் ஜாதி மீறல் செய்தவர். அமெரிக்காவில் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் மீதான தடையை நீக்க அவர் உழைத்து வந்தது உண்மை. அதிலொன்றும்

அழிக்கப்பட்ட தமிழினம்

தவறேதும் இல்லை. அது சட்டரீதியான செயற்பாடு. ஆனால் அவரை ஏமாற்றி, வஞ்சக வலை விரித்து, 5000 டாலர்கள் ஒரு அதிகாரிக்கு 'ஊக்கப்பணம்' கொடுக்க வைத்து சிக்க வைத்ததில் போதைப்பொருள் கடத்தும் கும்பல் தலைவன் சங்கரசே என்ற தமிழனும், ரஜினிகாந்தின் 'பாஷா' திரைப்படத்தில் ரஜினிகாந்த்வுக்கு தங்கையாக வரும் ஒரு கேரட்டரும் உண்டு என்பதை உலகறியாது.

ஜெயா தொலைக்காட்சியில் அந்நிகழ்ச்சி நிஜமாகவே என்னை மனவருத்தப்படுத்தவில்லை. ஏனென்றால், முன்பு நான் குறிப்பிட்டது போலவே தமிழ் ஈழ ஆதரவு விஷயத்தில் குற்றம் சாட்டப்படுவது பெருமையே என்பது ஒருபுறமிருக்க, பொய் வேகமாகப் பரவினாலும் உண்மை ஒருநாள் உருண்டு, புரண்டு வந்து சேரும் என்ற எனது நம்பிக்கையும் முக்கிய காரணம். ஆனால் எது வலித்ததென்றால் அந்த நிகழ்ச்சியை ஆக்கிய பலரில் செளபா என்ற செளந்தரபாண்டி முக்கியமானவராக இருந்தார், பணத்திற்காக அதைச் செய்தார் என்று நான் கேள்விப்பட்டபோது உண்மையிலேயே மனது வலித்தது. ஏனென்றால் எனது மாணவப் பருவத்தில் ஏழை மனிதர்களுக்காய் அவர் எழுதிய கட்டுரைகள் படித்து நம்பிக்கை பெற்றவன் நான். அந்த நம்பிக்கை தகர்ந்தபோது வலி

த்தது. அதுவும் பணத்திற்காகச் செய்தார் என்ற போது ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. நமது இனத்தின் போர்வாளாய் நிற்கும் ஆற்றல் கொண்ட தோழர்கள், சில்லறை விஷயங்களுக்காய் சோரம்

போவது காண

எழும் வேதனை அனுபவித்தவர்களுக்கு மட்டுமே தெரியும். வெளியே ஈழத்தமிழர்களின் துயரத்தை வியாபாரமாக்கிக் கொண்டு இலங்கை தூதரகத்தின் மது விருந்துகளுக்கு மலிவாய் துணை போன பத்திரிகை - ஊடக நண்பர்கள் ஒவ்வொரு வரையும் நான் அறிவேன். அவர்கள் மீதான கோபம் தீர்ந்து விட்டது. ஆனால் வலி தொடர்கிறது. துரோக வரலாற்றிலிருந்து நான் சார்ந்த இனத்திற்கு இறைவா, விடிவே இல்லையா என்ற கேள்வியில் வருகிற வலி அது.

கருணா என இன்று நாம் அறிகிற கருணம்மான் விடுதலைப் போராட்டத்தை விட்டு விலகியபோதும் இதே உணர்வுதான் ஏற்பட்டது. வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் அவர்களது உடல் என சொல்லப்பட்டதை அடையாளம் காட்டவென இலங்கை ராணுவம் கருணாவை முல்லைத்தீவுக்கு கடந்த மே 17-ம் தேதி கூட்டிச் சென்றது. முல்லைத் தீவு மண்ணில் தமிழின அழித்தலின் குரூர சாட்சியங்களுக்கு நடுவில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த கருணம்மானின் முகத்தில் படர்ந்திருந்த வேதனை இறுக்கத்தை தொலைக்காட்சி வழி நான் பார்க்கத் தவறவில்லை. எந்த இனத்தின் விடுதலைக்காக தனது வாழ்வை அர்ப்பணித்து தலைவன் போற்றிய தளபதியாய் உயர்ந்தாரோ அந்த இனம் தோற்கடிக்கப்பட்டு, பல்லாயிரம் உடலங்களால் பிணக்காடாகிக் கிடந்த அவலத்தின் சாட்சியாய் நிற்க வேண்டிய சாபத்தை எண்ணி கருணம்மான் உள்ளுக்குள்

அழாமல் இருந்திருக்க முடியாது. ஒரு காலத்தில் வன்னிக் காடுகளில் வளரும் போராளியாய் தன் தலைவன் பிரபாகரன் உண்டு மிச்சம் வைத்த உணவை உண்ணும் பாக்கியத்திற்காய் தவமிருந்த நாட்கள் கருணம்மானின் மனசாட்சியை அக்கணம் சூத்திக் கிழித்து ரணப்படுத்தியிருக்கும்.

2002-ம் ஆண்டு வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் அவர்களை நான் நேர்கண்ட கையோடு வேறு பல மூத்த தளபதிகளையும் நேர்காண முயன்றேன். அவர்களில் முக்கியமானவர் கருணம்மான். மட்டக்களப்பு மாவட்டம் கரடியனாறு பகுதியிலுள்ள அவரது முகாமில் நேர்காணலுக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

மியன்மார் என்ற பர்மா, வியட்நாம், கம்போடியா போன்ற நாடுகள் உலகின் பணக்கார நாடுகளாகவோ, பெரிய நாடுகளாகவோ புகழ்பெறவில்லைதான். ஆனால் இந்நாடு

களுக்குப் பயணம் செய்தீர்களென்றால் பொறாமையாக இருக்கும். அந்த அளவுக்கு எங்கு நோக்கினும் காடுகள், ஆறுகள், நீர் நிலைகள்... “மீன் பாடும் தேனாடு” என தமிழர்கள் கொண்டாடும் மட்டக்களப்பு பிராந்தியமும் அப்படித்தான். எங்கு பார்த்தாலும் ஆறுகள், நீர்நிலைகள், காடு, கடல் என செழுமை சிறந்த பிராந்தியம். எளிமையான மக்கள், அவர்தம் விருந்தோம்பல் காவியத்தன்மை கொண்டது. எங்கள் வேரித்தாஸ் வானொலிக்கு மட்டக்களப்பு நகரில் கள அலுவலகம் இருந்தது. உயிரைப் பணயம் வைத்து தொடர்பாளர்களாய் கடமையாற்றிய இருவரை உயிருள்ளவரை நான் மறக்க முடியாது. இன்றைய காலகட்டத்தில் பாதுகாப்பு கருதி அவர்கள் பெயர்களை நான் குறிப்பிட விரும்பவில்லை.

கருணம்மாளை பேட்டி காண நான் விரும்பியமைக்கு பலவேறு காரணங்கள் இருந்தாலும் ஒரு காரணம் முக்கியமானது. ஓர் அரசியல்-ராணுவ ஆய்வாளன் என்ற வகையில் தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம் சாதித்த மகத்தான ராணுவ வெற்றியானது என்னைப் பொறுத்தவரை “ஜெயசிகுறு எதிர்சமர் தான். அதிபர் சந்திரிகா அரசு யாழ்ப்பாணத்துக்கு வவுனியாவிலிருந்து தரைவழிப்பாதை திறக்க முயன்ற “ஜெயசிகுறு” எனப் பெயரிடப்பட்ட யுத்தம் வென்றிருக்குமேயானால் இன்று முல்லைத்தீவில் நடந்தது 12 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே நடந்திருக்க வாய்ப்புண்டு. அந்த

“என்று தீரும்
எங்கள்
அவலம்”

“ஜெயசிகுறு” ராணுவப் பெருநகர்வை எதிர்கொண்டு முறியடித்த வரலாற்றில் முக்கிய பங்காற்றியவர்கள் கருணம்மானும் அவரது படையாளிகளும். உள்ளபடியே வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் அவர்களை “போராட்ட வரலாற்றில் மகத்தான ராணுவ வெற்றி எது?” என நான் கேட்டபோது அவரும் “ஜெயசிகுறு எதிர்சமர்” என பதில் தர, நான் உளம் சிலிர்த்ததும் உண்மை. எனவே ஜெயசிகுறு எதிர்சமரின் நாயகன் கருணம்மாணை நான் நேர்காண விரும்பியதில் வியப்பில்லை.

முப்பது ஆண்டு கால வீர வரலாற்றின் வீழ்ச்சிக்கு முக்கிய காரணங்களில் ஒன்று கருணம்மாவின் பிரிவு என்பது யாவரும் அறிந்ததே. கிழக்கின் போர் அணிகள் இல்லாது போனது பேரிழப்பென்றால் விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தின் ராணுவ, பூகோள, அனைத்துலக செயல்பாடு ரகசியங்களை இலங்கை அரசுக்கு அவர் தந்துதவியது கடந்த ஈராண்டு கால போரின் போக்கை முக்கியமாகத் தீர்மானித்தது. உண்மையில் கருணம்மான் இயக்கத்திலிருந்து பிரிந்துவிட்ட செய்தி கேட்ட அன்று மனதில் அவநம்பிக்கை படர்ந்தது, போராட்டம் பெருத்த பின்னடைவு காணும் என உள்மனது சொன்னது. இன்று தன் எஜமானர்களை திருப்தி செய்ய வேண்டி கருணா பிரபாகரன் அவர்கள்மீது பல விமர்சனங்களை வைக்கலாம். ஆனால் பிரபாகரன் நெஞ்சார நேசித்த போராளிகளில் ஒருவர் கருணம்மான் என்பதே உண்மை. ஏனென்றால், திறமையாளர்களை பிரபாகரனுக்குப் பிடிக்கும். கருணம்மான் வியத்தகு ஆளுமைத்திறன் கொண்ட ஒரு தளபதி. படையணிகளை கட்டியெழுப்புவதில் மட்டுமல்ல, மக்களோடு நெருங்கி உறவாடி ஆதரவுத் தளத்தை விரிவாக்குவதிலும் கெட்டிக்காரன். விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் முதலில் பயன்படுத்திய எறிகணை எந்திரம் (Artillery Machine) கருணாவால் இலங்கை ராணுவத்திடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்டது. அந்த எறிகணை எந்திரத்தை வன்னியில் நின்ற தன் தலைவனிடம் ஒப்படைப்பதற்காக சுமார் 100 கிலோமீட்டர் அடர்ந்த காட்டுப் பகுதிக்குள் பாதை அமைத்துக் கொண்டு சென்று சேர்த்தவர் கருணா. அந்த அளவுக்கு துடிப்பும் செயல்வேகமும் மதிநுட்பமும் கொண்ட கருணா விடுதலைப் போராட்டத்தின் அழிவுக்கு தானும் ஒரு காரணம் ஆனது எப்படி?

-நக்கீரன் 06-06-09

170..... வீரம் விளைந்த ஈழம்

படிப்பகம்

உலகிற்குத் தெரியாத உண்மை!

கடந்த ஆண்டு நவம்பர் 26-ம் நாள் மும்பை நகர் முற்றுக்கைக்கு உள்ளானது. லஷ்கர்-இ-தொய்பா அமைப்பு ஒரே நேரத்தில் எட்டு முனைகளில் நடத்திய தாக்குதலில் மும்பை போர்க்களமானது மட்டுமல்ல இந்தியா ஸ்தம்பித்து நின்றது. தாக்குதல் நடத்திய அணியினரில் ஒருவனான அஜ்மல் அமீர் கசாப் உயிருடன் பிடிப்பட்டான். மும்பை தாக்குதல் மூலம் லஷ்கர்-இ-தொய்பா சாதிக்க விழைந்தது என்ன? இந்திய அரசமைப்பை திகிலடையச் செய்து அதன் தன்னம்பிக்கையை சிதைப்பது, இசுலாமிய மக்களை தேசிய நீரோட்டத்திலிருந்து மேலும் தனிமைப்படுத்தி, அவர்களிடையே இந்திய அரசமைப்பு மீதான அவநம்பிக்கையை மேலும் ஆழப்படுத்துவது.

உண்மையில் இந்தியாவின் இசுலாமிய மக்கள் மிகுந்த வணக்கத்திற்குரியவர்கள். கடந்த கால் நூற்றாண்டு காலத்தில் ஆர்.எஸ்.எஸ்.-பா.ஜ.க. குடும்பத்தின் வெறுப்பு பிரச்சாரங்களால் ஒருபுறம் துரத்தப்பட்டு, பாகிஸ்தான்-தலிபான் பின்னணி யோடான, இந்தியாவை சீர்குலைக்கும் அரசியல் நோக்கு கொண்ட பயங்கரவாதத்தால் மறுபுறம் நெருக்கப்பட்டும் கூட இந்திய அரசமைப்பு மீது இன்னும் நம்பிக்கை இழக்காதவர்களாக இருக்கிறார்கள். நடந்து முடிந்த தேர்தலில் நம்பிக்கையோடு வாக்களித்து பங்கேற்றிருக்கிறார்கள்.

கல்லூரிக் காலத்திலும், இன்றும் கூட “மார்க்கம்” என்ற வகையில் இசுலாம் எனக்கு மிக மிக பிடித்த மதம். இந்தியாவின் கொடுமையும் அவமானமுமான சாதி அமைப்பு முறையை ஆணி வேரிலேயே ஆப்பு வைத்து தகர்த்த மதம் இசுலாம் மட்டும்தான். ஷியா,

இயக்கத்தில் கருணா இருந்தபோது உடன் அடேல், பாலசிங்கம், பிரபாகரன், தமிழ்செல்வன்

சுன்னி மற்றும் வேறுசில சிறு பிரிவுகளைத் தவிர்த்து ஒருவர் இசுலாமியர் ஆகிவிட்டாரென்றால் அவரது சாதி அப்போதே அழிந்து விடுகிறது. அவர் இசுலாமியராக மட்டுமே அறியப்படுவார். கிறித்துவத்தில் கூட இது நடக்கவில்லை. இசுலாத்தின் இன்னொரு சிறப்பு அதன் எளிமை. சடங்கு, சம்பிரதாயங்கள் அதிகம் இல்லை. இறைவன் ஒருவர், நாம் அவர் பிள்ளைகள் என்பதோடு சரி. எல்லா மதங்களையும் போல் விமர்சிப்பதற்கு இசுலாத்திலும் பல உண்டு. ஆனால் அவை மனிதர்களின் குறையேயன்றி, மார்க்கத்தின் குறை அல்ல. அவை பற்றி விவாதிக்கும் களமும் இதுவல்ல.

எல்லை தாண்டி இங்கு வந்து சேரும் பயங்கரவாதத்தில் இந்தியாவின் இசுலாமிய மக்களது பங்கு, பூஜ்யம் புள்ளி ஒரு சதம் கூட இருப்பதில்லை. அப்பயங்கரவாதத்திற்கு முக்கிய காரணங்கள் அநீதியான இன்றைய உலக ஒழுங்கும் (Global order) நம்மிடையே இருக்கும் மதவாத அரசியலும், அரசு அமைப்புகள் சிலவற்றின் தவறான அணுகுமுறைகளும். அமெரிக்காவும் சோவியத் ரஷ்யாவும் சேர்ந்து தகர்த்த ஆப்கானிஸ்தானின் சிதிலங்கள் பாகிஸ்தானில் கரையொதுங்கும்

என்பதும், பலவீனமாகி உருக்குலையும் பாகிஸ்தானின் சிதிலங்கள் இந்தியாவில் கரையொதுங்குமென்பதும் அரசியல் விஞ்ஞானத்தில் சராசரி அறிவு கொண்டவர்களுக்கே புரியும். எனவேதான் வளமாகவும், வலுவாகவும் வாழ்கின்ற பாகிஸ்தான் நாடு இந்தியாவுக்கு அதிக பாதுகாப்பை உறுதி செய்ய முடியும் என நாம் சொல்வது, இன்று சிங்களப் பேரினவாதத்தால் தமிழ் ஈழமக்களின் தாயகமும் தேசியமும் தகர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. ஈவிரக்கமற்ற சிங்களப் பேரினவாதத்திற்கு உற்ற துணையாய் நின்றது இன்றைய உலக ஒழுங்கும் (Global order), இந்தியாவும். தகர்க்கப்பட்ட ஈழத்தின் சிதிலங்கள் தமிழகத்திலோ இந்தியாவிலோ கரையொதுங்குமானால் அதற்கு முழுப் பொறுப்பும் நாமாகத்தான் இருக்க முடியும்.

இந்திய அரசமைப்பை திகிலடையச் செய்து அதன் தன்னம்பிக்கையை சிதைக்க முயன்ற அஜ்மல் கசாபும் கூட்டாளிகளும் உல்லாசப் பயணிகள் போல் அரபிக் கடல் வழி இந்தியக் கரையை வந்தடைந்தார்கள். அவர்களால் 'ஜாலி'யாக வந்து சேர முடிந்தமைக்கு முக்கிய காரணம் இந்தியாவின் கடற்படை வளங்களில் பெரும்பகுதி இந்தியாவின் இறையாண்மைக்கு எவ்வித அச்சுறுத்தலும் முழங்காத தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளை அழிக்கும் இலங்கை ராணுவத்திற்குப் பின்புலமாக இந்தியப் பெருங்கடல் பரப்பில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தமைதான்.

இந்தியப் பெருங்கடலில் நின்ற கடற்படை வளங்கள் நிகர்நிலையாக அரபிக் கடலிலும் நின்றிருந்தால் கசாபும் கூட்டாளிகளும் இந்தியாவுக்குள் நுழையும் வாய்ப்புகள் குறைந்திருக்கும். அல்லது கடினமாக இருந்திருக்கும் அல்லது இல்லாமலே போயிருக்கும்.

சிங்களப் பேரினவாதம் தமிழர் மீது நடத்திய இறுதிப் போரில் சீனாவுக்கு அடுத்தபடி அதிக ஆயுதங்களை இலங்கைக்கு கொடுத்துதவிய நாடு பாகிஸ்தான். 2006-ம் ஆண்டு திருகோணமலை சம்பூர் பகுதியில் இருந்த இலங்கை ராணுவத்தின் 27 சிறு முகாம்களை விடுதலைப்புலிகள் அதிரடித் தாக்குதலில் அழித்தார்கள். தாக்குதல் முடிவில் அறியப்பட்ட அதிர்ச்சியுட்டும் உண்மை என்னவென்றால் பாகிஸ்தான் ஏற்பாட்டில் தலிபானிடம் பயிற்சி பெற்ற சுமார் 700 பேர் அம்முகாம்களில் இருந்தனர். இந்த உண்மையை இலங்கை அரசு

நுட்பமாக மறைத்துவிட்டது. இன்றும் கூட ராஜபக்சே அரசில் பங்கேற்றும் அமைச்சர் அதாவல்லாவின் மறைமுக ஆளுகையில் இயங்கும் 'கிழக்கு பாதுகாப்பு படையின்' சுமார் 1400 பேர் பாகிஸ்தானில் பயிற்சி பெற்றவர்கள் எனக் கூறப்படுகிறது. இந்த ஏற்பாடு சீனா-பாகிஸ்தான்-ராஜபக்சே அரசு இணைந்து செய்த ஏற்பாடு எனவும் சொல்லப்படுகிறது. வெற்றிடம் வெறுமனே இருக்காது. கிழக்கு மாகாணத்தில் விடுதலைப்புலிகள் அகற்றப்பட்டு ஏற்பட்ட வெற்றிடத்தை கடந்த மூன்று ஆண்டுகளாய் பாகிஸ்தான்-தலிபான் பின்னணி கொண்ட ஆயுதம் தாங்கியவர்கள் நிரப்பியுள்ளார்கள். குறித்து வைத்துக் கொள்ளுங்கள், இன்னும் சில ஆண்டுகளில் இதுவரை அமைதிப் பூங்காவாகத் திகழும் தமிழகம் குண்டுகள் வெடிக்கும் அச்ச பூமியாக மாறுமேயானால் அதற்கான முழுப் பொறுப்பையும் தமிழர்களை அழிக்க உதவிய நமது அதிகார அமைப்பினரே ஏற்க வேண்டும்.

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்ட வரலாறு பிறப்பித்த

மகத்தான தளபதிகளில் ஒருவரான கருணம்மாள் 'துரோகி' என்று தலைமுறை நினைவுகளில் பதிவு பெறுவது மிகவும் வேதனையானது. அவரது எத்தனையோ சாதனைகளில் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று கிழக்குப் பகுதிகளின் இசு

லாமிய மக்களையும் தமிழர் என்ற அடையாளத்திற்குள் உறுதியாக நிலைபெறச் செய்தமை. காத்தான்குடி இசுலாமிய வர்த்தகர்களோடு அவர் உருவாக்கிய விரிவான வர்த்தக உறவுகளும், பொதுவான அவரது

அஜ்மீர் கசாப்

174..... வீரம் விளைந்த ஈழம்

தோழமை அணுகுமுறையும் அதற்கு முக்கிய காரணங்கள். அவர் இயக்கத்தை விட்டு விலகிய பின்னணியின் அனைத்து தன்மைகளையும் இங்கு அரங்கேற்றுவது இன்றைய காலகட்டத்திற்கு ஒவ்வாத ஒன்றாகவே கருதுகிறேன்.

நம்முடில் 'வடக்கு வாழ்கிறது- தெற்கு தேய்கிறது' என்ற முழக்கம் இருந்ததுபோல், இயக்கத்திலும் கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்த சிலருக்கு ஒரு மனக்குறை இருந்திருக்கிறது. போர்க்களத்தில் மடியும் போராளிகள் அதிகம் பேர் கிழக்குப் பகுதியினர், ஆனால் முக்கிய பதவிகளில் இருப்போர் வடக்கு மாகாணத்தவர் என்ற மனக்குறை அது. அதை ஊதிப் பெருக்கி இடைவெளியாக்குவதில் இலங்கை புலனாய்வுத்துறை வெற்றி பெற்றதாகவே சொல்ல வேண்டும். இதில் தீர்க்கமான சதிவேலை செய்தவர் இலங்கை ராணுவ புலனாய்வு பிரிவால் நடத்தப்படும் "ஏசியன் ட்ரிபியூன்" (Asian Tribune) என்ற இணைய இதழை இயக்கும் தமிழர். பெயர் ராஜசிங்கம் என்று நினைக்கிறேன். ஒஸ்லோ அமைதிப் பேச்சு வார்த்தை அணியில் சென்ற கருணம்மாளை ரகசியமாகச் சந்தித்து கரைத்த மனிதர் இவர் என கதைக்கப்படுகிறது.

முக்கியமாக வடக்கும், கிழக்கும் தொடர் நிலப்பரப்பாக புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இல்லாதிருந்தமையால் கிழக்குப் பகுதி வன்னியை மையமாகக் கொண்ட பொது நிர்வாகத்தின் கீழ் இயங்கவில்லை. உண்மையில் கிழக்குப் பகுதி கருணம்மாணின் முழு ஆளுகைப் பரப்பாகவே இருந்தது. இதனால் விடுதலைப் புலிகளின் பொது நிர்வாகப் பிரிவில் இருந்த சிலருக்கும் கருணம்மானுக்கும் கருத்து வேறுபாடுகள் எழுந்ததும், அமைதி ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டபின் அக்கருத்து வேறுபாடுகள் உரசலாக மாறியதும் உண்மை. இவற்றோடு பெண்கள் குறித்த சில குற்றச்சாட்டுகளும் எழ பிரச்சனை சிக்கலுக்குள்ளாகியது.

இதில் மிக முக்கியமாக குறிப்பிடப்பட வேண்டியது என்னவென்றால் இறுதிவரை கருணம்மாளை இயக்கத்திலிருந்து வெளியேற்றக்கூடாது என்பதில் பிரபாகரன் பிடிவாத மாயிருந்த, ஆனால் உலகிற்கு அதிகம் தெரியாத உண்மை. பிரபாகரன் அவர்களின் ஆழமான ஆளுமை குணாதிசயங்களில் ஒன்று 'எல்லையற்ற நன்றியுணர்வு' எனச் சொல்கிறார்கள். தன்னைச் சுற்றியிருந்த முக்கிய தளபதிகள் சிலர் கருணம்மாளை கைது செய்து, விசாரித்து தண்டிக்க வேண்டுமென

பிடிவாதம் செய்தபோது பிரபாகரன் அவர்கள், 'கருணா விஷயத்தை என்னிடம் விட்டு விடுங்கள், ஜெயசிகுறு எதிர்சமரில் அவன் இல்லையென்டால் நீங்களும் நானும் கிளிநொச்சியில் இண்டு இருந்திருக்க முடியாது. நானே கதைத்து சரி செய்கிறேன்' என்றிருக்கிறார். அதற்காகவே கருணம்மாண வன்னிக்கு வரும்படி அழைத்திருக்கிறார். ஆனால் தலைவர் தன்மீது வைத்திருந்த தனிப்பட்ட நேசத்தின் ஆழத்தை ஒன்றேல் கருணம்மாண் அறியவில்லை, அல்லது ஐயப்பட்டார் என்றே தெரிகிறது. அவசரப்பட்டு இயக்கத்தை உடைத்தார். உடைத்தபோதும் கூட இயக்கத்தோடு முழு மோதலில் இறங்காமல் மட்டக்களப்பை விட்டு அவர் அகன்றது சாதூர்யமான முடிவு என்றே கொள்ள வேண்டும்.

மட்டக்களப்பை விட்டு அவர் புறப்படும் செய்தியறிந்து கொழும்பு மட்டக்களப்பு சாலையில் ஆங்காங்கே புலிகளின் புலனாய்வு அதிரடிப் படைகள் நின்றிருக்கின்றன. ஆனால் அவரை கொழும்புக்கு பத்திரமாக தனது அரசு வாகனத்தில் அழைத்து வந்தது பாராளுமன்ற உறுப்பினர் அலிசார் முகம்மது. அன்று மட்டக்களப்பிலிருந்து வெளியேறிய அலிசார் முகம்மது இன்று வரை எங்கிருக்கிறார் என்பது தெரியாது. அலிசார் முகம்மது, கருணம்மாண் இருவருமே பாதுகாப்பிற்காக இந்தியா வந்தார்கள் -அல்லது வருவிக்கப்பட்டார்கள். அலிசார் முகம்மது இங்கு கஸ்தூரி என்ற பழைய திரைப்பட நடிகையோடு சிலகாலம் ஐக்கியமாகி வாழ்ந்து பின் எங்கோ வெளிநாடு போய்விட்டதாகத் தெரிகிறது. கருணம்மாண் இந்திய உளவுத்துறை ஏற்பாட்டில் கேரள மாநிலம் திருச்சூரில் ஈராண்டு காலம் 'மலேசிய தொழிலதிபர்' எனச் சொல்லி வாழ்ந்து பின்னர் இங்கிலாந்து சென்று, அங்கும் நிம்மதியாக வாழ முடியாமல் மீண்டும் இலங்கைக்கே திரும்பி தானும் பெரும்பாடு பட்டு வளர்த்த இயக்கமும், தனது மக்களும் கொடூரமாகத் தகர்க்கப்பட்ட களத்தின் சாட்சியானார். ஆயினும் இன்றைய சூழலில் விலங்குகளிலும் கேவலமாய் வதை முகாம்களில் கிடக்கும் மூன்று லட்சத்திற்கும் மேலான தமிழர்களும், கைதாகி படுகொலை, சித்திரவதைகளுக்கு உள்ளாகி வரும் பல்லாயிரம் போராளிகளும் பாதுகாக்கப்பட அவர் உறுதியாக இயங்குவாரேயானால் அவரது பழிகளில் சிலவேனும் கழுவப்படும்.

-நட்கீரன் 10-06-09

176..... வீரம் விளைந்த ஈழம்

அன்று மாத்தையா! அடுத்து கருணா!

துரோகத்தை வெல்லும் ஈழம்!

படித்த பல புத்தகங்களில் பிடித்தவற்றுள் ஒன்று “சீனர்களின் யுத்தக் கலை” The Chinese Art of War என்ற புத்தகம். அரசியல் விஞ்ஞானப் புலத்தில் ஆர்வமுள்ளோருக்கு ஏக கிறக்கம் தரும் கருவூலம் இப்புத்தகம். படித்து பல ஆண்டுகள் ஆகிவிட்ட பின்னரும் அப்புத்தகத்தின் மறக்க முடியா சில விதிகளுள் ஒன்று இது: “யுத்தம் என்பது எதிரியை வீழ்த்துவதல்ல, உன்னை நிலை நிறுத்திக் கொள்வது”. பத்துமுறை இவ்வரியை திருப்பிப் படியுங்கள், புதியதோர் ஞானம் புலப்படும். அந்த ஞானம் அன்றாட வாழ்வுக்கும், சிக்கலான தனிமனித மற்றும் சமூக உறவுகளை கையாள்வதற்கும் உதவும்.

ஆம், யுத்தம் செய்வது -போருக்குப் புறப்படுவது எதிரியை வீழ்த்துவதற்கல்ல, உன்னை நிலை நாட்டுவதற்கு. ஒவ்வொரு போருக்கும் ஒரு இலக்கு உண்டு. அந்த இலக்கு நிறைவேறுதல்தான் முக்கியமேயன்றி எத்தனை பேரை கொன்றழித்தோம் என்ற கணக்கல்ல. இலக்கு நிறைவேற போர் ஓர் உத்தி, அவ்வளவுதான். அதே இலக்கு வேறு வழிகளில் சாதிக்கப்பட முடியுமெனில் அவ்வழிமுறை களும் போர்தான். அவ்வகையில் பேசுதல், உரையாடுதல், கருத்துருவாக்குதல் எல்லாமே போரின் வெவ்வேறு உத்திகள்.

தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம் நடத்திய மகத்தான விடுதலைப்போர் தமிழ் ஈழ தாயகம் அமைப்பதற்காக, சிங்களப் பேரினவாதத்தின் பிடியினின்றும் விடுபட்டு மாண்புடனும், உரிமைகளுடனும், செழுமை சிறந்தும் தமிழினம் வாழ வேண்டுமென்பதுதான் இறுதி இலக்கு. போர்க்கள வெற்றி தோல்விகளுக்கு அப்பால்

மாத்தையா

சுருணா

இந்த இலட்சியத்திற்கு உயிர் உண்டு, பரிசுத்தம் உண்டு.

சிங்களம் தமிழர்களை போர்க்களத்தில் வீழ்த்திவிட்ட தென்பது நிதர்சனமான உண்மை. போர்க்களத் தோல்வியை துணிவுடன் நாம் ஒத்துக் கொள்வோம். ஆனால் இலட்சியம் தோற்கவில்லை, தோற்கவும் கூடாது. எனவே போர் தொடரும், வேறு வழிகளில், மேலும் மேலும் உறுதியாக, உக்கிரமாக. ஆதலால்தான் கடந்த சனிக்கிழமையன்று உயர் தொழில்நுட்பம் சார்ந்த IT துறையில் பணிபுரியும் இளைஞர்கள் சென்னையில் நடத்திய எழுச்சிப் பேரணி மிகுந்த நம்பிக்கை தந்தது. சுமார் ஆயிரம் பேர் பங்கேற்றனர். அத்தனைபேரும் கற்றுத் தேர்ந்த இளைஞர்கள், தமிழ்த்தாயின் புது யுக அக்னிக் குஞ்சுகள். இவர்களுக்கு அரசியல் முட்டுச் சுவர்களும் இல்லை, சுயநல லாப நடட்டக் கணக்குகளும் இல்லை. வரலாறு நெடுகிலும் 'மானுடம் வெல்லும்' என்பதற்கான ஆதார நம்பிக்கையாய் இயற்கையும் இறையருளும் விட்டு வைத்துச் செல்கிற நம்பிக்கைச் சங்கிலியின் நம் காலத்துக் கண்ணிகள் இவர்கள்.

இருபத்து ஐந்தாயிரம் போராளிகளையும் ஒன்றரை லட்சம் தமிழ் மக்களையும் விடுதலை வேள்விக்கு ஈகம் செய்தபின் இரக்கமில்லா சிங்களப் பேரினவாதம் இடுகிற அரசியற் பிச்சைக்காக தமிழ் மக்கள் முழந்தாள் படியிட்டு வணங்கிக் 178..... வீரம் விளைந்த ஈழம்

காத்திருக்க வேண்டுமென்று அறிவுரை சொல்கிற தார்மீகம் நம் யாருக்கும் இல்லை. முல்லைத்தீவு நடக்கவில்லையென்றால் கூட நாம் ஒத்துப் போயிருக்கலாம். ஒரு பகல் புலர்ந்து முடிவதற்குள் இருபதாயிரம் மனித உயிர்களை உயிரோடு புதைத்த கொடுமைக்காரர்களோடு கொஞ்சிக் குலவுதல் கருணம்மான் களுக்கும், டக்ளஸ் தேவானந்தாக்களுக்கும் முடியலாம். நம்மால் முடியவில்லை. என்ன, ஆயுதப் போராட்டமானது இப்போது அரசியற் போராட்டமாக உருவெடுக்கிறது. இதுவரை காலமும் ஈழத்தமிழர்களுக்கும் சிங்களப் பேரினவாதத்திற்குமிடையே நடந்த போர் இப்போது உலகத் தமிழர்களுக்கும் சிங்களத்திற்கு மிடையேயான போராக உருமாறுகிறது. இதுவரை சிங்களம் புத்திசாலித்தனமாகப் பயன்படுத்திய உலக ஒழுங்கினை (Global Order), பிராந்திய ஒழுங்கினை (Regional Order), ஜனநாயக அலகுகளை (Democratic Instruments) இனிமேல் தமிழர்களும் நுட்பமாகப் பயன்படுத்துவார்கள். அரசியற் பேரறிஞர் ஹாப்சன் சொல்வது போல் ஆயுதப் போரானது அரசியலின் மறுமுகம், அரசியலானது ஆயுதப் போரின் மறுமுகம். அரசியற்போருக்கு உணர்வுகளால் புடமிடப்பட்ட அறிவுக் கூட்டமொன்று வேண்டும். கடந்த சனிக்கிழமை அணிதிரண்ட IT துறையின் பிள்ளைகள் அத்தகு அரசியற்களத்திற்கான விதை நெல்கள். ஆயிரம் வீரர்கள் தீயினில் போயினர், ஆயினும் போரது நீளம், தமிழ் ஈழம் ஒருநாள் மலரும்.

IT துறை இளைஞர்களின் பேரணி தொடங்குமுன் சிறியதோர் சலசலப்பு. வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் அவர்களின் உருவப் படத்தினை கழுத்தில் தொங்கவிட்டு வந்திருந்த சிறியதோர் இளைஞர் குழு ஊர்வலத்தை முன்நடத்தும் முதல் வரிசை தமக்கு வேண்டுமென வாதிட்டு சாதித்தனர். விவாதித்து அறிவுரைக்க முயன்ற அமைப்பாளர்களிடம் “உணர்வாளர்களை நீங்கள் மதிக்க வேண்டும்” என்றனர். அந்த இளைஞர்கள் உண்மையான உணர்வாளர்கள் என்றே நான் நம்புகிறேன், மதிக்கிறேன். ஆனால், அவர்களுக்குப் பின்னணியாக நடந்து வந்த ஒரு ‘கேரக்டர்’ சந்தேகத்திற்குரியவர். இலங்கை தூதரகத்தோடும், இலங்கை ராணுவ புலனாய்வுப் பிரிவோடும், துரோகக் குழுக்களோடும் இணைந்து செயல்படுவர் என்ற சந்தேகத்திற்குரியவர். தன்னுடைய பெயருக்கு முன் ‘அக்னி’ என்ற அடைமொழியிட்டுத் திரியும் இவர் மட்டில்

உணர்வாளர்கள் எச்சரிக்கையுடன் இருக்கும்படி ஈழ வீடுதலையில் ஈடுபாடு கொண்ட மிகப் பலர் ரகசியமாக பலமுறை எச்சரித்துள்ளனர். மட்டுமல்ல, IT இளைஞர்கள் ஏற்பாடு செய்த பேரணியில் வேறு எவரும், அவர்கள் உண்மையான உணர்வாளர்களாக இருந்தாலும் கூட, வந்து உத்தரவிட உரிமையில்லை. நான் அமைப்பாளராக இருந்து இவர்கள் வந்து நாட்டாமை செய்து முதல் வரிசை அபகரித்திருந்தால் செவிட்டிலறைதான் வாங்கியிருப்பார்கள். இந்த 'அக்னி' புண்ணியவானுக்கு எஜமானர்கள் இட்டிருக்கும் வேலையே உணர்வாளர்களிடையே குழப்பமும் பகையும் ஏற்படுத்துவதென்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

தமிழினத்தின் வரலாற்றை திரும்பிப் பார்த்தோமென்றால் எதிரிகள் நம்மை வீழ்த்தினார்களென்பதை விட துரோகிகளாலும், புல்லுருவிகளாலும் தோற்றோம் என்ற கசப்பான பதிவுகள்தான் அதிகம். "உலகில் சிறந்த மொழி தமிழ், உலகில் மோசமான இனம் தமிழ் இனம்" என உரையாடலொன்றில் கவிஞர் புலமைப்பித்தன் குறிப்பிட்டது நினைவுக்கு வந்தது. கருணம்மாள் விடுதலை போராட்டத்தை விட்டு விலகும் சூழல் தெரிந்த நாட்களில் ஐரோப்பிய, கனடா நாடுகளின் தமிழ் வானொலிகள் என்னிடமும் கருத்துக் கேட்டன. அப்போது ஒரு சாமான்ய தமிழனாய் நான் சமர்ப்பித்த மன்றாட்டு என்னால் மறக்க முடியாத ஒன்று. கருணாவுக்கு அன்று என் மன்றாட்டு இது: "கருணா அவர்களே, விடுதலைப் போராட்டத்தில் உங்களது பங்களிப்பு அளப்பரியது, விலை மதிப்பற்றது. இன்று எழுந்துள்ள கருத்து வேறுபாடுகள் பகையாக மாறிடாது பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். அண்ணன் தம்பிகளுக்கிடையே சண்டையும், சச்சரவுகளும், சங்கடங்களும் வருவது இயல்பு தான். அதற்காக தயவு செய்து தாயை காட்டிக் கொடுக்காதீர்கள், சகோதரச் சண்டையில் விடுதலை என்ற நம் அன்னையை சிங்களப் பேரினவாதத்திற்கு விற்று விடாதீர்கள்" என்று மன்றாடினேன். கடவுளே பல நேரங்களில் நமது மன்றாட்டுக்களை கேட்பதில்லை, கருணாவா கேட்டு விடப் போகிறார்?!

கருணா போலவே மாத்தையாவின் துரோகமும் நாமறிந்தது. ஆனால் கடைசியாக மாத்தையாவுக்கு என்ன நடந்ததென்பது

பொதுவில் பலருக்கும் தெரியாது. நான் 2002-ம் ஆண்டு வன்னிப் பிராந்தியத்தில் சுற்றித் திரிந்த நாட்களில் அறிய விரும்பியவற்றில் ஒன்று மாத்தையாவுக்கு உண்மையில் என்ன நடந்ததென்பதை. இன்று வரை அவருக்கு என்ன நடந்ததென்ற விபரம் விடுதலைப்புலிகளாலும் அதிகாரப்பூர்வமாக அறிவிக்கப்படவில்லை. நான் சேகரித்த தகவல்கள், தரவுகளின்படி மாத்தையா காட்டிக் கொடுக்கும் துரோகி ஆகிவிட்டதற்கான ஆதாரங்கள் கிடைத்தபின்னரே கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார். வன்னிக் காடுகளுக்குள் அமைந்த ஒரு முகாமில் அவர் எவ்வித சித்திரவதைகளுக்கும் உள்ளாக்கப்படாமல் கௌரவமாகவே விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறார். ஈராண்டு காலம் விசாரணை நடந்திருக்கிறது. விசாரணையில் தான் செய்த துரோகங்கள் அனைத்தையும் அவரே ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இது ஒளிப்பதிவு செய்யப்பட்டு அன்று இயக்கத்தில் இருந்த எல்லா போராளிகளுக்கும் இட்டுக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஏனென்றால் மாத்தையா துரோகம் செய்திருக்கமாட்டார் என்ற எண்ணம் அன்று பல போராளிகளிடையே இருந்திருக்கிறது. ஈராண்டு கால விசாரணைகளுக்குப் பின் அவருக்கு மரண தண்டனை என தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்படுமுன் உலகெங்கும் அந்நிலைக்கு சபிக்கப்பட்டோரிடம் கேட்கப்படுவது போல் “இறுதி ஆசை ஏதேனும் உங்களுக்கு இருக்கிறதா?” என்று மாத்தையாவிடமும் கேட்கப்பட்டது. அதன்பின் நடந்தவை உணர்ச்சிகரமானவை, மறக்க

ராஜபக்சே

சென்னை எழுச்சிப் பேரணி

முடியாதவை. மாத்தையா தன் இறுதி ஆசையாகக் கேட்டது, "மனைவியையும் குழந்தையையும் காண வேண்டும்". கணவனை இழந்த விதவைப் போராளி ஒருவரைத்தான் மாத்தையா மணம் புரிந்திருந்தார். அவர்களது மனை வாழ்வின் கனியாக ஓர் குழந்தை. மாத்தையாவின் இறுதி ஆசையைக் கூற, நான்கு போராளிகள் அவரது மனைவியிடம் சென்றார்கள். தயங்கித் தயங்கி முதலில் மரண தண்டனைச் செய்தியை சொல்லிவிட்டு பின்னர் அவரது இறுதி ஆசையையும் கூறி, எப்போது நீங்கள் அவரை வந்து சந்திக்க விருப்பம்? என்றும் கேட்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு சலனமோ, குழப்பமோ இன்றி அந்த போராளி மனைவி சொன்னதாகக் கூறப்படும் பதிலை பல்லாயிரம் முறை நான் நினைத்துப் பார்த்திருக்கிறேன். இதுதான் அந்தப் பதில்: "குழந்தை அவருக்கும் உரியது. இப்போதே கூட்டிச் சென்று காட்டுங்கள். நான் வருவதாக இல்லை. ஏனென்றால் நான் திருமணம் செய்தது ஒரு விடுதலைப் போராளியை, துரோகியை அல்ல" மூத்த போராளி ஒருவர் இதனைக் கூறக் கேட்டபோது பனிக்கட்டிக் கத்தியால் குத்தியதுபோல் இருந்தது.

எதிரிகளை நம்பலாம், வெளிப்படையானவர்கள். துரோகிகள்தான் ஆபத்தானவர்கள். துரோகத்தின் பெருங்கதைகள் சிலவற்றை 'மறக்க முடியுமா?'வில் எனது பயணம் நிறைவாகு முன் நிச்சயம் சொல்வேன், நீங்கள் அதிர்ந்து போகும்படி.

-நக்கீரன் 13-06-09

“என்ன பாவம் செய்தோம்?”

ஈழப்பெண் அங்கயற்கண்ணி கடிதம்!

மறக்க முடியுமா? அழகான இருசொற் கேள்வி. நக்கீரன் தந்த இத்தலைப்பிற்கு ஆழமான பண்பாட்டுக் குணாதிசயங்கள் உண்டு. பைபிளில் கடவுள் சொல்வதாய் வரும் சொற்களில் மிக அதிகமாய் மீண்டும் மீண்டும் பதிவு பெறும் சொற்கள் இரண்டு. “மறவாதீர்கள்”, “நினைவில் கொள்ளுங்கள்” என்ற இரு சொற்கள். ஆங்கில மொழியில் மிகவும் பிடித்த, சொலவடைகளில் ஒன்று: The burden and bliss of memory தமிழில் நினைவுகளின் சுமையும், சுகமும் என சுமாராக மொழிபெயர்க்கலாம்.

இன்று பாலஸ்தீன மக்கள் மீது சொல்லொணா அட்டூழியங்களை நிகழ்த்தி வரும் யூதர்கள் ஒரு காலத்தில், பல்வேறு அடிமைத்தனங்களை அனுபவித்தவர்கள். சற்றேறக்குறைய 5000 ஆண்டு காலம் பூமியின் பல்வேறு பரப்புகளில் அடிமைகளாயும் நாடோடிகளாயும் அவலமுற்று வாழ்ந்தவர்கள். வரலாறு முழுதும் வலிகளையே சுமந்து நடந்த யூதர்களால் எப்படி இன்று பாலஸ்தீன இசுலாமிய மக்கள் மீது இத்துணை கொடூரம் காட்ட முடிகிறதென்பது மானுட இயல்பின் புரிய இயலாத புதிர்களில் ஒன்று. ஆனால் 5000 ஆண்டு கால அடிமைத்தனத்தை அவர்களால் தாக்குப்பிடித்து, தப்பிப் பிழைத்திருந்து 1948-ல் இஸ்ரேல் என்ற நாட்டையும் பெற உதவியது அவர்களது “மறவோம்” என்ற உறுதியும் “நினைவில் கொண்டிருப்போம்” என்ற வைராக்கியமும்.

பட்ட துன்பங்களை அவர்கள் மறக்கவில்லை. அனுபவித்த அவலங்கள் அனைத்தையும் பாடங்களில், பிரார்த்தனைகளில், உரையாடல்களில், சமூக

நிகழ்வுகளில், கதைகளில், காப்பியங்களில் என தமக்கும் தலைமுறைகளுக்கும் நினைவுபடுத்திக் கொண்டே இருந்தார்கள். நமக்கு பொங்கல், கிறிஸ்து பிறப்பு, ரம்ஜான் போல் யூதர்களுக்கும் ஆண்டுதோறும் ஒரு திருவிழா உண்டு. அந்நாளில்

எல்லா யூத வீடுகளிலும் பெரு விருந்து நடக்கும். அவ்விருந்தின் மிக முக்கியமான ஓர் அம்சம் என்னவென்றால் வேப்பங்காயை விட ஆயிரம் மடங்கு சசக்கும் ரசம் ஒன்றை குழந்தைகள் முதல் முதியோர் வரை எல்லோரும் குடித்தாக வேண்டும். அக்கசந்த காடியை குடித்தபின் குடும்பத்தலைவர் யூத இனத்தின் துன்ப வரலாற்றை நெடுங்கதையாக வருணிப்பார். நெஞ்சம் கனத்தவர்களாய் தம் இனம் கடந்து வந்த பாதையின் பாடுகளை உள் வாங்குவார்கள். எக்காலத்திலும் எம் இனம் மீண்டும் அத்தகு துன்பங்களை எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிலை

வராதபடி நாம் இடைவிடா விழிப்புணர்வோடு ஒன்றுபட்டு உழைக்க வேண்டுமென்ற உறுதியையும் ஏற்பார்கள்.

1948-ல் தமக்கென இஸ்ரேல் நாடு கிடைக்கும் வரை சமூக நிகழ்வுகளிலெல்லாம் தமது இனத்தின் அவலங்களை புனிதத்தன்மை சார்த்தி நினைவுகூர்ந்தார்கள். உதாரணமாக அமெரிக்காவில் வாழ்ந்த கோடசுவர யூதர் வீட்டுத் திருமண

வைபவமானாலும் ஒரு சடங்கு உண்டு. மணமகன் தன் பாதத்தால் கண்ணாடிக் குமிழ் ஒன்றை மிதித்து உடைக்க வேண்டும். மங்கலமான மணவிழாவில் மணமகனின் காலிலிருந்து ரத்தம் பீறிடும். அப்போது யூத மத குரு அவன் காலில் கூட்டுப் போட்டுக் கொண்டே சொல்வார்: “மகனே, மணமகனே! இன்று உனக்கும் நமக்கும் மகிழ்ச்சியான நாள் என்பது உண்மைதான். ஆனாலும் உன் காலில் இப்போது நீ உணரும் வலிபோல நமது யூத இனம் நாடற்று அடிமைத்தனங்களை அனுபவித்து வருகிறதென்பதை நினைவில் கொள்வாயாக!”.

1980-களில் உலகைக் கலக்கிய இசைக்குழு போனி எம்-Boneyம் அவர்களது பாடல்களில் மிகவும் புகழ் பெற்றது “பாபிலோன் நதிக்கரைகளிலே... By the Rivers of Babylon என்ற பாடல். உண்மையில் அப்பாடலின் வரலாறு யூதர்களுக்குரியது. பாபிலோனியப் பேரரசர் நெபுகத்நெசார் யூதர்களை வெற்றிகொண்டு அடிமைகளாய் தன் நாட்டிற்கு அழைத்துச் செல்கிறார். அடிமை வேலைக்கிடையே கிடைக்கும் ஓய்வின் போது தமது கடவுளைப் பற்றி பாடல் பாடும்படி சக பாபிலோனியர்கள் கேட்கிறார்கள். அப்போது அவர்கள் மனதின் உணர்வுகளாய் பதிவு பெற்ற வரிகள்தான் அப்பாடல். “பாபிலோன் நதியின் கரையினில் நாங்கள் அமர்ந்து எங்கள் தந்தையர் தேசத்தை நினைத்தபோது அழுதோம். எம்மை அடிமைப்படுத்தியவர்களோ எங்கள் கடவுளைப் பற்றிப் பாடச் சொன்னார்கள். அடிமைப்படுத்தியவர்களின் மண்ணில் நின்று கொண்டு எங்கள் கடவுளின் பெயரை எப்படி நாங்கள் உச்சரிப்போம்?” என்பதாக வளரும் மறக்க முடியாத அந்தப் பாடல்.

வேரித்தாஸ் வானொலி நாட்களில் எமக்கு கடிதமெழுதும் பெண்களில் இருவர் சிவசங்கரி மற்றும் அங்கயற்கண்ணி. அங்கயற்கண்ணி முதற்கடிதம் எழுதியது 1996 செப்டம்பர் 16-ம் தேதி. முதற்கடிதத்தின் சில வரிகள் இவை: “சொந்த மண்ணில் அகதியாய் வயதான பெற்றோருடனும், கணவர் பிள்ளைகளுடனும், உறவினருடனும் பரந்தனிலிருந்து பத்து மைல் தூரத்தில் ஸ்கந்தபுரத்தில் குடிசை கட்டி தஞ்சம் புகுந்திருக்கிறோம். மர நிழலிலும் குளக்கரைகளிலும் பசியும் பட்டினியுமாய் கூட்டம் கூட்டமாய் வாழ்கின்ற எம் மக்களின் பரிதாப நிலை நெஞ்சை உலுக்குகிறது. ஒரு சமூகத்தை வேரோடு பிடுங்கி

“எங்களின் கண்ணீர் துடைக்க ஒரு கரம் நீளாதா?”

விட்ட வரலாறு இங்கே நடந்து முடிகிறது. எங்களின் எதிர்காலம் என்ன? இன்றைய சந்தோஷங்களோ நாளைய நம்பிக்கைகளோ இல்லாத எங்கள் வாழ்க்கை எப்படி முடியப் போகிறது? எங்கள் துயரங்கள் யாராலுமே புரிந்து கொள்ளப் படப் போவதில்லையா? நாங்கள் ஏன் நேசிக்கப்படத் தகாதவர்கள் ஆனோம்?” என்ற கேள்விகளோடு அக்கடிதம் வந்தது. 2002 வரை தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருந்தார். பின்னர் நானும் வேரித்தாஸ் வானொலியை விட்டு அகல, தொடர்புறுந்தது.

ஏழு ஆண்டுகளுக்குப் பின் அங்கயற்கண்ணியிடமிருந்து மீண்டும் ஒரு மடல். முல்லைத்தீவு முற்றுகை நிகழுமுன்னரே தப்பி வந்து எழுதியிருக்கிறார். யார் மூலமாகவோ அக்கடிதம் கொழும்புக்கு வந்து, அங்கிருந்து பிரான்சு நாட்டுக்குப் போய், பிரான்சிலிருந்து நான் முன்பு தங்கியிருந்த தோமையார்மலை முகவரிக்கு வந்து, கடந்த புதனன்று தமிழ்மையம் வந்து சேர்ந்தது. ஏப்ரல் 19-ம் தேதியிட்டு எழுதப்பட்ட கடிதம்:

“எமக்கு ஒன்று மட்டும் புரியவில்லை. இத்தனை துன்பங்களும் வதைகளும் பட எம் இனம் என்ன பாவம் செய்தது? உங்களுக்கு நான் கடிதம் எழுதிய அந்நாட்களை விட நூறு மடங்கு துன்பங்களை அனுபவித்து எல்லாமே இழந்து போன நிலை வர என்ன பிழை செய்தோம்? தமிழராய் பிறந்தது அவ்வளவு பெரிய குற்றமா?

மரணத்தின் விளிம்பில் வந்து நிற்கிறோம். வன்னி மக்கள் இயல்பில் எளிமையானவர்கள். சக மனிதர்களை நேசிப்பவர்கள். சூது, வாது தெரியாதவர்கள். ஏழ்மையிலும் விருந்தினரை உபசரிக்கும் இனிய பண்புடையவர்கள். அம்மக்கள் ஒருவேளை கஞ்சிக்கு பாத்திரமேந்தி மணிக்கணக்கில் காத்திருப்பது காணப் பொறுக்கவில்லை. எதிரி நடுவில் ஆடு மாடுகள் போல் அடைபட்டுக் கிடக்கிறோம். ஏதேனும் ஒரு அதிசயம் நிகழ்ந்து நாங்கள் காப்பாற்றப்பட மாட்டோமா எனத் தவிக்கிறோம். கவலைப்படாதீர்கள் என்று எம் கண்ணீர் துடைக்க ஒரு கரமாவது நீளாதா என அங்குமிங்கும் பார்க்கிறோம். யாரோடு நோவோம், யாருக்கெடுத்துரைப்போம்? துயரங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளக் கூட எமக்கு எவரும் இல்லை. எனவேதான் எப்படியாவது தங்கள் கரம் எட்டும் என்ற நம்பிக்கையில் இக்கடிதம் எழுதுகிறேன். என் மன ஆறுதலுக்காக”. - அங்கயற்கண்ணி எழுதியிருந்த நீண்ட கடிதத்தின் ஒரு பகுதி இது.

கடந்த வியாழன்கூட சவேரா விருந்தினர் விடுதியின் மேல்தள உணவகத்தில் மனச்சமை குறைக்க நண்பர்களோடு உரையாடிக் கொண்டிருந்தபோது, ராய் என்ற வங்காளத்து நண்பர் கேட்டார்: “எல்லாம்தான் முடிந்துவிட்டதே... ஏன் தேவையில்லாமல் பெயரைக் கெடுத்துக் கொள்கிறீர்கள்? திருவாசகம், சென்னை சங்கமம் போல் செய்வதற்கு எவ்வளவோ நல்ல காரியங்கள் இருக்கின்றனவே... என்றார். நான் அவருக்குச் சொன்னேன்: “மே 18-ம் தேதி மட்டுமே 20,000 தமிழ் மக்கள் முல்லைத்தீவில் உயிரோடு புதைக்கப்பட்டார்கள். பதுங்கு குழிகளுக்குள் துப்பாக்கியால் சுடப்பட்டு குற்றுயிராய் துடித்துக் கிடக்கையிலே புதைக்கப்படுகையில் இயலாமையின் அந்தரிப்பொன்று அம்மக்களை ஆட்கொண்டிருக்குமே... அதற்கு அந்தக் கடவுள் மட்டுமே சாட்சியாய் நின்றிருக்க முடியும். அவர் சாட்சியாய் நின்றிருந்த காரணத்தினால் மட்டுமே நான் பேசுகிறேன். நான் பேசும் மொழியை பேசியவர்கள் என்பதால் அம்மக்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். ஏன் கொன்றீர்கள் என்றுகூட நான் இப்போது கேட்கவில்லை. மிகக் குறைந்தபட்சம் என் சடலத்தையேனும் கொல்லப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கையில் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள் என்றுதான் கேட்கிறேன்” என்றேன்.

-நக்கீரன் 17-06-09

ஜெகத் கஸ்பர்.....187

விடுதலை போராளிகளுக்கு

வீரவணக்கம்!

1999-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 15-ம் நாள் முல்லைத்தீவு புதுக்குடியிருப்பிலிருந்து மலைமகள் என்றொரு பெண் எனக்குக் கடிதம் எழுதினாள். அவள் ஒரு போராளி. இன்றும் நான் மறவாத பெயர், மலைமகள்.

மாவீரர்கள்
துயிலும் இடம்

கடிதத்தையும் ஆவணப்படுத்தி காலத்தின் பதிவாய் வைத்திருக்கிறேன்.

மலைமகள் எழுதிய கடிதத்தின் சில வரிகள் இவை: “தந்தை வீரச்சாவு அடைய தன் மகனை களத்துக்கு அனுப்பினாள் ஒரு தாய் என்று நான் வாசித்திருக்கிறேன். ஆனால் களத்திலே வீரச்சாவடைந்த தன் மகனுக்குப் போராளித் தந்தை மண் போட்டதை நான் கண்டிருக்கிறேன். மணநாள் நிச்சயிக்கப்பட்ட தன் போராளித் துணைவியின் உடல் களத்தில் சிதறிட அவளுக்காக நினைவுக்கல் நாட்டிய போராளிக் காதலனை நான் கண்டிருக்கிறேன். பிறந்து 45 நாட்கள் மட்டுமே ஆன தன்

பெண் குழந்தையை பின்னால் ஒரு போராளி சுமந்து வர, முன்னே தன் போராளிக் கணவனின் வித்துடலை தன் தோளிலே சுமந்து நடந்து விதை குழியில் வைத்து மண் போட்டு மூடிய போராளி மனைவியின் அருகே நின்று ருக்கிறேன்.

தன் ஒரே மகனை களத்தில் இழந்த தாய், அவன் பாதையில் போன கடைசி மகளும் வீரமரணமடைந்து உடலமாய் வீடு வர, 'உனக்குப் பின்னாலே போராட அனுப்ப எனக்கு இன்னுமொரு பிள்ளை இல்லாமல் போய்விட்டதே' என்று அழுததை நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

ஒருவர் மற்றவருக்குச் சொல்லாமல் போராட்ட இயக்கத்தில் சேர்ந்து சண்டைக் களத்தில் தற்செயலாய் தொலை தொடர்பு கருவியில் குரல் கேட்ட பின்னரே தான் மட்டுமல்லாமல் தன் வாழ்க்கைத் துணையும் களத்தில் நிற்பதை அறிந்து கொண்ட போராளித் தம்பதிகளை நான் அறிந்திருக்கிறேன்.

அடுத்த வேளை சமைக்க உணவு இல்லை என்று தெரிந்து கொண்டே, களைத்துப் போய் வந்து தன் வீட்டுத் திண்ணையில் சாய்ந்திருக்கும் போராளிப் பிள்ளைகளுக்கு உணவு சமைக்கும் ஏழைத் தாய்மாரை நான் பார்த்திருக்கிறேன். இவையெல்லாம் உலகிற்குத் தெரியுமா? எத்தனையோ வேதனைகள் விம்மல்கள் எல்லாவற்றையும் தாங்கிக் கொண்டுதான் இங்கே நாங்கள் போராடிக் கொண்டிருக்கிறோம்..." -இவ்வாறாக மலைமகளின் கடிதம் தொடர்ந்தது.

மலைமகள், சிவசங்கரி, அங்கயற்கண்ணி என நெருப்பின் குழந்தைகள் களத்தில் இருந்து காவியங்களாய் அனுப்பிய நூற்றுக்கணக்கான கடிதங்களை பத்திரமாய் பாதுகாத்து வைத்திருக்கிறேன். நக்கீரன் ஊடாகவே அவை நித்திய வரலாற்றுக்காய் பதிவுபெறும். இன்றளவும் ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்திற்கு தார்மீகமும் புனிதத் தன்மையும் இருக்கிறது. அப்புனிதத்தை கொடையாக போராட்டத்திற்குத் தந்தவர்கள் தரும்பளவு தானும் சுயநலம் இன்றி, தன்முனைப்பு இல்லாதவர்களாய், தம் தலைமுறைகள் நலமுடன் வாழ தமிழ் ஈழ நிலமொன்று உரிமையுடன் வேண்டுமென்ற ஒரே நோக்கிற்காய் தம்மையே ஆகுதியாக்கிக் கொண்ட பல்லாயிரக்கணக்கான போராளிகள்.

இந்திரன் என்ற போராளி 1998-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் 25-ம் தேதியிட்டு எனக்கு எழுதிய கடிதம் எத்தனையோ அதிகாலை வேளைகளில் என்னை தனியாக அழ வைத்த கடிதம். இப்போது அதனை எழுதும்போது கூட என் கண்கள் பனிக்கின்றன. அப்போது கிளிநொச்சி நகரை ராணுவப் பிடியிலிருந்து மீட்க விடுதலைப்புலிகள் ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்த காலகட்டம். இந்திரன் இவ்வாறு தன் கடிதத்தை தொடங்கியிருந்தான்: "அண்ணா! நான் பல சமர்களில் பங்கு பற்றியிருக்கிறேன். ஆனால் இச்சமருக்குச் செல்லும் முன் எதையாவது எழுதிவிட்டுச் செல் என்று என் மனம் சொல்கிறது. எந்தச் சண்டைக்குப் போனாலும் இப்படி மனம் இருப்பதில்லை. அதனால் உங்களுக்கு இக்கடிதம் எழுதி என் தோழனிடம் கொடுத்துவிட்டுச் செல்கிறேன். அவன் நான் இச்சமரில் வீரச்சாவு அடைந்தால் மட்டுமே இக்கடிதத்தை உங்களுக்கு அனுப்பி வைப்பான்." (ஆக, கடிதம் என்னை வந்து சேர்கிறது... அந்தப் போராளி இந்திரன் உயிரோடு இல்லை).

இந்திரன் எழுதிய கடிதத்தில் என் உயிரைப் பிழிந்த வரிகள் இவை: "அண்ணா! ஒரு மனிதனுக்குத் தான் சாகப் போகும் போது, மரணம் அருகில் வந்துவிட்டதென்ற உணர்வு மேலிடுகையில் பலவிதமான ஆசைகள் இறுதி ஆசையாக மனதிலே தோன்றும். அதேபோல் என் மனதிலும் சில இறுதி ஆசைகள். தமிழீழம் கெதியா (விரைவாக) கிடைக்கணும். எங்கட சனத்தின்றெ கஷ்டங்கள் தீரோணும்" வானகமே, வையகமே, நேயமுள்ள மனுக்குலமே! மரணம் மௌனமாய் அருகில் வந்து அணைக்கக் காத்திருப்பது கண்ணுக்குத் தெரிகிறபோதும் கூட தன்னைப் பற்றியோ, தன் குடும்பத்தவரைப் பற்றியோ தன் பிற நேசங்களைப் பற்றியோ எண்ணாமல், 'கெதியா தமிழீழம் கிடைக்கணும் எங்கட சனத்தின்றெ கஷ்டங்கள் தீரோணும்' என்று ஆசித்து உயிர் சமர்ப்பிக்கும் எங்கள் பிள்ளைகளையா பயங்கரவாதிகள் என்று சொல்கிறீர்கள்?

இந்திரன் இவ்வாறு தன் கடிதத்தை நிறைவு செய்திருந்தான்: "அண்ணா! என்ன இருந்தாலும் இந்தச் சண்டையில் நான் கட்டாயம் வீரச்சாவு அடைவேன் என்று என் மனம் சொல்கிறது. நான் வீரச்சாவு அடைந்தாலும் என்

www.pandipakar.com
போர்முனையில்
பெண் புலிகள்

உயிர் தமிழ் ஈழ வான் பரப்பிலே உலவிக் கொண்டிருக்கும். உயிர் பிரிந்தாலும் உங்கள் குரலை வான் பரப்பில் நான் தவறாது கேட்பேன். 'தமிழீழம் மலர்ந்துவிட்டது' என ஒருநாள் நீங்கள் வானொலியில் அறிவித்து அதனைக் கேட்டு என் ஆன்மா சாந்தி அடைய வேண்டுமென்பதும் என் இறுதி ஆசைகளில் ஒன்று. அண்ணா! உங்கள் முகத்தை எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் தூரத்தில் இருந்து எம் விடுதலையை நேசிக்கும் எல்லோரது முகங்களையும் எம் தலைவரின் முகத்தில் பார்க்கிறேன்!'

நான் கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு, மன்னார் என சுற்றித் திரிந்து விடுதலைப் போராட்டத்தின் பன்முகத் தன்மைகளைப் பதிவு செய்த அந்நாட்களில் நான் உணர்ந்து பதிவு செய்த உன்னதமான உண்மைகளில் ஒன்று, களத்தில் ஆயுதம் தாங்கும் அப்போராளிகள் மனதில் எத்துணை கனிவானவர்களாகவும், மென்மையானவர்களாகவும், வருணிக்கவே முடியாத நேயம் கொண்டவர்களாகவும் இருந்தார்களென்பது.

சந்தனம் எனக்குப் பிடிக்கும். சந்தனச் சிமிழ் எங்கிருந்தாலும் எடுத்து நெற்றியில் பொட்டிடும் பழக்கம் எனக்கு நீண்ட நாட்களாய் உண்டு. ஏதோ ஒரு தெய்வீக ரகசியம் சந்தனத்தில் இருக்கிறது. வயிரம் ஏற வாசம் கூடும் மரம் அது.

அதனிலும் முக்கியமாக எரிந்து குளிர்ந்தும் அதிசயம் சந்தனம். போராளிகளையும் நான் அவ்வாறே கண்டேன். விடுதலைக்காய் நெருப்பாகிச் சுடர்விட்ட அதேவேளை நெஞ்சுக்குள் குளிர் தடாகங்களாய் நேசமாகிக் கிடந்த அபூர்வப் பிறவிகள். எனவேதான் மாவீரர்களாய் அவர்களின் வித்துடல்கள் விதைக்கப்படுகையில் பாடப்படும் பாடலும் நான் இதுவரை கேட்ட பாடல்களிலெல்லாம் மறக்க முடியாததாய் நிற்கிறது.

தாயக கனவுடன் சாவினை தழுவிய
சந்தனப் பேழைகளே! இங்கு
கூவிடும் எங்களின் குரல் மொழி கேட்குதா
குழியினுள் வாழ்பவரே?
உங்களைப் பெற்றவர், உங்களின் தோழிகள்
உறவினர் வந்துள்ளோம் - அன்று
செங்கழல் மீதிலே உங்களோடாடிய
தோழர்கள் வந்துள்ளோம்.
எங்கே, எங்கே ஒருதரம் விழிகளை
இங்கே திறவுங்கள்.

ஒருதரம் உங்களின் திருமுகம் காட்டியே
மறுபடி உறங்குங்கள்!

தாயக கனவுடன் சாவினை தழுவிய
சந்தனப் பேழைகளே!

வல்லமை தாரும் - முன்
உங்களின் வாசலில் வந்துமை வணங்குகின்றோம்.
உங்கள் கல்லறை மீதிலும் கைகளை வைத்தொரு
சத்தியம் செய்கின்றோம்.

வல்லமை தாரும் - முன்
உங்களின் வாசலில் வந்துமை வணங்குகின்றோம்.
சா வரும் போதிலும் தணலிடை மீதிலும்
சந்ததி தூங்காது.

எங்கள் தாயகம் வரும்வரை
தாவிடும் புலிகளின் பாதங்கள் தீராது.
எங்கே எங்கே ஒருதரம் விழிகளை
இங்கே திறவுங்கள்,
ஒருதரம் உங்களின் திருமுகம் காட்டியே
மறுபடி உறங்குங்கள்!

பயிற்சி கொடுக்கும் புலித் தலைவர்கள்

உயிர்விடும் வேளையில் உங்களின் நாவுகள்
உரைத்தது தமிழீழம்.

அதைவிட யாதொரு குன்றில் விரைவினில்
நிச்சயம் எடுத்தாளும்.

தலைவனின் பாதையில் தமிழினம் உயிர் பெறும்
தனி அரசு வென்றிடுவோம் -எந்த
நிலை வரும் போதிலும் இனி உளோம்
உங்களின் நினைவுடன் ஒன்றிடுவோம்.

எங்கே, எங்கே ஒருதரம் விழிகளை
இங்கே திறவுங்கள்,

ஒருதரம் உங்களின் திருமுகம் காட்டியே
மறுபடி உறங்குங்கள்!

-நண்பர்களே! தமிழர்களே! பயங்கரவாதம், தவறுகள்
குற்றங்கள் அனைத்திற்கும் அப்பால் தமிழீழ விடுதலை என்ற
கனவு தூய்மையானது. அவர்களது மரணம் வீர மரணம்.
வணக்கம் பெறுவார்கள், தமிழ் இனம் இப்பூமிப் பரப்பில்
உள்ளவரை!

-நக்கீரன் 20-06-09

புலிகள் காட்டிய மனிதாபிமானம்!

தாயக கனவுடன்

சாவினைத் தழுவிய

சந்தனப் பேழைகளே!

எங்கே, எங்கே

ஒருதரம் விழிகளை இங்கே திறவுங்கள்.

ஒருதரம் உங்களின் திருமுகம் காட்டியே

மறுபடி உறங்குங்கள்!

கடந்த இதழ் படித்துவிட்டு தொலைபேசியில் கதறி அழுதவர் பலர். நா தழுதழுத்து விம்மியவர் பலர். அரசு, தனியார் துறைகளில் உயர்பதவி வகிப்போர் கூட 'இப்படி நாமெல்லாம் கையாலாகாதவர்களாகிவிட்டோமே, நம் கண்ணெதிரே ஒரு இனத்தை, விடுதலைப் போராட்டத்தை அழித்து விட்டார்களே' என்று கலங்கினர். நடு வயதுத் தாய் ஒருவர் என் அலுவலகம் தேடி வந்தார். வயது 48, வசிப்பது வளசரவாக்கம் என்றார். 'மீண்டும் போராட்டம் துளிர்க்குமெனில் நானும் போராளியாக விரும்புகிறேன், வழி சொல்வீர்களா?' என்று கேட்டார். சிங்கப்பூரிலிருந்து ஆதிசேசவன் "தமிழர்கள் நாம் தோற்றுவிட்டோமே ஐயா..." என குரல் குறுகி அங்கலாய்த்தார்.

அழுவோம். கதறுவோம். உறக்கமின்றிப் புரள்வோம். அங்கலாய்த்துத் தவிப்போம். உள்ளுக்குள் குமுறுவோம். நம்மவரின் பேரழிவை சிங்களவர்கள் நாடெங்கும் கொண்டாடினரென்றால் குறைந்தபட்சம் கதறி அழும் உரிமையினையேனும் நாம் கொள்வோம். காயமுற்ற பத்தாயிரம்பேர் புல்டோசர்களால் ஏற்றிக் கொல்லப்பட்ட போதும், கடைசி நாளில் இருபதாயிரம்பேர் உயிரோடு புதைக்கப்பட்டபோதும், நாம் வெறுமனேதான் இருந்தோம். நினைத்தின்று அழுவோம். ஆயினும் அழுகையின் நிறைவில் உறுதியொன்று

ஜெகத் கஸ்பா.....195

மக்களுக்கு அன்பாகவும் அரணாகவும் புலிகள்

பிறந்திட வேண்டும். குறைந்தபட்சம் இன்று வதை முகாம்களில் நடைபிணங்களாய் உயிர் வாடும் மூன்று லட்சம் தமிழருக்கான குரலாய் எழுந்திடும் உறுதி. அவர்களுக்காய் களமிறங்கிப் போராடும் உறுதி.

அழுக்குப் படிந்து நம் உடலோடு ஒட்டிவிட்ட ஆடையொன்றை களைந்தெறியும் காலம் இது. ஈழத்தமிழ் மக்களின் போராட்டம் பயங்கரவாதம் என உலக, இந்திய ஊடகங்களும் சில அரசியற்கட்சிகளும் செய்த தொடர் பிரச்சாரம் நமக்குள்ளேயே அச்சம், தயக்கம், குற்ற உணர்வு மூன்றையும் உருவாக்கி செயல்பட முடியா நிலையில் வைத்திருந்தது. அதுதான் அந்த அழுக்கு ஆடை. களைந்தெறிவோம். ஈவிரக்கமின்றி இறுதி நாட்களில் மட்டுமே நாற்பதாயிரம் தமிழர்களை கொன்றழித்த இலங்கை அரசுதான் நிஜமான பயங்கரவாதி என்று முழங்குவோம். அம்மக்களின் விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றினை நமது பொது வரலாறாக சுவீகரிப்போம்.

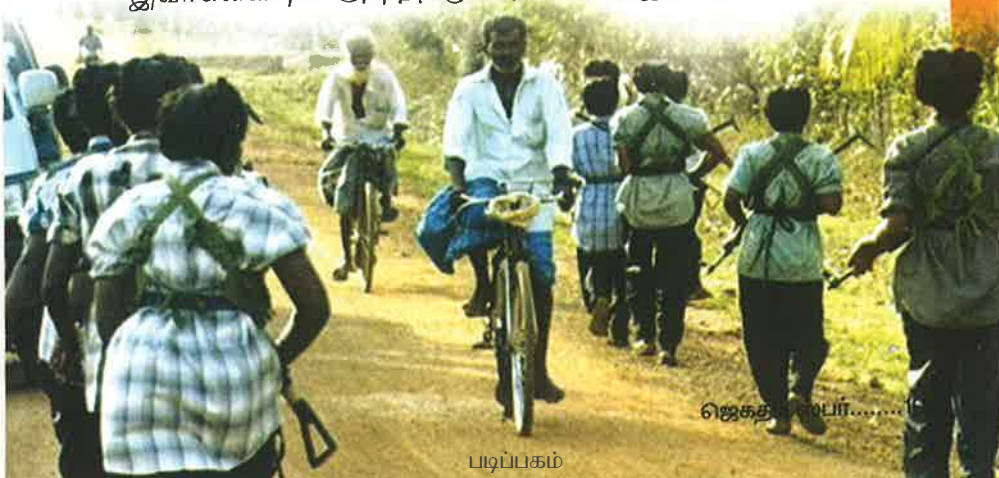
இங்கு செய்யப்படும் பதிவுகள் யாவுமே அம்மக்களின் அனுபவங்களை நம் அனைவரதுமான பொது வரலாறாய் ஆக்குகின்ற நோக்குடன்தான் செய்யப்படுகிறது. மீண்டும் 2002-ல் நான் கண்ட கிளிநொச்சிக்கே 'எசல்கூறேன். "ஓயாத அலைகள்" யுத்தத்தின்போது உன்மத்தமான சண்டைகள் நடந்த பளை பகுதியை பார்க்க வேண்டுமெனச் சென்றேன். 'நெடுஞ்சாலையை விட்டு கீழிறங்காதீர்கள்' என வாகன ஓட்டுநர் எச்சரித்தார். கந்தக நிலம் போல் காட்சி தந்தது. எங்கும் ராணுவத்தால் கண்ணி வெடிகள் விதைக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் அனைத்தையும் அகற்றி முடிக்க ஈராண்டுகளேனும் ஆகும் எனவும் சொன்னார்.

பளை பகுதி தமிழீழப் பரப்பின் தென்னைக் களஞ்சியம்

196..... வீரம் விளைந்த ஈழம்

என வருணிக்கப்படுவதுண்டு. எனது கண்களுக்குத் தெரிந்தவரை சுமார் நாற்பதாயிரம் தென்னை மரங்கள் தலை இழந்து மூளியாய் நின்றன. இலங்கை ராணுவத்தின் எறிகணை வீச்சில் முகடு முகம் இழந்த மரங்கள் என வாகன ஓட்டுநர் கூறினார். சந்திரிகா அம்மையார் காலத்திலேயே அத்துணை மூர்க்கத்தனமான எறிகணை வீச்சு நடந்ததென்றால் ராஜபக்சே-கோத்தபய்யா சகோதரர்களின் காலத்தில் முல்லைத்தீவு மக்கள் மீதான எறிகணை வீச்சு எப்படி இருந்திருக்குமென எண்ணிப் பாருங்கள். பளை பகுதியில் மனம் கனத்து போரின் கோர வடுக்களை பார்த்து நின்றவேளை இரு சக்கர ஊர்தியில் ஒருவர் கம்பீரமாக வந்தார். பெயர் இளந்திரையன். போராளி என அறிமுகம் செய்து கொண்டார். அருகில் பார்க்கத்தான் தெரிந்தது அவருக்கு ஒரு கால் இல்லையென்பது. செயற்கை மரக்கால் பொருத்தியிருந்தார். இதே பளை பகுதியில் நடந்த சண்டையில்தான் கால் இழந்தாராம். நான் வேரித்தாஸ் வானொலி ஃபாதர் ஜெகத் என்றதுமே இடைவெளி அகன்று நீண்ட நாள் நண்பரைப் போல் உரையாடினார்.

போராட்ட வாழ்வின், யுத்த களத்தின் எத்தனையோ அனுபவங்களை வீதியோரமாக நின்று கொண்டே விவரித்தார் இளந்திரையன். அவற்றுள் ஒன்று மறக்க முடியாதது. சக போராளி ஒருவர் வீர மரணம் அடைந்துவிட்ட செய்தியை அவரது வீட்டாருக்குச் சொல்வதற்காக இளந்திரையனும் வேறு நான்கைந்து போராளிகளும் சென்றிருக்கிறார்கள். செய்தியை சொன்னதுமே உணர்ச்சி வெடித்து அமுத குடும்பத்தினர் புலிகள் இயக்கத்தை திட்டி, செய்தி சொல்லச் சென்ற இவர்களையும் அடித்திருக்கிறார்கள். இத்தகு தருணங்களில்

ஜெகத் போர்.....!

உயிருக்கு ஆபத்து என்றால்கூட போராளிகள் திருப்பித் தாக்கவோ, கடும் சொற்களால் பதில் சொல்லவோ கூடாதென்பது விடுதலைப் புலிகள் இயக்க விதி முறையாம். இறந்த போராளி வீட்டாரின் விருப்பமும் அனுமதியும் இன்றி இயக்கத்தில் இணைந்தவர் போலிருக்கிறது. அதனால்தான் அவர்களுக்கு இவ்வளவு ஆத்திரம். அடி தாங்க முடியாமல் போனபோது இளந்திரையன் சொன்னாராம், “உங்களுக்கு ஆத்திரம் தீருமட்டும் எங்களை அடியுங்கோ... ஆனா ஒன்று... நாங்களும் போராளிகள். இன்றோ, நாளையோ, நாலு வருஷம் கழிச்சோ எங்கட மரணச் செய்தியெ சொல்ல நாலு போராளிகள் எங்கட வீடுகளுக்கும் போவினும். எங்களுக்கும் தாய், தகப்பன் சொந்தங்களெல்லாம் உண்டு. அவையளுக்கும் இப்பிடித்தான் ஒருவேளை கோபம் வரும். அதனாலெ நீங்க ஆத்திரம் தீருமட்டும் அடியுங்கோ” என்றிருக்கிறார். இதைக் கேட்டதுமே அதுவரை நேரம் அடித்தவர்கள் போராளிகளை கட்டிப்பிடித்து கதறி மன்னிப்புக் கேட்டிருக்கிறார்கள்.

பிரபாகரன் அவர்களுடனான எனது நேர்காணலின்போது நான் கேட்ட முக்கியமானதொரு கேள்வி: “சிங்கள மக்களை எப்படி நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள், அவர்கள் சிறந்து வாழ வாழ்த்துவீர்களா?” அதற்கு அவர் தந்த பதில்: “தமிழ் மக்களாகிய எங்களை அடித்து அடித்து சிங்களவர்கள் களைத்துப் போய்விட்டார்கள். தமிழ் மக்களோ அடி வாங்கி வாங்கி களைத்திருக்கிறார்கள். எனவே அடித்தும் களைக்காமல், அடி வாங்கியும் களைத்துப் போகாமல் சமாதானமாகப் பிரிந்து வாழ்வது இருவருக்குமே நல்லது. மற்றபடி தமிழ் மக்கள் எவ்வாறு சிறந்து வாழவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேனோ அவ்வாறே சிங்கள மக்களும் சிறக்க வேண்டுமென வாழ்த்துகிறேன்” என்றார்.

எத்தனையோ போராளிகளிடம் நான் அப்போது உரையாடினேன். நான் புனிதமாய் நம்பும் சகலவற்றின் மேலும் சாட்சியாய் சொல்கிறேன்... ஒரு போராளி கூட சிங்கள மக்கள் மீது வெறுப்பு கூறவில்லை. தமிழ் ஈழம், தமிழ் மக்கள் மீதான ஆர்வமும் அன்பும் ஒவ்வொரு போராளியின் உணர்வுகளிலும் உரையாடல்களிலும் பற்றி எரிந்ததைத்தான் பதிவு செய்ய முடிந்ததேயல்லாமல், சிங்கள மக்களை அழிக்க வேண்டும் என்ற உணர்வோட்டத்தை என்னால் அவதானிக்கவே முடியவில்லை.

“ஏன் சிங்களவன் தமிழ் மக்களை அழிக்க வேண்டி வரிந்து கட்டுகிறான்?” என்ற கேள்வியைத்தான் அநேகம் போராளிகள் கேட்டனர். ஆ.இரகுபதி என்ற போராளி 1999-ம் ஆண்டு எழுதிய கடிதம் அவர்களின் பொதுவான உளப்பாங்கிற்கு ஓர் உதாரணமாய் இருந்தது. இதோ அக்கடிதம்:

“இம்மடலை நான் எழுதும் இடம் கிளிநொச்சி. ஆம்! இந்நகர் இப்போது எமது கையில். இந்நகரை மீட்க பலநூறு போராளிகளை இழந்துள்ளோம். ஆனால் இறுதியில் நாம் வென்றோம். இச்சமரில் கொல்லப்பட்ட இலங்கை ராணுவத்தினரின் உடல்களை கண்டபின் எமக்கிருந்த ஆவேச உணர்ச்சி மறைந்துவிட்டது. நான் சொன்னால் நம்பமாட்டீர்கள். உண்மையில் பரிதாபமே பிறந்தது. ஓர் ராணுவ வீரன். முப்பது வயதிருக்கும். காயமடைந்த நிலையில் கதறிக் கொண்டிருந்தான். நாங்கள் அவனை மீட்டு கள மருத்துவ இடத்திற்கு தூக்கிச் சென்றோம். அவன் தனக்கு இரு பிள்ளைகள் இருப்பதாகவும், எப்படியாவது தன்னை காப்பாற்றுமாறும் அழுதான். நாங்களும் எப்படியாவது அவனை காப்பாற்ற வேண்டுமென்று வெறியோடு இயங்கினோம். 700 மீட்டர் தூக்கிச் சென்றிருப்போம். அவனது பேச்சைக் காணவில்லை. பரிசோதித்தபோது இறந்திருந்தான். பாவமாக இருந்தது. அவனது இளம் மனைவியும் இரு பிள்ளைகளும் என்ன பாடுபடப் போகிறார்களோ என்று எமது மனம் கவலை யடைந்தது”.

களத்தில் கை, கால் இழந்து, உடலெங்கும் வீரத் தழும்புகள் கொண்டிருந்த போராளிகளிடத்துக் கூட வெறுப்பினை என்னால் பார்க்க முடியவில்லையென்பது உண்மையிலேயே வியப்பாயிருந்தது. வள்ளுவப் பெருந்தகை சொன்னதோர் பேருண்மை புரிந்தது: “அறத்திற்கே அன்பு சார்பென்பர் அறியார்: மறத்திற்கும் அஃதே துணை”. அறம் மட்டுமே அன்பு நிலை சார்ந்ததென நாம் நினைக்கிறோம் - ஆனால் வீரமும் அன்புநிலை சார்ந்ததுதான் என்பதற்குச் சுடர்விடும் முன்னுதாரணங்களாய் அவர்களைக் கண்டேன். அறம் மறுக்கப்பட்டதால் மறம் தரித்தவர்கள் அவர்கள். மறம் தரித்தபோதிலும் எதிரியின் மீது தனிப்பட்ட வெறுப்பினை வளர்க்காதவர்கள். இவர்களைத்தான் உலகம் பயங்கரவாதிகள் என்றது.

எல்லோரும் துரோகம் செய்தும், பழி வாங்கியும் தீர்த்துவிட்டார்கள். நாமேனும் அவர்களது நினைவுகளை

ஈழத்தமிழர்கள்
இப்போதைய
நிலை

புனிதமுடன் சுவீகரிப்போம். எனது வானொலி நாட்களில் தமிழகத்திலிருந்து வரும் ஈழ விடுதலை ஆதரவுக் கடிதங்களை ஒலிபரப்புவதுண்டு. அதற்கு ஒரு போராளி எழுதிய கடிதம் நம் மிடமிருந்து அவர்கள் என்ன எதிர்பார்த்தார்கள் என்பதற்கான பதிவு. இதோ அக்கடிதம்: “இரத்தமும் தசையும் ஒன்றாய் கலந்த சகதிக்குள் இன்று உரிமைக்காகப் போராடுகின்ற என் போன்ற போராளிகளின் மனதில், நாம் உலகத்தாரால் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்களல்ல... எமக்குத் தோள் தர மனிதம் இன்னமும் வாழ்கிறதென்ற உணர்வினை தமிழகத்து உறவுகள் எழுதும் கடிதங்கள் தருகின்றன. போராளியான பின்னரும் கூட எனது தாயார் என்னைப் பார்க்க வருகையில் சிற்றுண்டிப் பொதிகளை என் கையில் கொடுத்துவிட்டு முத்தமிட்டு கண்ணீர் மல்கப் பிரியும் வேளை எனது கண்கள் என் கட்டுப்பாட்டை இழக்கும். இனிமேல் என் அன்புத்தாயை உயிருடன் பார்ப்பேனா? அல்லது எனது உயிரற்ற உடலையாவது என் தாய் காண்பாரா?

அது பரவாயில்லை. என் மண்ணில் இன்று எனக்கு ஏராளம் உறவுகள். அவர்களது அன்பு தரும் நிறைவே போதும். ஆனால் எமது மக்களின் துன்ப துயரங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள இந்த உலகில் யாருமே இல்லை என்கின்ற உணர்வு இப்போது எம்மிடம் இல்லை, ஏனென்றால் தமிழகத்து உறவுகள் எம்மீது காட்டும் பரிவு” -நம்மை அவர்கள் நம்பினார்கள். இப்போதும் கூட நம்புகிறார்கள்.

-நக்கீரன் 24-06-09

ஈழ மக்களின் அபிவிருத்தி, அவர்களின்
போராட்ட உணர்வு, உலகில் எந்த
இனத்திற்கும் இல்லாத வலிமையும்
துணிவும் கொண்ட செயல்பாடுகள்.

போர்க்களத்திலும் கசியும்
மனிதாபிமானம் அனைத்தையும்
தனக்கேயுரிய தனித்துவமான

தமிழில் வழங்குபவர்

ஃபாதர் ஜெகத்கஸ்பர்!

-**டாக்டர் ஜெகத்கஸ்பர்**

